RAMONA STEWART

Pasărea de argint

Traducerea şi adaptarea în limba română de

ELENA MITU

ALCRIS M-94

Capitolul 1

Spatele poneiului era murdar si transpirat. Era înfricoşat de bărbații care strigau, dând din mâini. Alergă spre poarta ocolului, se împiedică şi aproape căzu în clipa în care un lasou îi trecu pe lângă gât.

Unul dintre bărbați coborî de pe gard şi păşi încet spre el, cu un frâu în mână. Pentru câteva secunde, om şi animal se înfruntară din priviri. Lasoul se clătină în față şi în spate. Dar poneiul se aruncă înainte, gonind spre omul care îl aştepta cu atâta hotărâre, încât părea că vrea să-l calce în copite. îl evită în ultima clipă, întorcându-se spre colțul cel mai îndepărtat al ocolului.

Luat prin surprindere, bărbatul căzuse la pământ în încercarea de a evita animalul. Acum se ridică în genunchi şi îşi căută frânghia în praf. Tăcut, îşi luă pălăria, lovind-o de coapsă.

Praful se ridică, iar însoțitorii lui, care priviseră totul într-o tăcere uimită, începură să râdă. Hohoteau, lovindu-şi genunchii, iar în ochi le apăruseră lacrimi. Colegul lor se ridică, îndreptându-se spre ei. Nu era înalt, dar subțirimea îi accentua înălțimea. îi privi rece cu ochii lui ciudați, electrici. Nu puteai să-ți dai seama dacă era amuzat şi se prefăcea sau dacă ar fi vrut să-i vadă morți pe toți.

- Dumnezeule, Tom, n-o să uit niciodată cum arătai la pământ, cu poneiul dansând în jurul tău, spuse în cele din urmă bărbatul care aştepta lângă poartă. îşi puse pălăria pe ceafă, ca un semnal că terminase cu râsul şi avea de gând să fie serios.

- Băieți, să ştiți că nu e deloc nostim, spuse Tom calm, puteam să fiu ucis...

Vorbea cu seriozitate, iar cuvintele lui îi făcură pe bărbați să izbucnească din nou în râs. Ochii lui începură să arunce din nou flăcări.

- Cred c-ar fi mai bine să împuşc acest ponei, continuă bărbatul cu aceeaşi voce calmă. E periculos.

în timp ce rostea aceste cuvinte, îi aruncă o privire furişă bărbatului de lângă poartă. Oricum, proprietarul poneiului râdea încă şi nu se obosi să răspundă. Mâna lui Tom se îndreptă spre tocul pistolului, pe care îl scoase cu o mişcare rapidă, îndreptându-l spre ponei.

La această mişcare, bărbații se opriră brusc din râs.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Tom!

Bărbatul îi ignoră.

- Tom, o glumă e o glumă.

Proprietarul poneiului sări de pe gard, aşezându-se în fața pistolului, cu mâna întinsă.

în tăcere, ceilalți priveau confruntarea dintre cei doi.

Pe pieptul bărbatului mai în vârstă strălucea steaua şerifului. Era mai înalt decât Tom, cu o statură impresionantă, dată de anii de muncă grea. Ridurile de pe fața lui arsă de soare arătau hotărârea. Ochii verzi străluceau, inteligenți şi plini de pricepere. Fără să-l scape din priviri pe bărbatul din fața lui, şeriful întinse mâna şi dădu la o parte brațul întins.

- Mă păcăliseşi, Tom, zâmbi el, vârând pistolul în tocul de la brâul tânărului. Dar ce m-ai păcălit!

Privitorii începură să râdă din nou, nu de Tom de data aceasta, ci de recunoaşterea bărbatului mai în vârstă. Pentru prima oară, pe figura

tânărului apăru un zâmbet. După câteva clipe, râdea în hohote împreună cu ceilalţi.

încă râdeau cu toţii când o tânără apăru din stânga hambarului, îndreptându-se spre ei.

îi privi un timp, cu mâinile înfundate în buzunarele blugilor ei Levis. Apoi puse un picior de gardul ocolului, ridicându-se şi aşezându-se pe scândura de sus. De sus, îi privi pe bărbaţi.

- Tot n-ai reuşit să legi poneiul, Pat?

Pat Johnson se apropie, sprijinindu-se de gard lângă ea. îşi dădu jos pălăria, ştergându-şi fruntea transpirată.

- Nu-ţi pierde încrederea, Paula. L-am lăsat pe Tom să facă o încercare înainte să-l prindem.

Tânăra aruncă o privire spre Tom, apoi se întoarse spre şerif, privindu-l întrebător. Pat dădu din cap, iar vocea lui joasă nu ajunse decât la urechile ei.

- Doctorul a spus că este în regulă, atâta vreme cât nu face ceva foarte dificil. N-a încercat decât să-l prindă cu lasoul.

- N-aş fi vrut să-l văd căzând mort.

Bărbatul zâmbi.

- E mult mai rezistent decât pare. Nu cred că i-a făcut rău.

Paula îl privi din nou pe Tom. Nu avea în priviri aceeaşi afecţiune cu care şeriful îl privea pe tânăr.

- N-aş vrea să văd pe nimeni căzând mort, spuse ea cu hotărâre, străduindu-se să privească în altă parte. Poneiul din celălalt capăt al ocolului îi atrase atenţia.

Aşa cum stătea pe gard, cu coatele pe genunchi, cu părul scurt care îi cădea pe frunte, părea mai degrabă un băiat de doisprezece ani, decât o tânără de şaptesprezece.

- Ce face mama ta? întrebă Pat.

O expresie enigmatică întunecă ochii cenuşii ai Paulei, dar

continuă să privească poneiul care străbătea neliniştit ocolul.

- Cam aceleaşi lucruri. Doar o ştii pe Fritzi, Pat.

O expresie asemănătoare se citi în ochii verzi ai şerifului.

- Da. N-am mai văzut-o de un secol. Să-i spui că poate o să vin deseară, spuse bărbatul, privindu-şi ceasul. Se face cam târziu pentru tine, nu-i aşa? Ar fi mai bine să pleci spre casă. Oricum, eu trebuie să mă duc până acasă, iar Tom va trebui să ducă mâncare prizonierilor din închisoare.

întorcându-se pe jumătate, li se adresă bărbaţilor care aşteptau:

- Haide, care dintre voi va duce poneiul înapoi?

Paula sări de pe gard şi, înainte ca Pat s-o poată opri, era înăuntru. Se aplecă şi ridică un frâu care rămăsese pe jos. Apoi, cu paşi mici dar hotărâţi, se îndreptă spre animalul înfricoşat.

Pentru o clipă, şeriful vru s-o cheme înapoi, dar apoi se sprijini de gard, aprinzându-şi o ţigară. Privirea lui îngrijorată trecea de la silueta fragilă a fetei la animalul care, luat prin surprindere, bătea pământul cu copitele.

Fără să-i dea timp poneiului să-şi recâştige superioritatea pierdută, Paula se întinse şi-i puse frâul în jurul gâtului. Animalul trase capul dar, înainte să poată face vreo mişcare, tânăra îl mângâie pe gâtul încordat, reuşind să-l linişte ască, apoi aruncă celălat capăt al frâului unuia dintre bărbaţii din apropiere.

Pat zâmbi.

- Eşti destul de isteaţă pentru o puştoaică răsfăţată, nu-i aşa?

Paula ieşi din ocol, trecând peste gard cu uşurinţă.

- Ştii foarte bine că mă pricep la cai, Pat.

- Tot ce ştiu e că, dacă mai încerci aceeaşi figură şi un cal te răneşte, mama ta mă va ucide.

- Dar nu mă va răni nici un cal. Ti-am spus că mă pricep la ei, râse tânăra. Nu-ţi face griji, acum am de gând să mă duc într-adevăr acasă.

Ajunsese lângă şerif care îi puse un braț în jurul umerilor, îmbrățişând-o scurt, cu afecțiune.

- Nu uita ce ți-am spus să-i transmiți mamei tale... şopti el.

- Unde vrei s-o vezi? Acasă sau la bar?

Bărbatul se gândi o clipă.

- Cred că voi veni destul de devreme, aşa că voi veni acasă. Roag-o să mă aştepte dacă întârzii puțin.

- Bine, răspunse ea, încercând să plece, numai că şeriful o trase înapoi.

- Ai grijă să nu te lauzi cu isprava de azi. Nu cred că mamei tale îi place prea mult că-ți pierzi timpul pe aici cu noi. E de părere că nu arată prea bine.

- Si de când totul trebuie să arate bine pentru Fritzi? se încruntă ea.

Pat o privi cu asprime.

- Paula, ai grijă ce spui.

Tânăra ridică din umeri cu încăpățânare, gata să dea un răspuns, dar se răzgândi şi-i întoarse spatele, plecând repede, fără să-i spună la revedere.

Şeriful o urmări cu privirea în timp ce se îndrepta spre maşina nou-nouță care aştepta lângă ocol. Intră în maşină, trânti portiera şi demară în trombă. în urma ei se ridică un nor de praf.

***

Pe drumul spre casă, Paula apăsă pe accelerație. Mica maşină zbura pe drumul prăfuit. După o milă, cu un scrâşnet al frânelor, făcând o curbă largă, intră pe drumul principal. După ce parcursese jumătate din drumul spre oraş, o maşină a poliției porni după ea.
O urmă un timp, apoi o depăşi, cu sirena răsunând şi cu lumina intermitentă a girofarurilor. Un braț în uniformă îi făcu un semn prietenos de la fereastră, iar ea răspunse cu un claxon scurt.

Oraşul Chuckawalla apăru în fața ei şi tânăra încetini. Merse încet printre clădirile noi, oprind din când în când pentru a nu lovi copiii sau

câinii care apăreau brusc în fața ei. O fată îmbrăcată într-o rochie roșie făcu un semn din mână, iar Paula îi răspunse cu un claxon. Ajunse foarte repede în centrul orașului, alcătuit din patru magazine, bancă, cinematograf şi şase baruri.

Unul dintre barmani stătea în prag, iar şorțul lui impecabil strălucea în lumină.

- Fritzi vrea să te vadă, strigă el, la vederea maşinii albastre.

Tânăra coborî fereastra, întrebând:

- Unde este, Mike? Acasă?

La semnul lui din cap, făcu la stânga, trecând pe lângă şcoală, liceu, cele două biserici şi biroul şerifului. Maşina opri în fața unei case mari, construită în stil colonial.

Casa lui Fritzi Haller, construită parcă pentru câmpurile verzi şi dealurile Virginiei sau Californiei, părea nepotrivită cu deşertul şi cerul vestic. Solul arid al deşertului încercase să cucerească tonele de pământ de import, iar iepurii sălbaticii atacaseră florile aduse de departe. Din visul lui Fritzi de a avea o grădină imensă nu mai rămăseseră decât două ronduri de trandafiri, plantați la fereastra dormitorului ei. Restul grădinii era plantat cu diverse plante specifice deşertului şi varietăți de cactuşi.

Paula îşi duse maşina în garaj. Cele două maşini ale mamei ei erau acolo, împreună cu noul Buick al judecătorului.

înconjurând casa, deschise uşa bucătăriei, intrând fără zgomot. Mary, bucătăreasa, curăța cartofi, aplecată asupra chiuvetei. Era bătrână şi nu vedea prea bine. La auzul paşilor Paulei, se întoarse.

- Dumneavoastră sunteți, domnişoară Paula?

- Da, Mary.

- Mama dumneavoastră v-a căutat. Acum e în salon cu domnul judecător. A spus că vrea să vă vadă imediat ce vă întoarceți.

- Mulțumesc, Mary.

Când bucătăreasa se întoarse la munca ei, tânăra se furişă spre holul care ducea din bucătărie spre partea din faţă a casei. Lângă uşa salonului, Rose, cea mai nouă achiziţie a lui Fritzi, ştergea încet praful de pe o masă, ascultând conversaţia dinăuntru. Când o observă pe Paula, începu să şteargă praful repede, atentă la munca ei. Se prefăcu surprinsă de apariţia Paulei.

- Oh, bună, Paula!

- Bună, Rose!

Tânăra îi fusese colegă de şcoală şi încă îi spunea pe nume - spre amuzamentul lui Fritzi şi dezaprobarea lui Mary. Rose era suplă, frumoasă, cu un mers senzual. Cu un an în urmă avusese o relaţie cu un mexican foarte atrăgător şi rămăsese însărcinată, fiind nevoită să părăsească liceul. După naşterea copilului, descoperise că nimeni din oraş nu voia să o angajeze. Până a urmă Fritzi o primise, iar Rose împreună cu nou-născutul se mutaseră în cea mai frumoasă casă din oraş. Nu era o menajeră potrivită, dar mama Paulei o păstra tocmai pentru că o amuza să le deranjeze pe celelalte femei din oraş.

- Mama ta te caută, spuse menajera.

Paula dădu din cap, continuând să se îndrepte spre camera ei.

- Vrea să te vadă imediat ce ajungi acasă, continuă Rose.

- După ce mă spăl, cobor.

Dar menajera vorbise foarte tare şi auzul lui Fritzi era excelent. La auzul vocii mamei ei care o chema în salon, Paula ezită. Dar femeia o strigă din nou, aşa că se întoarse resemnată.

Când intră în salon îl privi pe judecătorul de pace care răsucea o ţigară cu degete experte, salutând-o cu o mişcare din cap. Răspunse la salut, apoi se întoarse spre mama ei.

Fritzi era aşezată pe o canapea de piele, despărţită de fotoliul pe care stătea judecătorul de o măsuţă joasă de cafea. Figura ei prelungă era atrăgătoare, părând foarte tânără. în mâna stângă cu degete lungi şi

delicate ținea o țigară, pe care se aplecase s-o stingă chiar în clipa în care intra fiica ei. Se opri la jumătatea drumului, privind-o pe Paula cu atenție.

- Unde Dumnezeu ai fost, draga mea? întrebă ea cu o voce joasă, răgușită, care îi trăda vârsta.

Paula o privi, mirându-se din nou că Fritzi Haller era mama ei. Cu toate acestea, exista o asemănare clară, deşi destul de vagă între trăsăturile tinerei şi cele ale mamei ei. Tenul Paulei era bronzat, dar Fritzi ieşea destul de rar din casă înainte de lăsarea nopții, aşa că pielea ei avea o albeață ieșită din comun. Buzele femeii erau mai pline, accentuate cu ruj. Părul era asemănător, negru şi buclat. Dar cea mai mare diferență între cele două figuri era dată de ochi. Ochii lui Fritzi erau îmbătrâniți de anii de viață agitată. Erau mari şi negri, strălucitori, ochi remarcabili, capabili să reflecte gânduri contradictorii şi emoții. în privirea îndreptată spre tânăra ei fiică se putea citi acum calmul impus, puțină cochetărie, un strop de iritare şi o matură acceptare a slăbiciunii naturii umane.

-Ai fost la Pat Johnson, nu-i aşa? întrebă ea, iar în tonul vocii se putea simți dezaprobarea, dar şi amuzamentul.

Paula aruncă o privire spre praful de pe ghetele şi pantalonii ei. între timp, femeia îi făcuse semn să se aşeze pe canapea lângă ea.

- Mai bine mă schimb înainte să mă aşez pe ceva.

Fritzi îi arătă din nou cu un semn al mâinii locul pe canapea, iar fata se aşeză. Mulțumită, mama ei îşi îndreptă atenția spre judecătorul Lindquist:

- Ce părere ai despre fata mea? întrebă ea cu afecțiune. S-a mai schimbat?

Berle Lindquist aşeză cu grijă paharul pe măsuță, apoi se lăsă pe spate, studiind-o pe Paula. Clătină din cap cu amuzament.

- E mai murdară, răspunse el.

Fritzi râse.

- Dar a mai crescut?

- îți dai seama că ultima oară am văzut-o acum două săptămâni şi că mi-ai pus şi atunci aceeaşi întrebare?

- Dar Berle, la această vârstă fetele se schimbă de la zi la zi.

- Poate că o fac, dar pentru persoane cu un spirit de observație mai dezvoltat decât al meu. Pentru mine şi cineva de şaptesprezece ani arată la fel ca la şaisprezece ani.

- Cred că începi să îmbătrâneşti.

El zâmbi.

- S-ar putea. După cum spuneam, e mai murdară decât ultima oară când am văzut-o şi cred că miroase şi mai mult a cal. N-ai decât să te mulțumeşti cu atât, ridică el din umeri, luându-şi paharul. Dar acest sherry e minunat, Fritzi. N-ai mai avut de mult această marcă.

-Am primit la magazin o comandă mai veche şi-am luat o sticlă acasă. Mi-am adus aminte că ți-a plăcut întotdeauna.

- M-am întrebat de ce-ai schimbat marca. Cel pe care l-ai avut până acum era inferior.

- Şi de ce n-ai spus nimic? Ştii că nu mă pricep la băuturi alcoolice.

- Dar te pricepi la prețuri, draga mea, aşa c-am hotărât că mai bine tac.

Zâmbind, bărbatul îşi termină băutura, dar o opri cu un gest pe femeia care întinsese mâna spre clopoțelul de pe masă.

- Nu, draga mea. Mai bine aştepți până data viitoare să te revanşezi. Acum trebuie să plec, spuse el, ridicându-se. Mă aşteaptă o doamnă care vrea să-mi vândă o proprietate şi aş vrea să semnăm actele astăzi.

Clopoțelul de la intrare sună. Judecătorul ascultă o clipă, apoi se îndreptă spre fereastră, aruncând o privire spre uşa de la intrare. Pe figură i se citi neplăcerea.

- Draga mea, crezi că doamna Butler este cea mai potrivită

vizitatoare pentru această oră? întrebă el.

Fritzi ridică sprâncenele. Se întoarse şi strigă:

- Rose, voi răspunde eu la uşă.

Se ridică de pe canapea, întinzând mâna:

- Mulţumesc pentru vizită. Ştii foarte bine că nu-mi place să fac afaceri prin telefon.

- Apreciez discreţia ta, răspunse bărbatul cu ironie.

Femeia începu să râdă.

- Ei, haide, Berle. îmi pare rău că rişti să-ţi strici reputaţia din cauza doamnei Butler, dar nu e nici un dezastru. Nimeni nu poate să-ţi vadă maşina din stradă şi poţi foarte bine să ieşi prin bucătărie.

Bărbatul aruncă o privire spre Paula, iar Fritzi observă.

- Paula, draga mea, condu-l te rog pe domnul judecător prin spate. A întârziat la o întâlnire importantă, zâmbi ea, privindu-şi ceasul încrustat cu diamante. Apoi du-te în camera ta şi îmbracă-te pentru cină.

în timp ce fata şi judecătorul se îndreptau spre bucătărie, îi auziră paşii rapizi şi zgomotul uşii de la intrare.

Paula aşteptă lângă uşă până când maşina lui Berle Lindquist ajunse în stradă, apoi se întoarse pe acelaşi drum, îndreptându-se spre camera ei. înainte de a urca scara făcu o mică pauză. Vocea răguşită a doamnei Butler răsuna din salon, încercând să se justifice:

- Pot să jur pe Biblie, doamnă Haller. Doar atât am câştigat această lună. Unele luni sunt mai dificile decât altele. N-am ce să fac.

Vocea lui Fritzi era rece, detaşată şi hotărâtă:

-Acum două săptămâni a fost o întâlnire a fermierilor chiar aici în oraş. Vrei să-mi spui că şi-au petrecut tot timpul stând de vorbă?

- Nu ştiu ce au făcut, răspunse femeia repede. N-au venit prea des pe la noi.

- De ce nu?

- N-am de unde să ştiu. Poate că erau toţi în neregulă.

Ironia din vocea lui Fritzi era rece:

- Nu prea cred. Şi nu prea cred că ţi-ai ţinut mâinile departe de bani. Luna viitoare ai grijă să-mi aduci optzeci la sută partea mea, nu şaizeci.

- Doamnă Haller.

- Poţi face aşa cum spun, sau poţi renunţa.

- Doamnă Haller.

în vocea doamnei Butler suna deja resemnarea. Paula continuă să urce încet scara, fără să mai asculte. Toate femeile pe care Fritzi le angajase pentru bordelul din Riverbottom fuseseră necinstite, dar le descoperise pe toate. Era deja o poveste veche.

După ce închise uşa după ea, fata se aruncă în patul larg, aruncându-şi ghetele din picioare. Rămase câteva minute întinsă, cu mâinile sub cap, apoi se ridică, îndreptându-se spre baie.

***

Cu zece ani în urmă când Fritzi, menajera de culoare şi fiica ei de şapte ani ajunseseră în Chuckawalla, oraşul arăta cu totul altfel. Era mai mic, cam în jur de două mii de locuitori, majoritatea lucrători la căile ferate şi familiile lor, câţiva mineri şi comercianţi. Nu erau decât două baruri, nu exista un birou al şerifului, decât o mică încăpere în spatele farmaciei. De atunci apăruseră un nou magazin, o şcoală, un cinematograf şi un hotel. Oraşul se schimbase. îl schimbase timpul, îl schimbaseră şi oamenii noi care s-au stabilit aici. Iar Fritzi Haller şi-a jucat rolul ei în schimbarea oraşului.

Paula îşi amintea cu destulă claritate detaliile sosirii lor. Era o zi de iulie, iar aerul deşertului era sufocant. Vântul le uscase obrajii şi buzele. Fritzi insistase să conducă tot drumul, chiar dacă Mary se oferise s-o ajute.

Paulei îi era teamă că şi Mary şi mama ei vor muri înainte de a ajunge în oraş, lăsând-o singură.

Mary zăcea pe scaunul din spate, cu buzele uscate şi crăpate, pline de sânge, cu faţa cenuşie de oboseală. Dar cel mai mult o înspăimânta

umorul întunecat cu care mama ei făcea față situației. Era foarte bolnavă. De mai mult de un an, boala care îi măcina plămânul drept o făcuse să slăbească foarte mult. Era prea slabă, iar pielea ei era nefiresc de albă. Fata atinsese mâna lui Fritzi când aceasta se întinsese să ia sticla de whisky de pe scaunul din spate şi descoperise că era rece ca gheața. Când ridicase sticla spre buzele, degetele îi tremurau.

Pentru prima oară în viața ei decisese să-şi înfrunte mama:

- Fritzi, nu crezi c-ar fi mai bine să nu mai bei?

Părea ciudat să auzi aşa ceva venind de la o fată de şapte ani. Mama ei zâmbise ironic:

- De ce-ți faci griji, Paula? O să murim toate în curând şi animalele vor curăța carnea de pe oasele noastre, care vor lumina albe în iadul ăsta fierbinte.

Fritzi privise câmpia nesfârşită care îi înconjura. Voise să mai adauge ceva, dar îşi zărise fiica ghemuită în scaun, cu ochii rotunzi şi înspăimântați. Râsese - singura scuză pe care i-o ceruse fetei - şi dăduse din cap.

- Nu contează, Paula. Vom ajunge curând. Uite, adăugase ea, întinzându-i sticla - păstrează tu asta. Cred c-am băut destul.

Peste o oră, intrau în oraş.

Capitolul 2

La început urâseră oraşul murdar, plin de praf şi în fiecare zi plănuiau să plece imediat ce Fritzi se va simţi mai bine. Căldura şi drumul obositor o copleşiseră. Pe măsură ce săptămânile se scurgeau cu greu, femeia zăcea, aproape moartă, într-un pat din hotelul Drake. în acest timp, tânărul doctor Waley o vizita de trei ori pe zi şi uneori de două ori pe noapte. Când Fritzi avea o criză mai gravă, luptându-se pentru aer, Mary o scotea pe Paula afară, pe culoarele hotelului. Fata îşi înfunda mâinile în buzunare, luptând împotriva lacrimilor. Nu erau prea multe lucruri în hol, în afară de câteva plante şi două fotolii, aşa că se plictisea şi ieşea în stradă. Se plimba cu paşi mici, privind vitrinele, maşinile şi trecătorii. într-o zi, intrase în magazin şi observase o fată de şase, şapte ani care, la fel ca ea, bea limonadă. Se îndreptase spre ea, dornică de companie:

- Bună!

Fata zâmbise cu timiditate.

- Numele meu e Paula Haller. Tu cine eşti?

- Bertha Lindquist.

- Te duci la şcoală?

- Sunt în clasa întâi, zâmbise fata. După vacanţă voi trece într-a doua.

După o scurtă pauză, Bertha o întrebase:

- Eşti nouă aici, nu-i aşa? De unde eşti?

- Din est, de departe. Şi eu eram în clasa întâi. Sunt aici cu mama mea. e bolnavă.

Tăcuseră din nou. Tot Bertha fusese cea care reluase discuţia:

- Bunicul meu e judecător, am o soră şi un frate. Fratele meu e abia la grădiniţă. Tata a murit. Aşa că acum locuim cu bunicul.

- Şi tatăl meu e mort. Acum locuiesc împreună cu Fritzi şi cu Mary, menajera noastră.

- Cine e Fritzi? Câinele tău?

- Nu, e mama.

Fata se încruntase.

- Şi de ce îi spui aşa?

- Pentru că aşa o cheamă, răspunsese Paula supărată.

- Şi eu locuiesc împreună cu mama. şi cu bunicul, continuase fata împăciuitor.

- Bunicul tău a spânzurat pe cineva? întrebase Paula.

Era lucru cel mai important pe care îl ştia despre judecători.

Fata clătinase din cap, iar buclele blonde îi atinseseră obrajii.

- Nu prea cred, recunoscu ea. Nu cred că e genul acela de judecător.

- Păi ce fel de judecător e?

- E judecător de pace.

- Judecătorii de pace nu spânzură oameni?

- Nu cred.

- Nu văd de ce n-ar face-o. Cu toate astea, cred că mi-ar plăcea să-l văd pe bunicul tău. E foarte bătrân?

- E un pic, zâmbise Bertha, sărind de pe scaun. Chiar vrei să-l vezi? întrebase ea. Acum e acasă.

- Putem să mergem să mă uit la el? Nu se va supăra?

Fata râsese.

- Nici nu trebuie să ştie. E în spatele casei, exersează cu pistolul. Ştii, împuşcă nişte cutii goale de conserve. Putem să ne uităm la el prin gard.

împreună, cele două fete îl priviseră pe judecătorul Lindquist în timp ce exersa trasul la țintă.

După o săptămână, Bertha Lindquist şi Paula Haller deveniseră cele mai bune prietene. Hoinăreau împreună, nelăsând nici cel mai mic loc din oraş necercetat.

Mary era prea ocupată ca să observe absența Paulei, dar judecătorul Lindquist devenise curios, dorind să cunoască preocupările nepoatei lui. După câteva întrebări, acesta aflase că Bertha ajunsese într-o companie

nepotrivită. Pentru că Bertha era prima prietenă de vârsta ei, Paula îi vorbise despre trecutul ei interesant. La rândul ei, fără să ştie importanța celor spuse, fata mărturisise cu inocență mamei ei că Fritzi bea whisky direct din sticlă, că avusese un bordel undeva în New Jersey şi că acum era grav bolnavă de o boală infecțioasă. După aceste dezvăluiri, în timp ce doamna Lindquist încerca să-şi revină, fata adăugase:

- Fritzi înjură ca un birjar, spusese ea.

Expresia era împrumutată de la Paula, la urechile căreia ajunsese într-un bar din New Jersey.

Mama fetei pălise. După câteva minute bune, după ce îşi revenise, hotărârea luată era definitivă: Bertha nu trebuia s-o mai vadă niciodată pe această fată, pentru că persoanele ca ea şi ca mama ei erau responsabile de tot răul, păcatul şi mizeria din lume. Dacă se va mai întâlni măcar o dată cu Paula şi ea va ajunge vinovată, la fel ca ele. Discursul doamnei Lindquist durase mult timp.

în ziua următoare Paula se dusese, ca de obicei, la magazinul unde se întâlneau, fără să aibă nici cea mai mică idee de vulcanul care izbucnise în familia Lindquist. Când Bertha nu apăruse, pornise spre casa ei. Pentru că nu dăduse nici un semn de viață, fusese nevoită să se întoarcă la hotel.

A doua zi, mânată de curiozitate, se îndreptase spre uşa de la intrare a casei Berthei. în timp ce stătea neliniştită, neştiind ce să facă, uşa se deschisese şi în pragul ei apăruse judecătorul Lindquist, care o privea cu gravitate. O văzuse de la fereastră şi ghicise cine e. Nora lui o dusese pe Bertha la dentist, iar lui i se părea o ocazie foarte bună să stea de vorbă cu această fată.

Paula îi zâmbise. Cu toate că n-o văzuse niciodată, fata îl privise de atâtea ori printre gard, încât îi părea deja cunoscut.

- Bună ziua, spusese ea. Bertha e acasă?

El clătinase din cap. Apoi, pentru că fata continua să zâmbească,

privindu-l cu îndrăzneală, ochii lui începuseră să strălucească. Nu avea prea multă răbdare în cazul copiilor, pentru că obişnuiau să plece privirea şi să nu răspundă la întrebări. Acesta era primul copil care nu avea acest obicei supărător şi de aceea îi părea foarte simpatic.

- Nu vrei să intri? întrebase el formal, deschizând uşa larg.

Paula păşise înăuntru.

- Bertha se va întoarce curând? întrebase ea.

Judecătorul cunoştea valoarea unei minciuni spuse cu un scop înalt.

- Nu. A plecat într-o călătorie. Nu cred că vă veți mai vedea.

în clipa în care fata se întorcea să plece, bărbatul adăugase:

- Nu vrei să stai de vorbă cu mine câteva minute? Am şi nişte prăjituri.

Ştia că Bertha ar fi mâncat prăjituri toată ziua, de aceea fusese din nou plăcut impresionat când Paula clătinase din cap:

- Nu, vă mulțumesc, dar acum nu vreau prăjituri. Dar mi-ar plăcea să stăm de vorbă, adăugase, ezitând o clipă. Ați spânzurat pe cineva? se hotărâse să întrebe.

Judecătorul râsese, iar reacția lui întărise atmosfera de prietenie care se instalase între ei. La început, bărbatul mărturisise că n-a spânzurat pe nimeni. Dar, pentru ca Paula să nu fie dezamăgită, îi povestise că unul dintre cei pe care-i judecase pentru un jaf fusese de fapt un criminal dat în urmărire şi care, după ce îl predase Curții de Justiție, fusese judecat şi spânzurat. Fata se declarase mulțumită.

Mai târziu, stătuseră de vorbă despre Paula şi New Jersey, despre Fritzi şi Mary. Trecuse deja o oră şi, temându-se că nora lui se va întoarce de la dentist, judecătorul o condusese afară, stabilind să se întâlnească din nou ziua următoare.

Bărbatul era atras de fată, cu toate că recunoştea că putea fi nepotrivită pentru nepoata lui. Era foarte interesat să afle cum ajunsese atât de îndrăzneață şi deschisă, după modul în care fusese crescută.

***

încetul cu încetul, Fritzi îşi revenise. Timp de aproape două luni zăcuse nemişcată, dar febra începuse să-i scadă şi nu mai scuipa sânge. Cu toate interdicțiile medicului şi prezicerile întunecate ale lui Mary, în a treia lună se ridicase din pat. După aceasta se recuperase foarte repede. Şi, cu toate că nu avea destulă răbdare şi grijă, numai o singură dată se simțise mai rău. Lupta se sfârşise şi Fritzi ieşise învingătoare.

Dar nu ştiau că destinul le mai pregăteşte o lovitură. Banii pe care femeia îi câştigase în urma vânzării localului fuseseră investiți prost de cel care se ocupa de acest lucru, astfel încât în noiembrie Fritzi descoperise că are două persoane care depind financiar de ea, o mie de dolari şi nimic altceva.

Toată noaptea stătuse trează, încercând să găsească o soluție. Spre dimineață se ridicase din pat, privind oraşul în lumina crudă a zorilor. Aflase de la Paula totul despre judecătorul Lindquist şi despre nepoata lui. înțelesese imediat motivul pretinsei absențe a Berthei, dar era curioasă de ce e atât de interesat de fiica ei.

La micul dejun o întrebase pe Paula:

- Draga mea, bătrânul tău, Lindquist, e chiar judecător?

- Desigur, răspunsese fata, jignită.

- Voiam să spun dacă e singurul judecător din oraş. singurul reprezentant al legii?

La semnul aprobator din cap, femeia schimbase subiectul.

La masa de seară, Fritzi îşi chemase fiica lângă ea:

- Paula, draga mea, nu crezi că, dacă tot îl vezi atât de des pe acest judecător, ar trebui să-l cunosc şi eu? Doar să fiu sigură că e în regulă. Ştii că eşti prea tânără pentru o „relație serioasă".

- Desigur, dacă vrei, răspunsese fata. Data viitoare când îl văd o să-i spun.

Nu era tocmai ce dorea femeia.

- Draga mea, poate c-ar fi mai bine dacă n-am fi atât de formale. Poate să-l pună în gardă, dacă mă înțelegi. Mai bine îl aduci undeva

unde pot să apar şi eu ca din întâmplare, ce crezi? Voi putea să-mi dau seama mai bine.

Fata dăduse din cap.

- Foarte bine, dacă tu crezi că e cea mai bună soluție. Nu vrei să-i spun?

- Vreau să fie ceva obişnuit, spusese Fritzi. După cum spuneam, e mai bine să-l duci undeva unde să apar şi eu, accidental.

- Bine.

A doua zi, la ora două după-amiază, Paula şi judecătorul Lindquist beau câte un suc în magazin. Peste cinci minute, Fritzi Haller îi întâlnise, „din întâmplare".

Curând după întâlnirea cu judecătorul Lindquist, Fritzi îşi vânduse maşina, se mutase într-o casă liniştită aproape de linia ferată şi deschisese „Orhideea purpurie". La început, barul trecuse neobservat şi părea că va da faliment după ce înghițise ultimii bani ai lui Fritzi. Dar femeia nu-şi pierduse zâmbetul, pentru că prinsese slăbiciunea judecătorului. La o lună după deschidere, afacerea începuse să fie profitabilă. în camera din spate fusese instalată o ruletă.

Fritzi se prezentase ca fiind mult mai bogată decât era. După prima jumătate de oră, judecătorul aflase că femeia voia să deschidă un bar. Si, pentru că era un bărbat dornic să câştige un ban cinstit, fusese foarte repede convins să investească o sumă de bani, mai ales când barul urma să fie realizat cu banii unui sindicat din Est.

Când, la trei săptămâni de la lansare, aflase că nu exista nici un sindicat - Fritzi nu spusese că există, doar sugerase acest lucru - şi că localul era aproape de faliment, fusese furios.

în acest moment, femeia instalase ruleta. Judecătorul nu intra în bar, datorită poziției lui, aşa că nu aflase decât peste cinci săptămâni. Furios, intrase în biroul lui Fritzi, cerând o explicație.

Femeia zâmbise, iar privirea din ochii ei îl nelinişti se. îi era clar că, oricât ar fi negat, locuitorii oraşului nu l-ar fi crezut niciodată că nu

ştiuse despre ruletă. Era partenerul ei, cu toate că nimeni nu ştia încă, iar Fritzi avea actele doveditoare. După o lungă tăcere, femeia scosese registrele, arătându-i profitul ultimei luni. Cifrele îi calmaseră nemulţumirea şi abia atunci începuse cu adevărat parteneriatul lor. Spre sfârşitul lunii, judecătorul fusese acela care propusese să instaleze şi o masă de faro.

Timp de un an şi jumătate, toate merseseră bine. Reputaţia „Orhideei purpurii" se răspândise, fiind căutată de toţi cei care treceau prin apropiere. Fritzi se mutase cu familia într-o casă nouă, cumpărându-şi şi maşină.

Când totul părea că merge ca pe roate, apărură din nou probleme. Bătrânul şerif, care fusese atât de grav bolnav în ultimul timp încât nu se mai ocupase de oraş, murise. A doua zi fusese trimis înlocuitorul lui: Pat Johnson.

Judecătorul fu surprins neplăcut când, ridicând privirea, văzu silueta înaltă şi puternică a noului şerif umplând cadrul uşii.

Pat îşi dăduse jos pălăria, întinzând mâna:

- Salutare, judecătorule! Hai să curăţăm oraşul ăsta, strigase el bine dispus.

După o clipă de panică, judecătorul îşi revenise şi-l invitase să ia loc.

- Să curăţăm oraşul? întrebase el cu voce uscată.

Pat îşi aprinsese o ţigară cu gesturi măsurate.

- De fiecare dată când este numit un nou şerif are de făcut o muncă de curăţare. Doar ştii asta.

Berle dăduse repede din cap.

- Oh! înţeleg ce vrei să spui. Credeam că te referi la ceva anume.

- Ştii ceva anume?

Judecătorul se retrăsese prea târziu din capcană. Pat descoperise ce voia să afle.

- Am auzit că sunt jocuri de noroc, spusese el.

- Hmm. Eşti sigur?

- Aşa se pare. Nu e bine.

- A. da. Desigur, dacă este adevărat.

- Ies foarte mulţi bani din jocurile de noroc.

Judecătorul ridicase privirea, plin de speranţă.

- Aşa crezi, domnule Johnson?

- întotdeauna ies bani din lucrurile care sunt împotriva legii.

Speranţa lui Berle se năruise.

- Da, da. Şocant.

- Chiar aşa, răspunsese Pat, ridicându-se. Ar fi mai bine să plec, am o mulţime de lucruri de făcut.

Privirea judecătorului era disperată.

- O să-ţi mai ia câteva zile până când te instalezi, nu-i aşa?

- O, nu. N-am prea multe bagaje. Pot să încep chiar acum.

- Nu vrei un pahar de vin înainte de plecare?

Pat clătinase din cap.

- Nu beau vin, răspunsese el. La revedere!

înainte ca judecătorul să aibă timp să se ridice, bărbatul ajunsese deja afară.

Zece minute mai târziu, când judecătorul vorbea încă la telefon cu Fritzi, Pat intrase în „Orhideea purpurie". Fritzi pusese receptorul jos, se privise în oglindă, în timp de ruleta era ascunsă şi, când totul era în ordine, se îndreptase spre bărbat.

- Bei ceva?

Noul şerif era deja la bar.

- Cât costă?

Fritzi zâmbise.

- E din partea casei.

- Atunci beau.

Se aşezase lângă el, scoţând o ţigară. El nu încercase să i-o aprindă,

iar ea păruse să nu observe.

- Ce doriți? întrebase barmanul.

- Whisky. Mai bine adu sticla, răspunsese Pat.

Cu sticla între ei, Fritzi şi noul şerif băuseră în tăcere aproape o oră. La ora cinci, când lucrătorii la calea ferată apăruseră în sală, femeia propusese să meargă în camera din spate, iar bărbatul apreciase propunerea.

La ora şase începuseră a doua sticlă. Nici unul dintre ei nu părea afectat de băutură şi începuseră să se respecte unul pe celălalt. Pat observase că Fritzi nu încerca să-l îmbete şi nici să bea mai puțin decât el. Iar femeia simțise că era pusă la încercare.

La nouă, şeriful se lăsasese pe spate în scaun, căscând.

- Am auzit că ai o ruletă, spusese el.

- Am şi o masă de faro, completase ea.

Bărbatul dăduse din cap.

- Cum merg afacerile?

- încă n-am dat faliment.

- Eşti o femeie inteligentă, observase Pat, ridicându-se.

Nu-i răspunse nimic, iar el îşi aprinse o țigară.

- Nu vreau să mă amestec prea mult în treburile altora, dacă nu e cazul. Atâta timp cât nu apar bătăi şi nu este nimeni rănit, cred în cooperare. în limitele bunului simț.

- Cred că ne vom înțelege foarte bine, zâmbise Fritzi.

- Poate. Nu văd nici un motiv pentru care n-am face-o.

îşi pusese pălăria pe cap şi părăsise barul fără prea multă ceremonie.

Fritzi ceruse să fie reinstalată masa de ruletă, iar banii începuseră să curgă.

A doua zi, Pat primise prin poştă două sute de dolari. Nu era nici un bilet.

***

în următorii opt ani, Fritzi ajunsese să dețină încă trei baruri şi

jumătate din magazinul de băuturi din oraş. Ajunsă aici, hotărâse că era destul de bogată să-şi construiască o casă nouă.

Era fiica unui vânzător de legume din Baltimore. Cu anumite ocazii speciale, tatăl ei închiria o trăsură şi îşi ducea familia la ţară, unde fata privea cu uimire şi admiraţie casele marilor proprietari. în copilărie, îşi jurase că într-o zi va avea şi ea o casă în stil colonial. Nu uitase niciodată acest vis, spre nemulţumirea arhitectului pe care-l angajase şi care se străduise s-o convingă să construiască o fermă de tip spaniol, mult mai potrivită cu zona de deşert.

în timp ce se desenau planurile pentru casă, într-o altă zonă a oraşului era aproape gata o altă construcţie care semăna cu un palat. Imediat după plecarea decoratorilor, acolo se mutaseră şapte femei necunoscute. Erau frumoase; unele erau vopsite blond, iar ieşirile lor în oraş erau sursa unor discuţii aprinse. în casa în care locuiau luminile erau aprinse până seara târziu şi tot timpul se auzeau râsete şi muzică. în curând, locuitorii din Chuckawalla îşi dăduseră seama despre ce fel de casă era vorba.

Din când în când, maşina lui Fritzi putea fi zărită în faţa casei. Acesta era singurul semn al implicării ei, dar locuitorii din oraş trăgeau repede concluziile. într-o zi, Paula ajunsese acasă însângerată, după ce fusese bătută de trei fete care o aşteptaseră după ore.

Fritzi aruncase o singură privire figurii fiicei ei, îşi aruncase o haină pe umeri şi intrase ca o furtună în şcoală.

- Dar ce putem să facem noi, doamnă Haller? întrebase directorul. Nu sunt decât copii. Nu putem să-i pedepsim. Date fiind circumstanţele, poate ar fi mai bine s-o trimiteţi pe Paula la altă şcoală. Poate la una particulară.

- La naiba! N-o s-o las să fugă din faţa persecuţiei unui grup de creaturi stupide şi imbecile. Va sta în acest oraş şi va răspunde cu aceeaşi monedă. în ceea ce priveşte pedepsirea vinovaţilor, dacă nu aveţi de gând să faceţi nimic, o voi face eu. Şi să nu credeţi că glumesc.

Domnul Dickson trebuise să se recunoască învins şi le pedepsise aspru pe cele vinovate. O cunoştea foarte bine pe Fritzi.

Acesta fusese ultimul gest violent al oraşului împotriva femeii, care îşi cucerise locul prin puterea voinței. Chiar dacă femeile se prefăceau că nu o văd pe stradă, bărbații începuseră să viziteze tot mai des casa de pe deal şi să intre în legături de afaceri tot mai strânse cu ea.

între timp, oraşul crescuse foarte mult. Apăruseră noi construcții şi oameni noi se stabiliseră aici. Cu timpul, Fritzi devenise unul dintre vechii cetățeni ai oraşului.

Şi poziția lui Pat Johnson devenise una importantă. Cu timpul, îşi construise propria casă şi se căsătorise cu una dintre profesoarele venite de la Los Angeles ca să predea la liceul din oraş. Muncea cu mult spor, iar ferma lui creştea văzând cu ochii. Avusese foarte multe ajutoare de şerif, care se perindaseră prin oraş, renunțând atât de repede încât nu se mai obosea să le rețină numele.

într-o zi, când ajunsese la birou găsise un tânăr trimis pentru postul de ajutor de şerif care îl aştepta stând liniştit pe un scaun. Arăta foarte ciudat- subțire, înalt, cu păr de culoarea cărbunelui, față palidă şi ochi de un albastru electric.

- Cum te numeşti? îl întrebase Pat.

- Hansen. Tom Hansen.

Şeriful ezitase. Numele îi părea cunoscut.

Tom îi înțelesese ezitarea.

- Poate ai auzit de mine. Eram nelipsit de la circuitul de rodeo.

Pat zâmbise, întinzându-i mâna.

- îmi pare bine că eşti printre noi, Tom. Conduceam şi cinzeci de mile să te văd.

Tânărul zâmbise şi el, înțelegând că slujba îi era asigurată. Chiar dacă şeriful era cunoscut ca un bărbat foarte dificil, făcea parte dintre cei care admirau foarte mult eroii turneelor de rodeo.

Destul de repede, Tom ajunsese mâna dreaptă a şerifului. Data

viitoare când acesta avu un mandat de aducere la Josiah, preferă să-l ia pe tânărul ajutor.

După ce terminaseră munca, intraseră într-un bar pentru a se răcori înainte de a pleca spre casă. Tom Hansen reacționase destul de prost la băutură. Pat, care putea să bea două sticle fără să arate nici un semn, ar fi disprețuit un bărbat atât de slab, dar tânărul povestea despre concursurile la care participase. îl asculta cu interes, plin de încântare.

Când ieşiseră din bar, descoperiseră că se lăsase seara. Luna răsărise şi aerul era cald şi parfumat.

- Ar trebui să plecăm spre casă, spusese Pat neliniştit. Avem cinci ore de mers.

Tom îl privise cu ochii lui albaştri, zâmbind.

-Acasă? Lumea e casa noastră. Hai să dormim în deşert.

-Am soție.

- Dă-i un telefon.

- Ce să-i spun?

- Că nu l-am găsit pe cel pe care-l căutam.

- Crezi c-ar trebui să-i dau telefon? ezitase şeriful.

- Desigur. Uite, e o cabină telefonică în spatele barului.

- Nu cred c-o să-i placă.

-N-are cum să dovedească nimic. E prea târziu să plecăm acum.

- Bine. După ce îi dau telefon, mai iau o sticlă de whisky.

Tom zâmbise, iar Pat îi răspunsese la zâmbet.

Soția îl crezuse, iar sticla de băutură arăta îmbietor, aşa că bărbatul se simțea ca un şcolar. Parcaseră maşina lângă drum, apoi întinseseră o haină veche pe jos.

-Ştii, nu m-am mai simțit atât de bine de mult timp, mărturisise şeriful. Mă simt ca şi cum un polițist o să apară dintr-un tufiş şi o să mă prindă de ureche.

Privirea lui Tom era înțelegătoare. întinsese mâna şi trăsese sticla mai aproape, apoi băuse cu sete. După o clipă de tăcere, întrebase cu o

voce gravă:

- Pat, crezi în Dumnezeu?

Pat se încruntase. Dacă altcineva l-ar fi întrebat acest lucru ar fi crezut că e nebun, dar acum căzu pe gânduri.

- Nu știu, răspunsese într-un târziu. Cred că există ceva.

- Dar în Iad crezi?

- Nu.

- Când eram copil, eu credeam. Tata era predicator.

- De unde ești?

- Nebraska.

Șeriful băuse din nou din sticlă.

- Eu m-am născut în Imperial Valley. Am muncit din greu încă de mic. Dacă privesc înapoi, constat că nu m-am distrat deloc. Știi ceva nostim, Tom?

- Ce?

- N-am avut prieteni. Niciodată n-am avut timp să mă împrietenesc. Nu mi-am dat seama până acum, dar niciodată n-am avut ceea ce poți numi un prieten apropiat.

Tom se ridicase într-un cot, privindu-l.

- Chiar că e nostim, spusese el.

- Am avut femei, o soție, o mulțime de bărbați lângă care am lucrat.

- Dar nu e același lucru.

- Știu că nu e.

Tânărul se lăsase din nou pe spate, privind spre cer.

- Pat, în câteva zeci de ani noi doi vom fi morți, dar stele acestea vor continua să strălucească, reci și neclintite.

Șeriful se întinsese și el, având grijă să nu răstoarne sticla.

- E un gând adevărat și foarte trist, Tom. Ai un fel de a spune lucrurile care mă pune pe gânduri. După o scurtă pauză, adăugase cu timiditate. Știi, dacă aș fi avut un prieten când eram copil, cred că

despre astfel de lucruri am fi vorbit. Despre lucruri pe care nu le spui. despre Dumnezeu, despre moarte.

Tom întorsese capul spre el. Luna strălucea pe figura lui delicată, iar ochii albaştri, electrici, străluceau. Privirea lui era plină de afecţiune.

- Sunt mort de beat, spusese el.

- E în regulă, răspunsese Pat. Nu sunt decât eu aici şi voi avea grijă de tine.

Şeriful îşi privise ajutorul mai tânăr cu înţelegere şi încet, fără să se grăbească, golise sticla. Când adormise într-un târziu, visase că avea doisprezece ani şi cel mai bun prieten al lui era o stea de rodeo.

***

în timp ce Fritzi şi Pat îşi vedeau de treburile lor, nici judecătorul Lindquist nu stătuse degeaba. Cu toate că nu-şi modificase stilul de viaţă, ajunsese să deţină un magazin, două hoteluri, o frizerie şi câteva case pe care le închiria.

Când Paula, îmbrăcată în halatul ei alb, se întoarse în cameră, o găsi pe Fritzi în patul ei, privindu-şi cu atenţie unghiile.

- Voi duce oja înapoi, anunţă femeia. Se desprinde de pe unghii mai repede decât o pui. Stai jos, Paula, vreau să stăm de vorbă.

Fata se aşeză lângă fereastră, fără să spună nici un cuvânt.

- Am primit un telefon de la ferma Halverson, spuse femeia.

Familia Halverson locuia la cinci mile de oraş, ocupându-se cu creşterea cailor. Fata nu reacţionă altfel decât aruncând o privire fermei acestora, care se zărea pe fereastră.

- La ce naiba te gândeai când le-ai spus că vrei să cumperi unul dintre caii lor? întrebă Fritzi.

Paula nu răspunse.

- O sută de dolari pentru unul dintre animalele lor moarte de foame.

- E un mânz de toată frumuseţea, Fritzi. După ce-l voi îmblânzi va

valora mai mult de două sute cincizeci.

- Mie nu mi se pare, răspunse femeia cu răceală. De unde voiai să iei banii?

- Mă descurcam.

- Cum?

Fata îi întoarse spatele, disperată.

- Ce mai contează? Nu m-au crezut. Au venit la tine.

- Desigur, aveau dreptate. Ce puştoaică de şaptesprezece ani are atâţi bani?

întrebarea femeii nu primi nici un răspuns.

- Bătrânul Halverson m-a întrebat ceva ciudat, continuă Fritzi. M-a întrebat dacă am de gând să te fac parteneră de afaceri. Ce voia să spună?

- Nu ştiu. Dar de ce ţi se pare ciudat?

- Nu mă pot gândi la ceva mai ciudat, răspunse ea, încruntându-se. Ce i-ai spus? Că vei prelua afacerile mele?

Paula o privi în faţă.

- Nu, desigur că nu. Dacă vrei să ştii, i-am spus că, după ce voi termina şcoala, voi lucra pentru tine. Mă gândeam că voi putea plăti aşa pentru cal, puţin câte puţin.

- Până mâine le vei da un telefon celor de la ferma Halverson şi le vei spune că te-ai înşelat, că nu vei lucra pentru mine şi că nu ai bani să plăteşti.

- Dar, Fritzi.

- în ultimul an m-ai scos din minţi. Ai plecat de la şcoală ca să pierzi timpul pe lângă ferma lui Pat, ai refuzat să-mi dai explicaţii pentru răbufnirile temperamentale, era să fii arestată pentru conducere imprudentă cu maşina pe care ţi-am dat-o de ziua ta, nu-mi răspunzi când te întreb ceva. Dar asta e ultima picătură. Să minţi pentru a obţine

un cal de o sută de dolari.

- Ți-am spus că vreau să muncesc pentru acești bani. Vreau să vin în fiecare zi la „Orhideea purpurie" şi să stau cât e nevoie.

- Dar eu nu vreau şi nu vreau ca altcineva să creadă acest lucru.

Paula îşi privi mama cu neîncredere:

- Chiar îți pasă de asta?

- De ce?

- De ce crede lumea?

Mama ei îi aruncă o privire întrebătoare:

- Ce naiba te-a apucat, Paula?

Brusc, fata oftă, iar agresivitatea ei dispăru, lăsând-o plictisită şi nefericită.

- O să dau telefon la fermă şi le voi spune că m-am înşelat.

Fritzi continuă s-o privească, încruntându-se.

- Ce voiai să spui când m-ai întrebat dacă îmi pasă ce crede lumea? întrebă ea.

- Nu ştiu, Fritzi. Nu voiam să spun nimic.

- Ba eu cred că da. Ai vrut să spui ceva.

Paula clătină din cap, iar după o clipă mama ei vârî mâna în buzunarul halatului, scoțând nişte bani. Numără o sută de dolari pe care îi aruncă pe pat, apoi se ridică în picioare.

- Uite banii tăi. Poți să-i dai lui Halverson şi să-ți alegi calul.

Paula privi banii care trecuseră cu o oră în urmă din poşeta doamnei Butler în buzunarul mamei ei. Se ridică brusc, întorcându-se spre fereastră.

- Nu, mulțumesc.

- Acum, ce s-a mai întâmplat?

- Nu, Fritzi. Aveai dreptate. O sută de dolari e prea mult pentru un cal sălbatic.

- Nu fi încăpăţânată.

- Nu sunt încăpăţânată. Sunt recunoscătoare, dar nu-i vreau.

- Dacă îţi închipui că voi sta aici şi o să te rog să iei o sută de dolari, atunci eşti nebună.

- Dar nu vreau să mă rogi.

- N-o să ţi-i mai ofer o dată.

- Ştiu.

Fritzi luă banii de pe pat. Când vorbi din nou, vocea ei era rece, iar Paula îşi dădu seama că ghicise motivul refuzului.

- Luăm masa la şapte. încearcă să dai telefon la familia Halverson înainte.

Fata dădu din cap fără să spună nimic, apoi privi din nou pe fereastră. Fritzi ieşi din cameră.

Capitolul 3

Pat Johnson sosi curând după ce Paula îşi adunase cărţile de şcoală şi plecase în camera ei. Fritzi auzi claxonul maşinii şi ieşi să-l întâmpine.

El îşi ridică pălăria ceremonios salutând-o şi strigându-i bine dispus:

- Fritzi, arăţi încântător! Sper că nu mai e nimeni acasă în afară de noi!

- Vorbeşti degeaba, ca de obicei. Pun pariu că soţia ta habar n-are unde eşti!

- Haide, Fritzi, e o lună imensă. Hai să ne facem de cap! Ne luăm ceva de băut şi plecăm în lume.

- Nu ştiu ce te vei face dacă într-o zi o să te iau în serios, Pat, aşa că fii mai atent. Acum intră, înainte să trezeşti tot oraşul.

După glumele obişnuite, intrară în salon, aşezându-se în scaunele confortabile. Pat se uită în jurul lui, la pereţii acoperiţi cu cărţi.

- Ştii, Fritzi, m-am uitat la cărţile astea de când le-ai luat. Nu par atinse.

Femeia râse.

- Le-am cumpărat pentru culorile care se asortau cu covorul.

- La naiba, şi eu care le-am spus tuturor că aici, pe deal, locuiesc doar persoane învăţate!

- Nu ştiu de ce te plângi. Dacă am deveni prea deştepte, nu ne-am mai amesteca în grupul vostru de cowboy bătrâni, răspunse ea.

- Cărţile n-or fi punctul meu forte, dar sunt dinamită cu femeile. De exemplu, tu. Ştiu foarte bine că te-ai îndrăgostit de mine în prima clipă în care m-ai văzut, râse Pat.

- Da, îmi aduc aminte ce-am mai plâns la nunta ta.

- Dumnezeule, oftă el, ce farsă mi-ai mai jucat atunci!

Rămaseră tăcuţi, aducându-şi aminte cu mulţumire relaţia lor îndelungată şi plină de satisfacţii, care le adusese bani, prestigiu, putere

şi nu în ultimul rând, o lungă prietenie.

La un moment dat, fuseseră pe marginea prăpastiei când descoperiseră că erau foarte atraşi unul de celălalt. în acea perioadă, maşina lui Pat era nelipsită din faţa casei lui Fritzi. Numai că, la puţin timp după începerea relaţiei, avuseseră prima ceartă. Speriaţi, se priviseră cu atenţie. Nu era teama unor iubiţi, ci panica unor parteneri de afaceri care vedeau eventuala încheiere a unei relaţii fructuoase.

Pat vorbise primul:

- Cred că nu e o idee chiar atât de bună, Fritzi, spusese el încet.

- Şi eu cred că ai dreptate, Pat.

O privise cu admiraţie, bucuros că înţelegea.

- Ţi-ai dat seama ce vreau să spun, nu? Nu că n-ai fi o femeie minunată.

- Cred că ştiu. Eu sunt minunată, tu eşti grozav, dar.

Fuseseră amândoi uşuraţi că văzuseră la timp pericolul. Din acea zi începuseră cu adevărat să aprecieze prietenia care îi lega.

Cu toate acestea, şapte ani mai târziu, în ziua nunţii lui Pat, maliţiozitatea feminină şi-a spus cuvântul. La petrecerea de dimineaţă pe care o dăduse pentru invitaţii de la nuntă preparase băuturi mai tari decât de obicei. Mai târziu, Pat susţinuse că le servise alcool pur. Oricum, ceremonia aproape fusese întreruptă pentru că unii invitaţi se rostogoleau pe covor, ţineau discursuri improvizate şi trăgeau cu pistolul în tavan. A fost şi o tentativă, nereuşită din fericire, de a se fura mireasa. Nereuşita se datorase faptului că cel care insistase s-o facă, cavalerul de onoare, îşi pierduse cunoştinţa chiar înainte de a-şi pune planul în aplicare. Ira Johnson n-a aflat niciodată că de vină era Fritzi, dar Pat ghicise imediat. A doua zi se răzbunase, trimiţând cinci prieteni în aceeaşi stare în vizită la casa de pe deal.

Cu toate acestea, acum erau tăcuţi, amintindu-şi clipele plăcute. Pat oftă, revenind în prezent:

- Mica Marie de la castel s-a îmbolnăvit. Trimite-o la un doctor sau

în alt oraş. Se pare că a transmis boala unor băieţi care s-au plâns. Azi a venit un mandat pentru ea. O să-l trimit înapoi spunând că a plecat din oraş fără să lase vreo adresă. Dar nu vreau să avem probleme.

Fritzi se încruntă.

- O s-o duc la doctorul Waley mâine. Altceva?

- Bătrâna doamnă Taylor a venit să facă o plângere, nebună de supărare. Vrea să te denunţe că în „Orhideea purpurie" se joacă jocuri de noroc. Se pare că soţul ei şi-a pierdut din nou toţi banii pariind.

- Şi ce-ai făcut?

- Am calmat-o, spunându-i că te urmărim de mult şi că va strica totul dacă nu ne lasă timp să adunăm toate dovezile necesare.

- Cred că n-o să mai fac pariuri, aduc mai multe necazuri decât profit.

- S-ar putea să fie o mişcare inteligentă. Se vorbeşte cel mai mult despre pariuri şi oraşul nu-i destul de mare.

- O să lichidez totul la sfârşitul săptămânii. Cum rămâne cu bordelul de la Ruby Mountain?

- Foarte bine. Am luat fetele lui O'Riley în arest în fiecare săptămână, pe rând. Le-am ţinut cam treizeci de zile pe fiecare. Nu cred că va mai rezista mult în afacere. O să-ţi vândă totul pe bani puţini şi o să se bucure că nu iese în pierdere.

- Continuă tot aşa. Cred că localul de acolo se va dovedi o mină de aur.

Pat făcu o grimasă.

- Nu poate să reziste fără fete. Pe măsură ce el aduce fete noi, eu le arestez. Mai dă-i o lună, apoi fă-i o ofertă, spuse el, căutând o ţigară prin buzunare. Acestea sunt ştirile. A, da, ar mai fi ceva. Buck Hambly îşi închiriază ferma.

Ochii femeii străluciră, plini de interes. Bărbatul despre care era vorba era oaia neagră a oraşului. Avea doi fii care făcuseră închisoare, iar ferma lui era loc de refugiu pentru proscrişi.

- L-am văzut ieri şi ştiam că s-a întors, dar credeam că va locui chiar el aici.

- Nu, o deschide pentru cel care o va închiria. De fapt, am fost acolo şi l-am cunoscut pe noul chiriaş. Eddie Benedict.

- Benedict! Vrei să spui că el se mută în ferma lui Hambly?

- Da.

- Ce ciudat! Credeam că nu mai vrea să vadă aceste locuri.

- Din cauză că soția lui a murit aici, intrând cu maşina în pod? Nu cred că e prea ciudat. Mulți bărbați i-ar fi recunoscători podului şi şi-ar dori să se mute în preajmă ca să mai arunce din când în când o privire locului salvator.

Fritzi zâmbi:

- Eşti cam pornit, nu-i aşa?

Bărbatul oftă. Toată lumea ştia că Ira era o soție foarte severă, iar Pat trecea destul de des limitele impuse.

- Păi nu văd alt motiv. Sau poate că vrea să-ți facă puțină concurență.

Eddie Benedict îşi câştigase reputația conducând cele mai cunoscute cazinouri din preajmă. Lucrase la scară mult mai largă decât Fritzi şi doar moartea soției pusese punct ascensiunii lui fulgerătoare.

- Ciudat. şopti Fritzi.

- Asta e, spuse şeriful, ridicându-se. Trebuie să plec.

- Nu bei ceva?

- Dacă Ira miroase ceva, o să-mi facă scandal. Nu, trebuie să trec pe la birou şi apoi plec spre casă.

îl conduse la uşă, urmărindu-l cum demarează, dar când se întoarse în mintea ei era un alt bărbat: Eddie Benedict.

***

Când Pat urcă dealul spre biroul şerifului îl zări pe unul dintre polițiştii de la circulație ieşind.

- Bună, Luke! strigă el. Cu ce treabă pe la noi? Nu mai lucrezi pe

străzi?

Luke Sheldon zâmbi şi arătă spre birou:

- V-am adus un bețiv.

- Nu era nici unul dintre băieții mei prin preajmă? îmi pare rău că a trebuit să te deranjezi.

- Nu-i nici o problemă, era pe stradă. M-am gândit că mai bine îl aduc aici decât la spital.

- Mulțumesc, numai bine.

- La fel şi ție.

în timp ce maşina lui Luke dispăru după colț, Pat intră în clădire. Ed Jeffers era la birou, încercând să afle cât mai multe date de la proaspătul adus. La o masă în celălalt capăt al încăperii, Tom Hansen şi Smith jucaseră pocher, dar acum erau atenți la întrebările colegului lor.

- Cum te cheamă? întrebă bărbatul pentru a treia oară, masându-şi fruntea pentru a scăpa de durerea chinuitoare de cap.

- Nu-i spune, îl sfătui Tom pe deținut. Sunt de partea ta, amice. Nu vom vorbi până nu este adus un avocat.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Tom. O să stăm aici toată noaptea dacă nu taci din gură, spuse Ed, ridicând privirea spre şeriful care tocmai intrase.

Pat se aşeză pe un scaun, privindu-l pe arestat.

- Cum te cheamă? întrebă şi el.

Numai că bețivul, îmbărbătat de cuvintele lui Tom, clătină din cap.

Pat îşi privi subalternul; ochii albaştri străluceau pe figura lipsită de emoție.

- Credeam că te-ai plictisit deja de acest joc, spuse şeriful cu răceală. Acum află tu cum îl cheamă, ca să ne putem vedea de treabă.

Cu mişcări leneşe, Tom Hansen se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre arestat.

- Cum te cheamă? întrebă el, iar vocea îi era blândă, înşelătoare.

Bețivul dădu din mână în semn de refuz. Ajutorul de şerif

zâmbi, privindu-l câteva clipe nemişcat. Apoi, cu o mişcare bruscă, îl prinse de guler, ridicându-l de la pământ.

- Te-am întrebat cum te cheamă, murmură el. Cu latul palmei îl lovi de trei ori scurt, în dreptul plămânilor.

Bețivul tuşi, privindu-l pe Tom cu o expresie surprinsă.

- Nu trebuie să te superi, mormăi el. Mă cheamă Kennedy. Paul Kennedy.

Ajutorul de şerif îi dădu drumul.

- Foarte bine, Paul. Acum răspunde la întrebările pe care ți le pune Ed şi nu te mai prosti.

- Da, domnule, spuse repede arestatul.

După ce aruncase o privire la cărțile de pe masă, Pat îi spuse lui Smith, cel mai nou angajat, ce trebuie să facă în seara aceasta, când era de serviciu.

- Cum se scrie Massachusetts? interveni Ed. Spune că e de acolo.

- De unde să ştiu eu? zâmbi Pat. întreabă-l pe el.

- Păi nici el nu ştie.

Pat lovi scaunul pe care se aşezase Tom, dezechilibrându-l.

- Cum se scrie Massachusetts? întrebă el.

Tom sărise de pe scaun.

- M-a-s-s. nu mai ştiu. Dacă îmi distrug spatele, dau în judecată statul.

- Dacă îți distrugi spatele şi nu mai eşti de folos, o să trebuiască să te împuşcăm, răspunse Pat. Hai mai bine cu mine să facem o plimbare. Ed, ia toate datele şi apoi du-l la închisoare. Smith poate să stea aici până te întorci.

Tom se întinse, apoi îşi pipăi umerii.

- Nu cred că pot să mă îndrept, comentă el. Tot salariul va trebui să-l dau doctorului. Nu e deloc cinstit, Pat.

Şeriful izbucni în râs. Când reuşi să vorbească, îl lovi pe bărbatul mai tânăr prieteneşte pe umăr:

- într-o zi o să-mi rupi inima. Acum mişcă-te mai repede, nu vreau să am probleme cu nevasta dacă întârzii.

Când uşa se închise după ei, Smith observă:

- E un tip nostim Tom, nu-i aşa?

Ed aruncă o privire peste umăr.

- E un nemernic, răspunse el scurt. Dar bătrânul e nebun după el.

- Mă întreb de ce.

- N-am reuşit să-mi dau seama. pur şi simplu e. Numai că într-o bună zi.

- Ce vrei să spui? îl presă Smith.

Ed se apleacă spre registru.

- Nu ştiu, mai bine nu mai vorbim despre asta.

- Nemernic. nemernic. cânta bețivul.

Ed îl privi.

- De cât timp spui că ai venit în oraş?

- De o lună.

Ajutorul de şerif se lăsă pe spate în scaun.

- L-ai văzut pe vreunul dintre deținuți după ce e interogat de Tom?

Smith îl privi întrebător.

- Nu arată bine deloc. La început glumeşte, dar se opreşte brusc. Uneori iese destul de rău, pentru că unii nu înțeleg că a încetat să glumească.

***

Când ajunseră afară, Pat şi Tom se întoarseră unul spre celălalt, zâmbind. Era modul lor de a fi de acord cu diverse lucruri.

- Luăm maşina? întrebă şeriful.

- E prea aproape.

- Bine.

Mergeau cu paşi mari, legănându-şi brațele. Tom aruncă o privire spre cer.

- Priveşte stelele. Ştii ce-ar trebui să facem într-o astfel de seară,

Pat? Ar trebui să ne luăm sacii de dormit şi să petrecem noaptea în deşert.

- Cu ceva bun de băut.

- Şi cu doi cai.

Pat oftă.

- Sună foarte bine, spuse el.

- De ce n-am face-o?

- Ştii că nu pot. Ira m-ar ucide.

- înțeleg, dădu bărbatul mai tânăr din cap. Cred c-ar trebui să avem o scuză pregătită din timp.

- Poate că săptămâna viitoare, dacă e vreme bună, facem un raid, să curățăm granița de prostituate, propuse Pat. Nu ne-au făcut probleme prea mari, dar ar trebui să se aştepte şi la un raid. Poate că reuşim să stăm două zile.

- Pare un plan bun.

îşi făcură cu ochiul, conspirativ, îndreptându-se spre închisoare. Era o clădire mică, întunecată. Tom se uită pe fereastră în timp ce Pat îşi aprinse o țigară.

- Ce fac? întrebă şeriful.

- Bine. Sunt prea beți să ne facă vreo problemă.

- Bine.

Se întoarseră la maşina lui Pat, iar ajutorul lui îi deschise uşa.

- Te duci direct acasă? întrebă el.

- Cred că e cazul, Ira mă aşteaptă.

- Bine. Eu mai fac o tură prin oraş să văd dacă totul e în regulă.

- E o idee bună, spuse şeriful, pornind maşina. A, Tom.

- Da?

- Ştii despre ce vorbeam mai devreme. Ai grijă să nu fii prea dur, în cazul în care mai arestezi vreun bețiv.

- Dur? Eu?

- Ştii ce vreau să spun. Nu vreau să ai probleme cu cineva destul de

isteț să-şi angajeze un avocat.

Tom dădu din cap.

- încă un lucru.

- Ce mai e?

- Ai grijă cu glumele în preajma lui Smith. Nu-l ştim prea bine.Oricum, nu cred că ne va plăcea.

- Bine.

- Noapte bună!

- Noapte bună!

Ajuns acasă, în întunericul dormitorului, Pat încercă să se dezbrace în linişte. îşi găsi pijamaua dar, în timp ce se străduia să-şi ia pantalonii se împiedică, lovindu-se de mobilă.

- Tu eşti, Pat? întrebă o voce de femeie.

- Da. Nu voiam să te trezesc, Ira. Culcă-te la loc.

Se auzi un fâşâit şi femeia aprinse veioza de lângă pat. Lumina gălbuie căzu pe fața ei umflată de somn. Părul lung, drept, părea fără viață, încadrându-i figura dreptunghiulară. Ochii mari, căprui, erau plini de nelinişte. Privind-o, bărbatul se simți ca prins în cursă.

- Ai fost la birou până la ora asta?

El dădu din cap, aşezându-se pe pat.

- Stinge lumina, Ira. îmi pare rău că te-am trezit.

- Am crezut că te-ai apucat din nou de băut.

- La naiba. Vorbeşti de parcă aş fi un bețivan.

Femeia se întinse în pat, stingând lumina.

- Credeam că te-ai dus la doamna Haller, spuse ea după o clipă de tăcere.

- De ce credeai una ca asta?

- Ai fost la ea? Nu că mi-ar păsa. adăugă Ira.

Bărbatul zâmbi pentru sine, la adăpostul întunericului.

- Ştiu foarte bine ce părere ai despre Fritzi Haller. Ştii că nu m-aş

duce la ea fără să te anunț.

Amintirea numelui lui Fritzi îl amuză, ca şi scăparea din cursa pe care i-o întinsese. Aruncă un braț peste corpul soției lui, trăgând-o aproape şi îi şopti:

- Ştii că tu eşti singura mea femeie, Ira.

Femeia nu răspunse, iar lipsa ei de reacție îl făcu s-o muşte de ureche în joacă. Un fior o străbătu, dar rămase tăcută. Neînțelegând reacția ei, o mângâie uşor, lăsându-şi mâna să i se odihnească pe coapsă. Reacția fu asemănătoare, iar curiozitatea lui se transformă în dorință.

-Ce se întâmplă, draga mea? A început să-ți placă bătrânul tău soț?

Pentru prima oară în trei ani de căsătorie, Ira părea să aibă o reacție la atingerea lui. O trase mai aproape, iar mângâierile lui deveniră mai îndrăznețe, atingându-i sânii.

Cu un gest rapid şi hotărât, femeia se ridică, îndepărtându-i mâna.

- Eşti dezgustător, spuse ea cu o voce calmă.

Brusc, Pat îşi dădu seama că reacțiile ei erau de fapt cauzate de mânie.

- De ce, draga mea?

- Nu-mi pasă că te-ai dus la femeia aceea şi nu-mi pasă nici măcar că mă minți. Dar mă deranjează că ai neruşinarea să mă atingi, după ce ai fost cu ea..

Conştient că e nevinovat, şeriful uită că fusese de fapt la Fritzi. Se ridică şi el, mânios.

- Ştii că nu e adevărat.

- Nu mă mai minți, Pat.

-Pentru numele lui Dumnezeu, Ira, n-am de gând să suport aşa ceva. Ştii foarte bine că n-am fost la ea.

- Ba ştiu că ai fost, răspunse ea cu răceală. Ti-am văzut maşina în fața casei ei.

Pat rămase uimit, neştiind ce se răspundă.

-Ai ajuns acolo la zece şi un sfert, continuă ea.

El îşi dădu seama că femeia ştie ce spune.

- E foarte liniştitor să ai o soție care te urmăreşte prin oraş, verificându-te, spuse el încet. îți dă un sentiment de siguranță.

- Ştiam că eşti acolo, repetă ea. Dar voiam să fiu sigură. Nu m-am putut abține.

- Foarte bine. Am fost la doamna Haller, am avut de discutat afaceri. Ştiam că vom ajunge la discuții dacă îți spun, aşa că nu m-am mai obosit. Nu mă aştept să mă crezi.

- Nu?

- La naiba, e adevărat!

- Nu trebuie să ridici vocea.

- Ira!

- Nu striga. Dacă n-aş vrea să păstrez aparențele, m-aş duce în camera de oaspeți. în acest caz, servitorii ar avea subiecte de bârfă. Dar, dacă mai spui un cuvânt, plec acum.

întorcându-i spatele, rămase tăcută.

Pat rămase privind în tavan. După un timp, respirația ei regulată îi spuse că adormise. Calmul ei îl scotea din minți. Mult mai târziu, adormi şi el.

La ora trei fu trezit de soneria telefonului.

Era Smith, iar în vocea lui se simțea agitația.

- Ce este, Smith? întrebă şeriful.

- Dormeai, şefule?

Pat îşi înghiți răspunsurile sarcastice care îi veneau pe limbă.

- Ce s-a întâmplat? repetă el.

- Kennedy. bețivul care a fost adus aseară.

- Da, ce e cu el?

- E mort.

Şeriful se încruntă.

- Cheamă-l pe doctorul Waley. O să mă ocup de asta la prima oră.

- N-am ştiut dacă voiai să fii sau nu trezit. Am riscat pentru că Tom l-a interogat din nou după ce ai plecat. După ce a terminat, continuă bărbatul, a trebuit să-l ducem pe sus la închisoare. Acum, când m-am dus să văd ce face, l-am găsit mort. Tom nu e de găsit. N-am ştiu ce să fac.

- Vin imediat.

- Foarte bine.

Se îmbrăcă în grabă, lovindu-se de pat. Ira se trezi. Nu făcu nici o mişcare, dar simțea că se uită la el.

- Dacă tot te-ai trezit, ai putea să aprinzi lumina, observă cu amărăciune.

Ira aprinse lumina, privindu-l cu un interes detaşat.

- Un bețiv a murit în închisoare, spuse el. Mi-a dat Smith un telefon.

- N-am auzit soneria.

- La naiba, a sunat, am răspuns şi era Smith. Ce mai vrei?

- Nu trebuie să te enervezi. Acum pot să sting lumina? Dacă nu te-ai fi lovit de pat nu m-aş fi trezit.

Stinse lumina şi îi întoarse spatele, iar Pat ştia că nu-l crede. îşi scoase lanterna şi ajunse afară. în răcoarea nopții, respiră adânc. Se urcă repede în maşină şi demară, cu sirenele sfâşiind liniştea oraşului adormit.

Capitolul 4

în după-amiaza însorită, maşina lui Luke Sheldon opri în faţa firmei de pompe funebre, de pe aceeaşi stradă cu biserica. O clipă stătu nemişcat, privind cu atenţie casa din faţa lui. Respirând adânc, sări din maşină, străbătu aleea şi deschise uşa mare, de lemn.

Trei bărbaţi, ale căror figuri erau greu de distins în întuneric, stăteau în jurul unui mese. Ridicară privirile spre el, respiraţiile lor fiind vizibile în camera rece.

- Pentru numele lui Dumenzeu, spuse Jim Raines, închide uşa. îmi e destul de greu să păstrez locul rece.

Luke închise uşa, iar bărbatul îi arătă cu capul un loc. Chiar dacă nu putea zări nimic în întuneric, în aer plutea un miros ciudat.

- Miros, dar nu văd unde i-aţi pus, observă Luke.

- N-am ce face, se plânse Jim. De vină e căldura; toată gheaţa mea nu-i vine de hac. în camera vecină sunt doi mexicani şi beţivul de la închisoare. Ia nişte bere.

îi întinse o cană de bere, urmărindu-l cu privirea în timp ce bea. Abia acum noul venit îi recunoscu pe ceilalţi bărbaţi: Pat Johnson şi doctorul Waley.

-Bună, Pat! spuse el. Am auzit că ţi-ai pierdut unul dintre clienţi.

Şeriful îl privi o clipă, apoi dădu din cap.

- Cine era? întrebă poliţistul.

- Kennedy, cred că aşa îl chema: Paul Kennedy.

- Era cel pe care ţi l-am adus aseară, nu-i aşa? Păcat. De ce a murit?

Par aruncă o privire spre doctor.

- Doctorul spune că avea capul spart.

Tânărul medic aprobă cu un semn din cap.

-Avea o fractură a craniului. Mi se pare ciudat că n-ai observat când l-ai găsit, Luke, spuse el.

- Kennedy n-avea nici o rudă, nu? O să fac o înmormântare pe banii comunităţii, interveni Jim.

- N-avea nici un act la el. Nu e decât un vagabond, răspunse şeriful. O să-i trimitem amprentele la Washington. Dacă ei n-au nimic despre el, asta e.

- Cum i-aţi aflat numele? îşi manifestă curiozitatea poliţistul.

- El ni l-a spus.

- E uimitor, observă doctorul, cum astfel de cazuri încalcă toate regulile. Din examinarea corpului, aş fi spus că a intrat în comă aproape imediat după lovitură şi că nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa. E o altă probă că medicina nu se poate învăţa doar din cărţi.

- Nu şi-a revenit decât o secundă, spuse Pat cu tristeţe, dar destul ca să ne spună numele.

Luke îşi bău berea în tăcere.

- Cum l-ai adus, Luke? întrebă doctorul. Pe sus?

- A mers singur, răspunse bărbatul, cu privirea fixată pe figura şerifului.

- Uimitor, repetă doctorul.

- Da, continuă poliţistul. A intrat pe picioarele lui în biroul şerifului. Ultima oară când l-am văzut stătea pe un scaun şi vorbea. cu Tom Hansen.

Pe figura şerifului apăruse o umbră întunecată. îl privi în ochi pe tânărul din faţa lui, iar ochii verzi erau reci.

- Chiar eu l-am condus la închisoare, după ce fusesem chemaţi să intervenim în cazul unui jaf. Am mers împreună cu Tom. Când ne-am întors, era mort.

Poliţistul se încruntă.

-Te-ai dus cu Tom? întrebă el, nedumerit.

- Da.

- N-am ştiut.

Pat ştiu că era învingător. Continuă, cu voce blândă:

- Nu se ştie niciodată ce e cu vagabonzii ăştia. sunt foarte ciudaţi. Nu ştiu dacă s-a mai întâmplat vreodată aşa ceva.

Luke dădu din cap aprobator. Doctorul scoase un pachet de cărți.

-Joci un tur cu noi, Luke? întrebă el.

-Nu, m-am oprit doar pentru un minut, răspunse el, aruncându-i o privire lui Jim. Cred că Pat ți-a spus deja ce voiam să te anunț.

Bărbatul aprobă, cu un zâmbet trist.

-Că Lena a fost prinsă conducând sub influența alcoolului încă o dată? întrebă Jim. Este în regulă, Luke, şi doctorul ştie despre ea. Cred că toată lumea din oraş ştie despre Lena, adăugă el.

- Trebuie să faci ceva, Jim. E soția ta şi trebuie s-o ajuți. Nu poate continua la nesfârşit. într-o zi va omorî pe cineva.

-Ştiu, ezită bărbatul. Nu pot să-mi dau seama ce i s-a întâmplat. Când ne-am căsătorit, acum patru ani, era altfel. Era liniştită şi drăguță. Dar în ultimii doi ani s-a schimbat foarte mult. Cred că de vină e deşertul, cred că le face ceva oamenilor. N-ai altceva de făcut decât să bei sau să te duci la film.

Pat mormăi, dar bărbatul nu se întrerupse.

- Cu bărbații e altfel. Eu sunt aici cam tot timpul, continuă el. N-am ce să fac pentru ea.

-Nu e treaba mea să-ți spun ce să faci, răspunse polițistul, dar trebuie să iei atitudine, dacă nu vrei s-o vezi în închisoare. Azi noapte a fost a treia oară într-un an când am prins-o. Dacă se mai întâmplă o dată.

-Nu ştiu ce să fac, sincer, mormăi Jim.

- Eu am spus ce aveam de spus şi ar fi cazul să plec, încheie Luke. înainte să mă întorc la treabă, trebuie să-mi pregătesc masa. Mulțumesc pentru bere, Jim. Cred că ne mai vedem pe seară, Pat. La revedere, băieți.

Uşa se închise în spatele lui cu un pocnet. Pat rămase o clipă privind în gol, apoi luă pachetul de cărți şi începu să le împartă cu mişcări experte.

Casa lui Luke Sheldon, mică şi albă, se înălța pe unul din dealurile din partea de vest a oraşului. Maşina lui opri în față şi bărbatul intră,

suspinând mulțumit. Se descălță şi se aruncă pe canapea, deschizând ziarul de dimineață şi studiindu-l cu atenția pe care o acorda tuturor lucrurilor pe care le făcea. După ce termină de citit intră în bucătărie, pregătindu-şi masa. Când era sub duş auzi soneria de la uşă. Luându-şi halatul şi papucii se grăbi spre uşă.

în prag stătea o femeie blondă, care se clătina uşor. O şuviță de păr scăpase de sub pălărie şi îi acoperea un ochi. Pe unul dintre obraji se zărea o vânătaie şi buzele roşii tremurau.

- Bună, Luke, spuse ea.

Bărbatul se sprijini de cadrul uşii.

- Bună, Lena. Eşti cu maşina?

Femeia dădu din cap.

- Mă duc la o petrecere şi vreau să vii cu mine. Chiar acum.

- Adu-mi cheile de la maşina ta.

Lena ezită o clipă, dar blândețea din privirea bărbatului o convinse. Se întoarse spre maşină, clătinându-se pe tocurile înalte şi aduse cheile de la maşină. Imediat, polițistul le puse în buzunarul halatului.

- Unde e Jim? întrebă el.

Lena Raines zâmbi.

- Unde crezi? Hai, vino, petrecerea aşteaptă.

- Şi unde e petrecerea asta?

- O să vezi. Vreau să merg chiar acum. Dă-mi cheile.

întinse mâna spre el, dar polițistul clătină din cap.

- Mai bine intri, Lena.

- Nu vreau să intru, vreau să ieşi tu.

Punându-i mâinile în jurul umerilor, o conduse înăuntru.

- Mai întâi trebuie să mă îmbrac. Stai jos şi aşteaptă-mă. Vrei?

Femeia aruncă pălăria pe fotoliu şi-şi trecu degetele prin păr.

- Nu pot, Luke. Am o durere de cap îngrozitoare. Nu pot să stau pe loc. Dă-mi cheile. Mă duc singură.

Rămaseră o clipă față în față, înfruntându-se din priviri.

- Nu pot să-ți dau cheile, Lena. Dar, dacă mai aştepți două minute,

te duc eu.

- Nu poți să-mi dai cheile?

- Dacă îți dau cheile, vei merge la închisoare. Acum stai jos.

Chiar dacă băuse foarte mult, ochii Lenei erau limpezi, de un albastru intens, sub genele lungi. îl privi lung, apoi se așeză pe canapea, aruncându-și sandalele cu tocuri înalte.

Luke se îndreptă spre camera lui. Când se întoarse o găsi pe Lena Raines întinsă pe canapea, dormind profund. Șuvițe de păr blond se lipiseră de fruntea transpirată și respira repede. Bărbatul se aplecă asupra ei, punându-i mâna pe frunte. Se îndreptă apoi spre bucătărie unde mâncă fără grabă. După ce spălă farfuria și tacâmul se întoarse în salon. Ridică fără greutate femeia adormită și o duse la mașină. Când o puse pe scaunul de lângă șofer ea se mișcă prin somn, șoptindu-i numele. Faptul că-l visa îi dădea un sentiment ciudat.

Nici un răspuns nu veni la bătăile insistente în ușa familiei Raines. Una dintre cheile din legătura pe care i-o dăduse Lena se potrivea, așa că deschise și o duse în salon. O așeză cu grijă pe canapea, apoi rămase nehotărât în mijlocul camerei. Femeia se mișcă și deschise ochii. îl privi în tăcere, iar bărbatul realiză că aburii beției se risipiseră.

- Cum te simți? o întrebă.

- Teribil.

El zâmbi.

- O să-l chem pe doctorul Waley înainte să plec. Cred că nu e prea bună combinația gin și căldură.

Ea gemu și se ridică încet.

- O să mi se facă rău.

O sprijini până la baie și așteptă răbdător lângă ușă.

- Camera mea e acolo, arătă ea.

Ajunsă în cameră se aruncă pe pat.

- Cum te mai simți? întrebă Luke.

- îngrozitor. Unde e mașina mea?

- Afară, răspunse el, privind rafturile de cărți de lângă pat. Ai

predat la un liceu înainte de căsătorie, nu-i aşa?

- Da.

- Cartea aceea e în franceză?

- Cred că da. Vino să stai lângă mine, te rog. Mă simt de parcă voi muri.

Bărbatul se aşeză pe marginea patului.

- N-ar mai trebui să bei pe o vreme atât de caldă.

- Crezi c-o să mor?

- Poate, răspunse el cu voce gravă. Nu m-ar mira. Nu e treaba mea, dar ce crede Jim despre asta?

- Nu ştiu, nu mare lucru.

- Ştii că dacă nu încetezi vei ajunge la închisoare, în celula beţivilor? Nu multe femei de vârsta ta au ajuns acolo.

- Voi şti să apreciez, zâmbi ea.

- îţi vei pierde şi frumuseţea în curând.

- Probabil. Luke, mă simt ciudat. Mi-e frig.

- Ai stat prea mult la soare. O să-l chem pe doctor. Stai liniştită.

- Luke?

- Da?

- Eşti un tip nostim. îmi placi.

- Mulţumesc.

- Eşti singura persoană din oraşul ăsta nenorocit la care mă gândesc fără să mi se facă rău. Cred că am venit la tine, nu? De asta eşti aici.

- Da.

- Acum îmi amintesc. Cred că eşti deja sătul de farsele mele.

Bărbatul întoarse capul, privind cărţile.

- Ce ţi s-a întâmplat în ultimii doi ani, Lena? întrebă el, fără s-o privească.

- E o poveste lungă şi plictisitoare.

- De ce nu te străduieşti să-ţi revii şi să ai grijă de Jim?

- Nu ştiu, clătină ea din cap. Cred că m-am înrăit. Luke, te rog, continuă ea, ridicându-se într-un cot. Nu-mi ţine predici, sunt sătulă.

Vorbeşte-mi despre altceva. Vorbeşte-mi despre tine. Ai fost întotdeauna aşa?

După o scurtă ezitare, bărbatul acceptă schimbarea subiectului.

- Cum sunt?

- Liniştit. muncitor. blând.pur, zâmbi ea.

Luke privi corpul atrăgător întins în pat.

- Nu sunt pur. Sunt doar un poliţist care îşi face treaba.

- Şi ce ai făcut înainte de a fi poliţist?

- Multe. am fost chiar şi cascador.

- Ai fost căsătorit?

- Da, dădu el din cap. Acum zece ani.

- Ai divorţat?

Bărbatul ezită.

- Nu. A murit într-un accident. După înmormântare, am intrat la şcoala de poliţie.

- înţeleg, spuse ea. Te face nefericit să vezi oameni ca mine care îşi scurtează singuri vieţile şi ea.

- Nu e vorba de asta. Am fost împreună cinci ani şi am fost fericiţi. Ne potriveam cu viaţa noastră. Mă întristează să văd oameni care nu-şi găsesc locul în viaţă.

- Ca mine?

- Tu ştii mai bine.

- De ce ai renunţat la viaţa aventuroasă?

- După moartea ei mi-am dorit o slujbă sigură.

- Aşa ai devenit poliţist. îţi place?

El dădu din cap aprobator.

- Poliţiştii au o reputaţie proastă. Unii o merită. Alţii nu. Cred că apărarea liniştii e o slujbă onorabilă.

- îmi place ce spui despre potrivirea în viaţă. Tu te potriveşti cu viaţa ta, dar eu nu.E simplu. Ce trebuie să faci ca să-ţi găseşti locul?

- Nu pot să-ți spun. E ceva care se simte, nu se știe.

Lena zâmbi trist.

- Nu prea mă ajuți.

- Ce ai făcut înainte de a te căsători și a veni aici? Parcă erai profesoară, nu?

- Da, predam biochimie.

- Ce e asta?

- Chimia organismelor vii.

El zâmbi.

- Mai bine nu întrebam.

- Ai mâncat ceva?

- Da.

- Ei bine, chiar acum moleculele de grăsimi, polizaharide și proteine din mâncare sunt descompuse în molecule simple de aminoacizi și zahăr ca să poată trece prin membranele tubului tău digestiv.

- Asta predai? o privi el uimit.

- Da, e o parte din ce predam.

- Cred că ai studiat foarte mult timp pentru aceste lucruri. Ești o femeie frumoasă și nu trebuia să înveți ceva atât de greu pentru a-ți câștiga existența. Cred că ți-a plăcut foarte mult.

- Da, spuse ea. Cred că mi-a plăcut mult.

Lena își puse capul pe brațele ridicate. Nu făcu nici o mișcare, nu scoase nici un sunet, dar Luke știu că plânge. El nu spuse nimic, ci așteptă să-și revină.

După un timp, femeia ridică privirea.

- Dă-mi o țigară, ceru ea, iar vocea îi suna normal.

îi aprinse o țigară și-i dădu scrumiera.

- E ciudat. timp de șapte ani am studiat, toată viața mea era în universitate. Iar acum. totul a dispărut ca într-un fum. Știi, Jim nu vrea o soție, spuse ea brusc. El mi-a spus să plec.

- Dar n-ai plecat.

- Nu. Ştii cum ne-am căsătorit?

- Ştiu că era la Los Angeles la o conferinţă, nu-i aşa? S-a întâmplat foarte repede. V-aţi cunoscut şi după o săptămână v-aţi căsătorit. E ciudat, cu ceva timp înainte îl necăjisem că nu se va mai însura.

- Pentru el n-a fost o glumă.

- Cum v-aţi întâlnit? Nu pare genul care să intre într-o universitate.

- Ne-am agăţat unul pe altul într-un bar din faţa hotelului lui. Eu îmi uitam necazurile cu gin.

Luke zâmbi.

- Aveai şi atunci necazuri?

- Suferisem o dezamăgire în dragoste. Eram îndrăgostită de un coleg de trei ani, dar el tocmai se căsătorise.

- Şi Jim?

- Ne-am întâlnit în bar şi până la miezul nopţii eram beţi. El voia o soţie pe care s-o arate băieţilor de acasă, eu voiam să plec de la Universitate înainte de apariţia lui Paul „Formaldehidă”, întors din luna de miere. Până dimineaţă, am ajuns la Yuma. Aşa am devenit doamna Raines.

- Pare o prostie.

- A fost o prostie din partea amândurora.

- Dar păreai fericită când te-a adus în oraş.

- Tocmai asta e nostim. Eram fericită. Simţeam că încep o nouă viaţă şi voiam să fie bine. Dacă Jim ar fi încercat la fel de mult ca mine, poate am fi reuşit. Dar nu prea cred. Am început prost şi n-aveam nimic în comun.

- îţi lipseşte universitatea.

- îmi lipseşte munca mea.

- Şi.

- Paul „Formaldehidă”? Nu mai contează. L-am uitat de mult.

- Te-ai gândit să te întorci?

- Da, m-am gândit. Jim mi-a spus şi el de mai multe ori. Are dreptate. Oricum, nu e vina lui. Nu e făcut pentru căsătorie. Lui îi place să bea, să joace pocher şi să stea cu băieţii. Pentru astfel de bărbaţi, femeile nu înseamnă nimic. Nu mă părăseşte pentru că nu vrea să se vorbească despre el, dar ar fi mulţumit dacă l-aş părăsi eu.

- Dar tu n-o faci.

- Unde să mă duc?

- înapoi la munca ta.

Ea întoarse privirea.

- Nu, nu pot s-o fac.

- De ce nu?

- Nu pot să explic. Ar fi prea greu.

Bărbatul se ridică de pe pat.

- Ai prea multă mândrie prostească, Lena.

- Ce vrei să spui?

- Când faci o greşeală, nu vrei să recunoşti. Mergi înainte, acoperind-o cu una şi mai gravă, spuse el, îndreptându-se spre uşă.

- Unde te duci? îl întrebă ea.

- Să-i dau telefon medicului. Trebuie să mă întorc la serviciu.

- Ai hotărât că nu poţi să mă ajuţi.

Luke rămase în cadrul uşii, privind-o gânditor.

- Nu sunt decât un poliţist, răspunse el. Cred că la douăzeci de ani citisei deja mai multe cărţi decât voi citi eu o viaţă întreagă. Am intenţii bune, dacă are vreo importanţă. Dar ştii la fel de bine ca mine de unde trebuie să vină ajutorul.

- De la mine, şopti ea. Dar e un drum lung, greu. Ginul e o soluţie mai uşoară.

El clătină din cap.

- N-are rost să-ţi spun că n-ai dreptate. Ştii şi tu. O să-i dau telefon

doctorului din hol. La revedere, Lena. Dacă ai nevoie de ceva ştii unde să mă găseşti.

Uşa scârţâi uşor, închizându-se după el.

Ajuns în magazinul lui Dan Pooley, poliţistul ceru o cafea.

- Nu ştiu cum poţi să bei aşa ceva pe căldura asta, Luke, zâmbi Dan, aşezându-i ceaşca în faţă. Am auzit c-ai văzut-o pe Lena azi.

Luke îi răspunse la zâmbet.

- Nu se poate ţine un secret în oraşul ăsta. Cine ţi-a spus?

- Te-au văzut şi doamna Butler şi Ed Jeffers.

- El cred că ne-a văzut când am trecut pe lângă biroul şerifului. îmi pare bine că nu şi-a rupt un picior grăbindu-se să-ţi spună vestea.

- Spunea că erai la volanul maşinii ei. Sper că nu e bolnavă?

- E în regulă, doar c-a stat prea mult în soare. L-am trimis pe doctor la ea, răspunse poliţistul, aruncând o privire în jur în căutarea unei salvări. Fu încântat s-o vadă pe Paula Haller care tocmai intra şi speră ca fata să-l zărească.

- Era beată? întrebă vânzătorul în şoaptă.

Luke dădu din cap.

- Nu, nici gând. Era doar vina căldurii.

- Oamenii vorbesc, Luke, adăugă bărbatul, clătinând nemulţumit din cap.

Poliţistul privi în direcţia fetei, apoi se încruntă şi puse ceaşca de cafea pe masă, făcând un zgomot destul de puternic.

Paula era în faţa raionului de ţigări privind în sus spre un străin. Profilul acestuia îi era foarte cunoscut poliţistului.

Părul străinului era alb, contrastând cu figura întunecată, care nu era prea tânără dar nici prea bătrână ca să justifice culoarea părului. Ochii lui erau negri, strălucitori, nasul drept şi gura cu buze pline. O privea pe fată cu o expresie neliniştită, ca şi cum ar fi fost luat prin surprindere. Luke îl urmări cu atenţie cum ia un pachet cu ţigări şi se îndreptă spre casă, apoi se răzgândi, spunându-i ceva fetei. Ea zâmbi, dar şi figura ei era marcată de nelinişte. După răspunsul ei rămaseră

tăcuți, dar privindu-se cu atenție.

Polițistul se ridică repede de pe scaun și se îndreptă spre raionul de țigări. în timp ce lua un pachet, i se adresă necunoscutului:

- Bună, Benedict. Stai în oraș?

Ochii strălucitori ai lui Eddie Benedict luciră. Era o reacție automată la uniforma lui Luke și, pentru o clipă, privi cu atenție bărbatul din fața lui. Când îl recunoscu, întinse mâna:

- Ofițerul Sheldon, nu?

Luke strânse mâna întinsă.

- Ai memorie bună.

Pumnii bărbatului se strânseră, ca într-un gest reflex.

- Anumite lucruri mi le amintesc foarte bine, spuse el. Nu cred că te voi uita vreodată.

- Locuiești în zonă?

Benedict aprobă cu un semn din cap.

- Am închiriat o fermă la marginea orașului.

- Ești venit cu afaceri?

Maxilarul lui Benedict se încleștă, apoi figura i se lumină. Era o reacție ciudată- reacția unui animal care, prin natură, e sălbatic și agitat, dar ale cărui obiceiuri au fost modificate de o schimbare în mediul de viață pe care n-o înțelege. Dădu din cap, învârtind un breloc de aur pe un deget.

- Nu, am venit doar să trăiesc o vreme în deșert.

- Credeam că ai venit cu afaceri.

Privirea întunecată deveni tăioasă.

- Am spus că am venit să trăiesc în deșert.

După o clipă de tăcere, privirea lui Eddie se întoarse asupra Paulei.

- Ea e Paula Haller, spuse Luke. Dacă vei sta mult în oraș, o vei mai vedea. E un fel de mascotă a orașului.

- Nu mai spune, murmură bărbatul. Abia ne-am întâlnit.

Polițistul continuă:

- Mă gândeam să vă prezint unul altuia mai formal. Paula, acesta

este domnul Benedict. Poate ai auzit de el. Fotografiile lui apar din când în când în ziare.

-Am auzit de el, dar nu credeam că ne vom întâlni.

Cei doi schimbară o privire ezitantă. Brusc, Paula întinse mâna şi Eddie i-o strânse cu destulă putere. Continuară să se uite unul la altul cu atenţie.

Luke deveni nerăbdător.

- Cred că ar fi mai bine dacă ţi-ai vedea de treburile tale, Paula.
Pentru prima oară, o umbră de amuzament apăru pe figura lui Eddie.

- Sunt o companie nepotrivită, asta vrea să spună ofiţerul Sheldon.
Poliţistul zâmbi.

- Mă întrebam dacă ţi-ai dat seama.

- Ştiu destul de bine, răspunse bărbatul cu răceală, punându-şi mâinile în buzunare şi privind-o insistent pe Paula. Paula Haller. Am crezut că te-am mai văzut undeva, dar m-am înşelat.

După ce clătină gânditor din cap, se întoarse spre Luke.

- Cred că ne vom mai vedea, Sheldon. Voi mai sta prin zonă.

Se întoarse apoi pe călcâie şi ieşi din magazin.

Luke şi Paula se îndreptară spre mese şi se aşezară.

- Nu ştiam că poţi fi şi nepoliticos, spuse ea.

- Eşti prea tânără ca să fii agăţată de un tip ca Benedict.

- Nu încerca să mă agaţe.

- Dar nici nu voia să-ţi vândă o pereche de şosete.

Fata rămase o clipă de gânduri, iar Luke se întrebă la ce se gândeşte. Apoi îşi întoarse scaunul astfel încât îl putea privi în ochi.

- Şi de ce e treaba ta?

Poliţistul o privi surprins. Era prima oară când reacţiona aşa la un sfat de-al lui.

- Te cunosc de când erai mică, spuse el cu blândeţe. O cunosc pe mama ta, iar ea ar avea aceeaşi părere în privinţa lui Benedict.

- Care e diferenţa dintre Fritzi şi Benedict? întrebă Paula.

Luke se încruntă, dar nu încercă se răspundă la întrebare.

- El e un peşte mai mare într-un lac mai mare, continuă ea. Cred că e realizarea lui şi că înseamnă că e mai priceput şi mai puternic.

- Poate să însemne şi că n-are scrupule.

Paula începu să râdă. Nu încercă să-şi ascundă ironia, iar Luke îşi dădu seama că fata ştia mai multe despre afacerile mamei ei decât credea el.

- Nu poți să ai în acelaşi timp bani şi scrupule, spuse ea.

Privirea lui Luke devenise blândă şi plină de tandrețe.

- Eddie Benedict e periculos, repetă el.

- Poate, dar nu e mai rău decât Fritzi sau Pat Johnson sau chiar decât judecătorul Lindquist.

Polițistul îşi bău încet cafeaua.

- Paula, spune-mi, fiecare acțiune din viața ta a fost făcută pentru a câştiga ceva?

- Ce vrei să spui?

- N-ai făcut niciodată ceva pe care ai simțit nevoia să-l faci. chiar dacă nu-ți aduce nimic în schimb?

Amintindu-şi refuzul de a primi banii de la doamna Butler, Paula roşi. Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva Luke aflase şi folosea acest lucru împotriva ei. Apoi îşi dădu seama că era imposibil să fi aflat.

- Nu, minți ea. în general, fac lucruri pentru că o persoană mai mare îmi spune să le fac. De fapt, cred că e mai mult decât atât. Fac ce-mi spune Fritzi să fac pentru că e Fritzi - pentru că arată aşa cum arată, face ceea ce face...

- Pentru că e o femeie puternică, completă Luke.

- E ceea ce voiam să spun. La fel e şi cu Pat şi cu judecătorul Lindquist. Toți sunt diferiți, dar sunt puternici. îi ascult pentru că sunt oamenii care sunt. E un motiv foarte bun.

-Are rezultate imediate, recunoscu bărbatul. Dar e acelaşi lucru cu a spune că e bine?

Ea ridică din umeri.

- Nu e imposibil, nu?

Luke nu răspunse. Vedea o problemă pe care nu era sigur că ea o vede. în viziunea ei a „lumii ca o junglă”, cel înțelept ascultă de cel puternic. Şi în această junglă, Eddie Benedict e mai puternic decât Fritzi Haller.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, fata întrebă:

- Cum de vă cunoaşteți?

- Vrei să afli cum cunoaşte un „peşte mare” un polițist neînsemnat ca mine? zâmbi el.

- L-ai cunoscut la accidentul soției lui?

El dădu din cap.

-Am ajuns acolo la douăzeci de minute după ce maşina a trecut peste pod. Benedict era într-o altă maşină, care venea la zece minute în urmă, cu un partener de afaceri. Când am ajuns eu, deja scosese corpul Angelei din maşina sfărâmată. Era un coşmar: sânge, resturi de creier, cioburi. Aşa ne-am cunoscut.

- Da, îmi amintesc. Erau fotografii în ziar. Dar nu-mi aduc aminte de ce el conducea altă maşină.

- N-a explicat niciodată. A spus că era o problemă de familie. Ei, Paula, am întârziat şi trebuie să plec. Ai mai multă grijă pe drum. Ieri, când veneai de la Pat, ajunsesei la şaptezeci la oră.

Ea dădu din cap cu un aer absent. Părea cufundată în gânduri.

Capitolul 5

Atmosfera de la cină era încordată. Nici Fritzi, nici Paula nu uitaseră ostilitatea din după-amiaza trecută. în timp ce-şi beau cafeaua, fata simți că mama ei era pe punctul să reînceapă atacul. Numai că, în clipa în care îşi dregea vocea, sună telefonul.

Era Mike, barmanul, care povestea că la „Orhideea purpurie” avusese loc o bătaie în urma căreia fusese spart unul dintre geamuri. Imediat, Fritzi dădu telefon la biroul şerifului. Pentru că nu răspundea nimeni, se încruntă şi formă numărul lui Pat.

- Da? răspunse soția acestuia.

- Bună ziua, doamnă Johnson. Pat e acasă?

Urmă o scurtă pauză, apoi veni înrtebarea:

- Cine îl caută?

- Fritzi Haller.

Femeia trase aer în piept şi continuă, cu o voce mai rece decât suflarea crivăţului:

- Doamnă Haller, trebuie să vă rog să nu-i mai daţi telefon soţului meu aici.

înainte ca Fritzi să aibă timp să răspundă, receptorul fu trântit în furcă. Ea rămase o clipă nemişcată, apoi lăsă receptorul jos şi, fără s-o privească pe Paula, ieşi din cameră.

După plecarea mamei ei, fata se duse la fereastră, privind luna portocalie care răspândea o lumină ireală peste pământul deşertului. După un timp, se ridică şi se îndreptă spre garaj.

Maşina mică, albastră, aluneca aproape fără zgomot pe şosea. Prin ferestrele deschise pătrundea un curent de aer care răvăşea părul scurt al Paulei.

Nu ştia de ce simţise nevoia să plece singură. O atrăsese lumina lunii şi aerul răcoros al nopţii, dar acum, singură în deşert, simţea că n-are nici un scop. Se întrebă dacă mama ei se întorsese şi opri maşina, întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să se întoarcă. în acea clipă zări, întunecat în lumina lunii, podul de parapetul căruia se lovise maşina Angelei Benedict, în urmă cu trei ani. Ca atrasă de o forţă necunoscută, îndreptă maşina spre pod şi opri lângă şosea.

Liniştea era apăsătoare. Ieşi din maşină, trântind portiera cu un sunet sec şi păşi pe nisipul care scârţâia sub picioare. Farurile maşinii făceau umbre ciudate în faţa ei, până în valea stâncoasă pe fundul căreia curgea râul. Paula rămase nemişcată, cu mâinile în buzunare, urmărind drumul unei şopârle care încerca să se ferească de lumină. Ridică apoi privirea spre pod.

Era o construcţie simplă, solidă. Nimic nu mai rămăsese care să

amintească de moartea îngrozitoare a femeii. O echipă de ingineri şi de muncitori ştersese orice urmă a acestei nefericite întâmplări. Cu toată privirea stăruitoarea a fetei, podul rămânea doar o simplă construcție.

Nemulțumită, oftă şi se întoarse, păşind încet.

Când degetele ei atinseră portiera, zgomotul unor paşi pe nisipul aspru o anunță că se apropia cineva. Se grăbi să deschidă uşa, dar înainte să intre în maşină, Eddie Benedict apăru în lumina farurilor.

La început fu impresionată de expresia de pe figura lui, luminată de razele lunii. Riduri adânci coborau de pe frunte, adâncind durerea care se citea în ochii întunecați. Era surprins la vederea ei, semn că fusese atât de adâncit în gândurile lui încât nu auzise zgomotul maşinii şi nici nu zărise farurile. Păşi repede afară din cercul de lumină, încercând să recunoască persoana de lângă maşină. Se apropie încet, cu grijă. într-o clipă, ajunsese destul de aproape ca să-i vadă fața. Imediat, figura i se lumină şi întinse brațele spre ea, într-un gest neaşteptat. Cu toate acestea, înainte s-o poată atinge, păru să se trezească dintr-un vis, încruntându-se şi încercând să-şi revină.

- Ce faci aici? întrebă el.

- Mă plimbam. Ai maşina aici?

- Nu, clătină el din cap. Stau la doi paşi. Era prea cald şi am ieşit la o plimbare.

Părea că face un efort să vorbească şi că-şi găseşte cuvintele cu greu.

- E bine să fii singură afară noaptea? întrebă bărbatul într-un sfârşit.

Ea ridică din umeri.

- Era prea cald, am ieşit să mă răcoresc.

- Să intrăm în maşină, propuse el. Cred că m-am îndepărtat cam mult.

Abia acum observă Paula că era transpirat, palid şi că avea frisoane. Intră în maşină şi aşteptă ca el să se aşeze în dreapta. Stinse farurile şi se

întoarse spre Eddie, urmărindu-l în tăcere în timp ce el își aprindea o țigară. Bărbatul se lăsă pe spate, privind spre silueta podului.

- Aici s-a întâmplat, spuse el.

- Da.

- Nu pare același loc.

- Cea mai mare parte din pod a fost reconstruită.

- Am crezut că-mi va face bine să-l revăd. Credeam că noaptea arată la fel, murmură el, punându-și mâna pe genunchi, ca să-și oprească tremurul degetelor. Acum, spune-mi de ce ești aici.

Îl privi repede, speriată de tonul vocii lui.

- Cred că voiam să văd podul, la fel ca tine.

- Ce importanță are pentru tine?

- Nu știu. Am vrut doar să văd unde s-a întâmplat.

- S-a întâmplat în urmă cu trei ani. De ce ai venit chiar azi?

- Abia acum te-am întâlnit.

Eddie se întoarse în scaun, ca s-o poată vedea mai bine. Zâmbi ușor.

- Numele tău e Paula Haller, îți place să te plimbi noaptea singură în deșert. Spune-mi mai multe.

Fata îi răspunse la zâmbet, întrebându-se de ce față de el, un bărbat mult mai puternic decât cunoscuții ei, se simțea sigură pe ea, spre deosebire de cum se simțea față de Fritzi, de Pat și chiar de Luke.

- Ce vrei să știi?

- Spune-mi orice. Vreau să te aud vorbind. De exemplu, ce ți-a spus polițistul după plecarea mea.

- Spunea că încercai să mă agăți.

- Te-a deranjat?

- Nu.

- Ești directă.

- Și tu la fel.

El zâmbi din nou, mai larg.

- Cum de eşti atât de prietenoasă cu legea?

- Am crescut aici. Mama deține un bar pe strada principală.

- Da? Nu pare, nu eşti atât de dură pe cât ar trebui. Aşadar, ea cumpără prietenia legii.

- N-am spus asta.

- Eşti destul de ciudată, râse el, dar eşti o puştoaică în regulă.

- Mulțumesc.

- Te întorci în oraş?

- N-am ce face, răspunse ea, dând din cap.

- în acest caz, poți să mă laşi la ferma mea în drum spre oraş.

- Bine, spuse ea încet, dar în voce îi răsuna o urmă de nemulțumire.

Bărbatul se întoarse spre ea şi, când privirile lor se întâlniră, înțelese că o auzise. Degetele lui se îndreptară spre mâna ei, dar tocmai atunci tânăra porni motorul.

Merseră în tăcere timp de zece minute. Când opri în fața fermei, Eddie coborî repede.

- Mulțumesc pentru că m-ai adus, spuse el.

în acea clipă, uşa din față se deschise şi un bărbat scund şi îndesat, purtând o puşcă, apăru în fața casei, luminat de becurile din interior. Stătu o clipă nemişcat, încercând să străpungă întunericul, apoi întrebă, cu o voce nesigură:

- Tu eşti, Eddie?

- Da. Dacă stai în fața luminii, puşca nu-ți va fi de nici un folos. Pot să te ciurui ca pe o rață de carton.

Bărbatul se retrase în umbră.

- Du-te înăuntru, Johnny. Vin imediat.

- Te simți bine? Nu te-am auzit când ai plecat, iar maşina e încă în garaj.

- Am spus să intri în casă!

Vocea era aspră, mai ales că bărbatul se apropiase de maşină.

Johnny se opri. Dar, înainte să plece spre casă, aruncă o privire în interiorul maşinii. Rămase uimit, holbându-se la Paula.

- La naiba. Ti-am spus să intri, spuse Eddie. E în ordine, Paula. în umbră semeni cu o persoană pe care am cunoscut-o amândoi. Nu-şi dă seama că e nepoliticos.

Răceala din vocea lui Eddie păru să-l trezească pe Johnny, care se întoarse şi porni încet spre casă.

Impulsul care o făcu pe tânără să reacţioneze fu atât de puternic, încât o sperie. Coborî din maşină şi se apropie de Eddie.

- Lasă-l să mă vadă în lumină. Cred că l-am speriat.

Bărbatul o prinse de braţ cu putere.

- Intră în casă, Johnny. Acum! aproape strigă el.

Speriat, Johnny intră, trântind uşa.

După plecarea lui, cei doi rămaseră în întuneric, privind după el. Paula fu prima care îşi reveni. Degetele lui Eddie erau încă încleştate pe braţul ei, care aproape amorţise. Ridică privirea spre faţa lui şi descoperi că bărbatul o privea cu intensitate, ca şi cum ar fi încercat să descopere în spatele ochilor ei ceva pe care îl dorea cu disperare.

- Paula, spuse el, poliţistul de azi, Luke Sheldon, ţi-a spus să nu mă mai vezi niciodată?

Nu răspunse, dar dădu din cap aprobator.

- Ştii de ce a spus asta?

îi înfruntă privirea fără teamă.

- Cred că ştiu. Poate. Nu ştiu. nu mai ştiu nimic.

- Ştii cine sunt.

- Da, asta ştiu.

Fără s-o scape din ochi, o întoarse astfel încât figura ei fu scăldată de lumina palidă a lunii. Cu degete tremurătoare, îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte. Apoi se aplecă încet şi o sărută pe buze, cu o atingere uşoară, blândă.

- La asta se referea.

Cuvintele ajungeau cu greu la ea, în vârtejul de emoții care o copleşise. îşi simțea inima bătând cu putere, gata să-i spargă pieptul.

Bărbatul o privea în tăcere. Părea să găsească în privirea ei ceva care-l făcea să ezite.

- Nu înțeleg poziția ta în această problemă, murmură el.

Vocea blândă pluti parcă pe lângă urechile Paulei.

- N-am nici o poziție.

- Nu ştiu de ce simt nevoia să te previn dar, dacă ai fi isteață, ai pleca acum. Şi nu te-ai mai întoarce niciodată.

Cu o mişcare bruscă, palmele ei se ridicară spre umerii bărbatului. Lumina lunii străluci în lacrimile care îi curgeau încet pe obraz. Eddie i le şterse cu degetele, cu o atingere blândă.

- O să-l trimit pe Johnny la culcare, spuse el.

Degete cercetătoare mângâiară obrajii catifelați ai fetei, apoi i se strecurară în păr. O trase mai aproape, sărutând-o cu pasiune.

- Aşteaptă-mă aici, mă întorc.

- Eddie, îl opri ea, spune-mi cu cine semăn. Când ne-am întâlnit azi nu ştiai, dar acum ştii. Vreau să-mi spui.

O privi o clipă în tăcere.

- Te rog.

- O să rămâi, indiferent de cine este vorba? întrebă bărbatul.

Ea dădu din cap, înțelegând.

- Este.

- Da, este vorba despre soția mea, Angela.

Când se trezi a doua zi dimineață, Paula constată că valul de căldură înăbuşitoare se ridicase. Ca bătute de vânt, dispăruseră şi fuioarele de ceață care îi înveliseră gândurile noaptea trecută.

Când se întorsese de la Eddie, în timp ce conducea pe drumul luminat de lună, era conştientă de pasul făcut, dar emoția era copleşitoare. Adormise imediat ce se strecurase în pat.

Era destul de târziu când suflul răcoritor al vântului, răvăşindu-i părul de pe frunte, o trezi. întoarse capul pe pernă, privind dincolo de clădirile oraşului, spre deşert. Pentru câtva timp, nu simţi nimic şi nu se gândi la nimic. Rămase în pat, privind la întinderea deşertului fără s-o vadă, bucurându-se de adierea vântului.

Dar când se ridică şi puse picioarele goale pe podea, o uşoară nelinişte o cuprinse, care crescu în intensitate. Brusc, în timp ce se pieptăna în faţa oglinzii, amintirea o lovi cu putere. în oglindă nu se mai zări singură, în pijama, ci zări imagini ale orelor petrecute cu Eddie. Emoţiile domolite de somn o copleşiră din nou.

Noaptea trecută, supărată pe Fritzi, păruse uşor să se îndrepte spre cineva mai puternic. Numai că acum valurile de emoţii contradictorii ameninţau s-o poarte spre o destinaţie necunoscută, fără control conştient din partea ei.

După ce făcu un duş rapid, îşi compuse o faţă calmă, care să reziste privirii scrutătoare a mamei ei şi coborî la micul dejun.

La auzul paşilor, Fritzi se întoarse.

- Nu te mai duci la şcoală? întrebă ea.

Paula rămase o clipă nemişcată, cu mâna pe spătarul scaunului. îi luă o clipă să înţeleagă că mama ei comentase la vederea hainelor pe care le purta.

- E sâmbătă.

Femeia împinse farfuria goală din faţa ei, stingând ţigara. Ochii ei scrutători se opriră pe figura tinerei. Imediat, se încruntă.

- La naiba! Asta înseamnă că dacă nu găsesc mărimea de geam potrivită, voi fi nevoită să stau până luni.

- Geam?

- Geamul pe care l-au spart necioplitii ieri, la bar. Trebuie să închid până îl înlocuim. O să mă duc în oraş după masă. Dacă vrei ceva făcut repede şi bine, cel mai indicat e să-l faci singur. Unde te duci, draga mea? La Pat?

Paula dădu din cap. Era uimită că mama ei nu observase nimic seara trecută. După plecarea lui Fritzi, zâmbi mulțumită. Problema cu geamul apăruse în cel mai bun moment.

După masă se îndreptă spre ferma Hambly. Casa brună, mare, se înălța în soare, reală. Tânăra rămase în mașină, privind-o cu ochi mari. înainte să-şi piardă curajul, ieşi din maşină şi fugi pe scări, până la uşă. Mai rămase câteva minute nemişcată, înainte să apese pe sonerie. Nu răspunse nimeni.

Mâinile îi transpiraseră, aşa că le şterse pe pantaloni. Respirând mai calm, se întoarse să coboare scările.

Deodată, îi veni ideea că ar putea fi în curtea din spate, de unde nu puteau auzi soneria. Rămase o clipă nemişcată, apoi se întoarse şi înconjură casa.

Erau acolo. Putu să-i zărească imediat. Erau cu spatele la ea, stând pe scaune la soare. Johnny era lăsat pe spate, privind spre cer, iar Eddie fixa cu privirea clădirea fermei. Mânecile cămăşii lui albe erau ridicate, iar degetele fine se plimbau pe braţul scaunului.

-Mai vrei nişte cafea, Eddie? Mai e.

Eddie privi spre însoțitorul lui.

- E bine aici, nu? întrebă el cu o urmă de uimire. Cred că îmbătrânesc, dacă-mi place să stau la soare.

-Asta a spus şi doctorul să faci. Să stai la soare, să te odihneşti şi îți vei reveni imediat. Apoi ne întoarcem la Los Angeles şi le arătăm noi tipilor ălora. Au profitat de neatenția ta.

Eddie Benedict dădu din cap.

-Nu mă simt ca şi cum m-aş mai duce vreodată la Los Angeles.

- Nu e de mirare. Aşa şi trebuie să te simți acum. Dar în curând, după ce te vei simți mai bine, o să te trezeşti că te interesează ce fac băieții şi cum merg treburile. în acea zi, voi începe să împachetez.

- Cred că eşti al naibii de plictisit să joci rolul asistentei medicale.

Johnny îşi întoarse privirea de la soare.

- Nu sunt plictisit.

- Suntem împreună de mult timp.

Johnny se ridică, punându-şi mâinile în buzunare. Rămase o clipă privindu-l pe Eddie.

- Da, murmură el, întorcându-se.

în acea clipă o zări pe Paula.

Rămase o clipă nemişcat, privind-o cu atenţie. Nu spuse nimic, ci doar o privi cu răceală. Eddie simţi ceva, aşa că se întoarse în scaun.

Paula se îndreptă repede spre ei. Inima îi bătea tare şi simţea că a greşit, că le-a violat intimitatea.

Benedict zâmbi şi se întoarse spre gardul ocolului pe care îşi sprijinea picioarele.

- Bună, puştoaico. Stai jos. Vrei nişte cafea?

Ajunse lângă el şi se urcă pe gard, aşezându-se cu mâinile pe genunchi. Nu ştia ce să spună, aşa că rămase tăcută, privind în jos spre el.

- Adu trei ceşti cu tine, Johnny, spuse Eddie. Toată lumea era cam agitată aseară, Paula. N-am prea ţinut cont de formalităţi. Cred că ţi-l aminteşti pe Johnny.

Ochii bărbatului scund erau încă fixaţi pe figura ei. Când ridică privirea, îşi dădu seama că n-a mai văzut vreodată ochi de o asemenea culoare. Erau de un brun deschis, cu sclipiri de mahon şi păreau să privească dincolo de ea. Cu toate că dădeau senzaţia de adâncime, erau mici, acoperiţi de sprâncene groase. Obrajii lui erau rotunzi, iar buzele pline. Bărbatul întinse mâna, iar ea răspunse la gest. Strângerea lui era puternică, hotărâtă, semn al unei forţe ascunse.

- Ar trebui să-ţi cer scuze, spuse el. Cum vrei să fac? zâmbi bărbatul la vederea roşeţii de pe obrajii ei.

- N-ai de ce să-ţi ceri scuze, răspunse ea.

Eddie Benedict se întoarse spre ei.

- Mai bine aduci cafeaua.

Ochii ciudați străluciră brusc, ca şi cum ar fi râs, dar Paula nu ştia dacă era adresat bărbatului din scaun sau sieşi.

- Nu sunt deloc educat, zâmbi bărbatul spre Paula. Am avut o copilărie tristă.

- Ti-am spus să aduci cafeaua, Ryan, interveni vocea rece a lui Eddie. Cred c-ar fi mai bine dacă m-ai asculta.

Johnny îl privi curios.

- Bine, răspunse el. Foarte bine, Eddie.

Se întoarse pe călcâie şi plecă. După ce rămaseră singuri, Eddie continuă să privească pământul din fața lui.

- Cum merge? întrebă el brusc.

Paula zâmbi.

- E bine.

- Ai ajuns acasă cu bine? Nu te aştepta mama ta?

- Nu.

- Dar cum te simți tu? N-ai mustrări de conştiință?

Ea clătină din cap.

- Dar regrete?

- Puține.

Bărbatul se ridică şi se opri lângă ea.

- Cred că e firesc să fie aşa.

îi puse mâinile pe umeri şi o trase spre el, ajutând-o să coboare. Pentru un timp, rămase privind-o cu atenție în ochi, ca şi cum ar fi putut trece dincolo de privirea ei cenuşie şi să ghicească la ce se gândeşte. Apoi, luându-i fața în mâini, o sărută cu pasiune. Luând-o de mână, o duse spre unul dintre scaune. Se aşezară unul lângă celălalt, încă ținându-se de mână.

- Ce faci în perioadele în care nu eşti aici? întrebă el.

- Ce vrei să spui?

- Cum îți petreci zilele? Ce fel de viață duci?

Ea zâmbi.

- Păi, mă duc la şcoală, apoi acasă. Uneori mă duc la ferma şerifului Pat Johnson.

- Ai mulți prieteni? Copii de vârsta ta?

- Nu. n-am, răspunse ea încet.

O privi cu atenție.

- De ce? Sau nu vrei să vorbim despre asta?

Paula ridică din umeri.

- Nu există nici o explicație.

- înțeleg. De unde eşti? Seara trecută mi-ai spus că mama ta are un bar în oraş. Te-ai născut aici?

După o clipă de tăcere, Paula răspunse:

- Tatăl meu lucra în port, în New Jersey. După ce a murit, mama a deschis un local în Paterson.

Eddie o privi cu interes.

- A fost omorât?

- A avut un accident în timpul descărcării unor mărfuri. S-a întâmplat la un an după naşterea mea.

- Şi cum ați ajuns în deşert?

- Lui Fritzi i-a recomandat medicul un climat uscat. Era acum zece ani. Toate afacerile ei sunt aici. Nu cred că vom mai pleca.

- Ai vrea să pleci?

Tânăra dădu din cap.

- Nu cred. Nu mai ştiu alt loc.

Rămaseră un timp tăcuți, iar Eddie o strângea din când în când de mână.

- Cred că ai avut o copilărie foarte dificilă - cu mama ta care are un bar într-un oraş ca ăsta. Are numai atât?

Paula nu răspunse nimic, dar dădu încet din cap.

- înțeleg despre ce e vorba, e afacerea clasică, din care profită cu toții. Mai puțin tu. Ar fi trebuit să faci şcoala în altă parte.

- Fritzi nu crede că e o soluție să fugi din calea necazurilor.

O privi brusc, scrutător. Tânăra simți că, fără să știe, trecuse o barieră spre lumea privată şi misterioasă a lui. Dar, după o clipă, bărbatul ajunse la concluzia că invadarea nu fusese deliberată, aşa că se relaxă.

- Bine, spuse el. îmi datorezi încă trei răspunsuri la întrebări neplăcute. Uit tot timpul că eşti prea tânără ca să ai grijă de tine şi te întreb o mulțime de lucruri care nu sunt treaba mea.

- Ba e treaba ta, răspunse ea.

Bărbatul o privi şi clătină din cap încet, cu tristețe.

- Să nu faci greşeala asta, puştoaico. Nu aşa ne-am înțeles.

în tăcerea grea care se lăsase, obrajii Paulei devenir' roşii ca focul. Se strădui să-şi recapete stăpânirea de sine.

- Nu asta voiam să spun, spuse ea cu o voce calmă, fără nici o expresie pe figură. Nu încercam să mă agăț de tine.

Bărbatul o privi cu o expresie amestecată, în acelaşi timp de jenă şi de uşurare. Apoi se ridică, trăgând-o în picioare.

- Mai bine mergem în casă dacă vrem să bem cafea. Ideea lui Johnny de a fi discret înseamnă a nu o mai aduce deloc.

Ajunşi la uşă, Eddie o deschise, făcându-i semn să intre. în bucătărie, Johnny stătea lângă sobă, răsfoind o revistă. La auzul paşilor, ridică privirea, privindu-l întâi pe Eddie, apoi fixând-o pe tânără cu o expresie enigmatică.

- Aşa ne aduci cafeaua afară? întrebă Benedict.

Johnny aruncă revista şi ridică ibricul de cafea. Un amuzament ciudat sclipea în privirea lui.

- Nu credeam că o să terminați atât de repede.

Din întâmplare, Paula prinse licărirea nemulțumită din ochii lui Eddie, înțelegând că alegerea cuvintelor fusese deliberată.

- Uneori mă gândesc ce bine mi-ar face dacă m-aş odihni o perioadă. Singur, spuse Eddie.

Johnny zâmbi. Figura lui pătrată fu cuprinsă de o bună dispoziție contagioasă.

- Nici chiar atât de singur, Eddie. Nu fără mine. Sunt indispensabil, aproape un obicei.

- Din când în când, mai renunți la obiceiurile proaste.

Bărbatul de pe scaun se ridică, turnând cafeaua în ceşti, dar umerii lui se mişcau din cauza râsului. Eddie îşi strânse pumnii, dar figura lui rămase calmă şi nu spuse nimic. Se aşeză pe un scaun şi gustă din cafea.

- E bună? întrebă Johnny, bine dispus.

- Da, faci o cafea bună.

Ryan se întoarse spre Paula.

- Sunt un tip foarte folositor, spuse el.

Tânăra simți din nou că aceste cuvinte aveau şi un sens ascuns.

- Chiar eşti?

- Foarte, foarte folositor. întreabă-l pe Eddie. Sunt unul dintre cei mai folositori oameni pe care i-a întâlnit. Nu-i aşa, Eddie?

Benedict rămase cu privirea fixată în ceaşca de cafea, fără să răspundă.

Johnny nu părea să aştepte vreun răspuns. Fluierând vesel, luă revista care căzuse sub masă şi începu s-o răsfoiască din nou.

Paula îl privi pe Eddie, dar el nu ridică privirea spre ea. Timp de câteva minute, tânăra avu impresia că ambii bărbați uitaseră de ea. îşi bău repede cafeaua şi se ridică.

- Cred că acum voi pleca, spuse tare.

Eddie ridică privirea, curios.

- Dar abia ai venit.

- Oricum, trebuie să plec.

El se încruntă.

- Dacă aşa vrei. O să te întorci?

- Nu ştiu.

- Ce vrei să spui?

- Nu ştiu nici ce vreau să spun. Vreau să mă gândesc.

El se ridică pe jumătate din scaun, dar se răzgândi şi se aşeză la loc, zâmbind.

- Te vei întoarce, spuse el.

Ochii cenuşii îl priviră lung.

- Poate.

- O să te întorci, repetă el.

Fără să răspundă, se întoarse pe călcâie, ieşind din cameră. Eddie Benedict rămase privind după ea, dar Johnny Ryan nu ridică privirea din revista de pe masă.

Pornirea maşinii şi conducerea ei de-a lungul drumului care ducea spre şosea o făcu să scape de sentimentul de părăsire care o aştepta. în efortul de a scăpa de el, conduse cu viteză, trecu de ferma lui Pat Johnson, trecu de oraş şi pătrunse adânc în deşert. Nu-şi dădu seama că se îndrepta spre ferma familiei Halverson până când nu opri în fața porții.

Bătrânul Halverson stătea la umbra unui copac lângă ocol. Cu toate că expresia de pe fața lui arsă de soare nu se schimbă, privirea pe care i-o aruncă era plină de interes, iar Paula ştiu că era prea târziu să regrete că a venit.

Spre marea ei surpriză, nu spuse nimic despre mama ei sau despre ponei, ci zâmbi şi, scoțându-şi din gură pipa pătată de tutun, arătă spre un cal pătat, legat într-un colț al ocolului.

- Ia-l pe Rob dacă vrei, spuse el.

Paula îl privi cu recunoştință, mulțumită că accepta prezentul fără să mai aducă aminte de trecut.

- Aş vrea să călăresc în deşert o oră, două.

El dădu din cap.

- Rob, repetă bărbatul.

Părea că simțise nevoia ei de linişte. Paula sări în şa şi conduse

calul afară din ocol, apoi mai departe. La ieşirea din ocol îi întâlni pe Bob şi pe Jane, fiul şi nora bătrânului care se întorceau de la un exerciţiu cu trei ponei. Cu toate că erau obosiţi şi transpiraţi, păreau fericiţi şi o salutară zâmbind.

îndemnă calul să galopeze mai repede, îndreptându-se spre dealurile care se zăreau spre orizont. După un galop, Rob încetini, purtând-o la pas. Aerul era proaspăt şi răcoros, iar iarba părea îmbietoare. Coborî, lăsând calul să pască şi se întinse în iarbă. Urmări cu privirea norii albi, care se mişcau repede.

Simţi cum se linişteşte. Soarele îi încălzea corpul tânăr, iar vântul îi mângâia obrajii înfierbântaţi.

Deodată, Eddie Benedict şi ciudatul lui prieten nu mai erau decât nişte umbre întunecate din trecut. Păreau că fac mai degrabă parte dintr-un vis. Oare ce făcuse noaptea trecută? Ce fuseseră acele clipe întunecate în care se dăruise mâinilor cercetătoare ale unui străin? Cum reuşise acesta să-i transforme toate gândurile într-un vârtej ameţitor? Şi de ce ochii prietenului lui erau plini de un amuzament ciudat?

La amintirea privirii lui Johnny tresări, cu o repulsie bruscă. Se ridică şi, sărind în şa, conduse calul spre fermă.

Capitolul 6

Pat Johnson se trezi în zori. Se întoarse şi încercă să adoarmă din nou, dar nu reuşi. Se simţea înţepenit, iar muşchii spatelui protestau. Nu ştia ce visase, dar aruncase pătura de pe el.

Se ridică şi făcu mişcări uşoare, încercând să-şi revină. Ira încă dormea, sforăind uşor, cu gura deschisă. După scandalul şi acuzaţiile făcute, îi fusese teamă că-l va părăsi. Se simţea bătrân şi nu voia să fie singur. Abia acum înţelegea că femeia n-avea nici o intenţie s-o facă. Adevărul, oricât de neplăcut, era că acum, ca soţie de fermier, Ira avea ce nu-şi putuse permite niciodată ca profesoară.

Se îndreptă spre fereastră, aruncând o privire spre terenurile care îi aparţineau. Zâmbi, întinzându-se, dar apoi deveni atent. Furişându-se pe lângă hambarul proaspăt vopsit, îl văzu pe Tom Hansen. Chiar de la fereastră, Pat înţelese că bărbatul avea ceva de ascuns.

Se întoarse şi intră în baie.

Cele cinci zile care trecuseră de la moartea lui Paul Kennedy, Pat îl ţinuse pe Tom la fermă, într-un fel de suspendare neoficială. Nu avusese loc nici o scenă între ei. Pat nu întrebase nimic despre moartea beţivului, iar Tom nu făcuse nici un comentariu. Era de la sine înţeles că, pentru o perioadă, Tom era mai de folos la fermă decât la birou. Cu toate că nu spusese nimic, Pat simţise că prietenul lui nu era mulţumit.

în timp ce se îmbrăcă repede, şeriful încercă să înţeleagă ce însemnau mişcările surprinse mai devreme. Era neliniştit, dar nu ştia prea bine de ce.

Zece minute mai târziu, închise uşa dormitorului după el şi coborî repede scările.

Tom era prea ocupat ca să-l observe. Părea că uitase grija de mai devreme şi acum stătea pe poarta care făcea trecerea spre ocol. Deschise uşa şi armăsarul medaliat al lui Pat apăru. Tom sări în spatele lui, ţinând o mână în aer şi cu cealaltă strângând frâul. Armăsarul o luă la goană, iar bărbatul din spatele lui rezistă până la jumătatea ocolului când o

mişcare bruscă, plină de energie, îl aruncă din şa. înfuriat, animalul dădu două lovituri cu copita în corpul căzut, apoi alergă la celălalt capăt al ocolului.

Pat puse mâinile în buzunare şi intră în ocol.

Trecură câteva secunde până când Tom se mişcă. Se ridică greu, ținându-se cu mâinile de stomac. în clipa în care îl zări pe şerif se întunecă şi păşi încet spre el, cu paşi mici.

- Aş vrea să uiți prostiile astea de rodeo, spuse Pat. Ai avut noroc, armăsarul putea să te omoare.

Tom zâmbi şi se sprijini de gard, privind în pământ. Numai că Pat nu renunța aşa uşor şi îl fixă cu privirea până când ochii albaştri priviră în direcția lui.

- Ce ți-ai pus în gând? întrebă el. O glorioasă revenire?

Ochii albaştri luciră mânioşi.

- La naiba, nu.

Urmă o lungă tăcere.

- Păi, am avut impresia că aşa ceva pluteşte în aer, continuă şeriful. Aşa pare. Arăți ca un tip care vrea să exerseze şi poate să se întoarcă la spectacole. Desigur că e o prostie, nu?

- Da, murmură Tom.

- Nu e ca şi cum ai fi un oarecare dornic să se întoarcă. Tu erai bun. Trebuie să fii foarte bun când te întorci. Şi, după cum ştii prea bine, ai intestinele făcute praf.

Celălalt bărbat era tăcut, dând din cap şi zâmbind.

- Nu e adevărat?

- Ba da.

- Atunci, de ce îmi călăreai cel mai bun armăsar în halul ăsta?

Tom ridică din umeri, privindu-l ca şi cum voia să plece.

- îmi pare rău, spuse el. Nu ştiam că te va deranja atât de tare.

- Nu pleca aşa. Stai aici, cu mine.

Tom ridică ochii spre cer, dar se aşeză pe gard.

După câteva minute de tăcere, Pat spuse:

- Acum te doare burta, nu-i aşa?

Tom îl privi furios. Vrând să pară un bărbat care transpiră după un exercițiu fizic, îşi şterse fruntea de o paloare nefirească.

- Nu.

- N-ai decât să minți dacă vrei, dar rămân la părerea mea. Dacă te doare, e pentru că n-ar trebui să mai faci astfel de efort. Dumnezeule, dacă nu vreau să ajungi la cimitir, cred că trebuie să te urmăresc zi şi noapte.

Tom dădu din cap, într-o apreciere ironică a grijii pe care o manifesta pentru el.

- Nu vrei să intri şi să te întinzi? întrebă Pat.

Bărbatul vru să spună ceva, dar se mulțumi cu a clătina din cap dispreţuitor.

Şeriful sări de pe gard şi rămase în fața lui Tom, privindu-l.

- Eşti sigur că te simți bine?

Bărbatul îi aruncă o privire lungă, trase aer în piept şi murmură că se simte bine.

Pat se simți copleşit de furie. Ştia că, dacă nu pleca, Tom va continua să stea pe gard, negându-şi durerea până când va leşina. Pentru o clipă vru să stea, dorind să-i dea o lecție, dar se răzgândi. Furia îl părăsi repede. Nu-l mai văzu decât pe Tom Hansen, bărbatul la care ținea, care era nefericit, iar această stare de fapt era pe punctul să-l lase fără singurul prieten. Ştia că pentru Tom, fosta stea a întrecerilor de rodeo, nu va fi niciodată destul să lucreze într-o fermă. Avea nevoie de putere, de autoritate.

Pat lua întotdeauna deciziile potrivite fără să clipească.

- Vreau să vii la birou după-amiază, spuse el. Ai stat prea mult aici şi îți vin idei proaste.

Se întoarse repede, fără să aştepte un răspuns. Ştia că nu va trece mult şi sentimentul de prietenie se va întoarce, o dată cu glumele şi

escapadele nocturne. Acum era prea devreme. Aşa că nu privi înapoi, ştiind că Tom îl privea nemişcat, iar ochii lui albaştri erau plini de triumf şi de ironie.

Cu toate că nu regreta ce făcuse, Pat se simţi prost toată dimineaţa. Nimic nu părea să-l mulţumească, nici cotaţia la bursă, nici micul dejun.

Luke Sheldon veni să-l anunţe că unul dintre armăsarii lui fusese văzut singur prin apropierea şoselei. Poliţistul rămase un pic la soare, în faţa fermei lui Pat.

- Jim Raines l-a îngropat azi pe Kennedy, spuse Luke.

Pat ridică din umeri.

- E ciudat cum un om poate să dispară aşa, fără să deranjeze pe nimeni. continuă băratul.

- Nimeni n-a auzit de el, n-a fost decât un vagabond, răspunse şeriful.

- Cred că da.

După o pauză, Luke adăugă:

- L-am văzut pe Tom azi în faţa biroului. Se lupta cu un beţiv pe care voia să-l bage înăuntru.

Privirea lui Pat era tăioasă.

- Nu l-am văzut niciodată să trateze un beţiv cu atâta delicateţe, continuă poliţistul. Cred că e în toane bune.

- în ultimele zile a fost aici, am avut nevoie de ajutor. Cred că se bucură să fie înapoi la serviciu.

- Păcat că a fost accidentat, observă luke. Ar fi putut să continue concursurile.

Bărbatul nu-şi explică declaraţia, cu toate că Pat aştepta. Şeriful avea senzaţia neplăcută că ar merita să afle gândurile poliţistului.

în clipa următoare, o maşină mică şi albastră apăru pe drumul spre fermă. Cu enervare şeriful înţelese că vizita Paulei îl făcea să scape ultima ocazie de a afla dacă Luke îl suspectează sau nu pe Tom de

moartea bețivului. Era nemulțumit de vizita fetei şi pentru că Ira putea oricând să apară. Orice amintire a familiei Haller nu făcea decât să înrăutățească relațiile dintre ei.

- Bună, Pat, spuse Paula. Bună, Luke.

Era surprinsă să vadă ce bine îi pare să fie cu ei. Probabil că făceau parte din viața ei de până ieri.

- Paula, spuse Pat cu gravitate, n-ar trebui să fii aici. Ştii foarte bine.

Speriată, neînțelegând ce gândea şeriful, tânăra se întoarse spre Luke. Figura lui blândă nu spunea nimic.

- Mama ta nu vrea să fii în preajma crescătorilor de vaci. Nu e un mod de a face o doamnă din tine.

Paula zâmbi, simțind gluma.

- De când încearcă să facă o doamnă din mine?

- Ai şaptesprezece ani. E timpul să începi. Iar hambarul meu nu e cel mai potrivit loc.

- Iar te-a certat Fritzi, Pat?

- Da.

- Sper că nu te-ai supărat pe mine?

- Nu, sigur că nu.

- în acest caz, încă suntem prieteni. Iar eu n-am făcut decât să mă opresc pentru o vizită prietenească. Dacă vrei, Frizi nu trebuie să ştie.

- Paula, problema nu e dacă sunt sau nu supărat pe tine. Ştii foarte bine că nu pot să mă supăr pe tine. Numai că eşti mare, acum. N-ar trebui să stai aici, cu toți băieții aceştia care miros a cal. Ar trebui să fii.

Şeriful se opri brusc, dându-şi seama că era pe punctul să se apropie de imaginea stereotipă a tinerei care trebuie să-şi găsească un soț potrivit.

Era prea târziu. După privirea din ochii cenuşii ai fetei îşi dădu seama că ghicise ce voise să spună. Se simți vinovat. Nu era prea clar cum afacerile profitabile pe care le avea împreună cu Fritzi afectau

viitorul Paulei, dar ştia că avea o parte din vină.

- Mă pui într-o situaţie dificilă, Paula. Mama ta are încredere în mine, înţelegi ce vreau să spun? Nu pot s-o răsplătesc ajutându-te s-o înfrunţi.

Pierzând sprijinul prietenului în vârstă, tânăra se apropie de Luke. El privise totul cu un interes obişnuit, dar acum când o simţi aproape, o privi cu atenţie, văzându-i neliniştea. O cuprinse cu un braţ liniştitor.

- Cred că trebuie să plec, spuse poliţistul. Vrei să te conduc la maşină?

Pat ridică privirea spre Luke.

- Pleci aşa de repede, Luke?

- Da. Vii, Paula?

Tânăra se strecură în maşină.

- Nu ştiam că eşti atât de grăbit, continuă şeriful.

- Da, răspunse poliţistul, aşezându-se la volan.

Pat puse un braţ pe maşină şi se aplecă, privind spre Paula.

- Sper că nu eşti supărată.

Obrajii tinerei se îmbujorară.

- La ce mi-ar folosi?

- Nu aşa se vorbeşte.

- Se pare că nu voi fi cine ştie ce doamnă.

Maşina porni, alunecând încet spre marginea drumului. Când ajunseră la şosea, unde tânăra îşi lăsase maşina, Luke opri. Paula coborî şi rămase o clipă privindu-l.

- Mulţumesc, Luke.

- Unde te duci acum? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

- Nu ştiu. Fritzi s-a dus în oraş să ia un geam pentru bar. Cred că mă duc acasă.

Se întoarse spre maşină, dar poliţistul o strigă. Figura lui bronzată era luminată de unul dintre puţinele lui zâmbete jucăuşe.

-Vino la mine, propuse el. O să fac o cafea şi te poţi preface că sunt unul dintre băieţii lui Pat.

Paula clătină din cap.

-Ai fost de serviciu azi noapte. Ai nevoie de somn.

- Nu sunt obosit. Oricum, aş vrea să stau de vorbă cu tine.

- Eu nu vreau să stau de vorbă.

- Bine, în acest caz vom sta pur şi simplu.

Sub privirea lui plină de afecţiune, încăpăţânarea tinerei se topi. Zâmbi:

- O să te urmez.

Ajunşi acasă, Luke puse ibricul pentru cafea pe foc si se aşeză lângă ea. Tăcerea lui era liniştitoare. Simţind cum se eliberează încetul cu încetul de agitaţia ultimei zile, cum devine din nou sigură pe ea, ştiu că era pe punctul să-i vorbească despre problemele ei.

Dar, în clipa în care nevoia de a se destăinui o împinse să deschidă gura, zgomotul unor paşi o opri.

- Luke, eşti acasă? se auzi vocea Lenei Raines.

Figura palidă, cu pata de culoare a rujului apăru la fereastră.

- Bună, Paula. Luke e acasă?

- Da, Lena, răspunse poliţistul. Ce este?

Femeia ajunse la uşă, iar Luke îi deschise. Purta o haină lungă, în două culori, albastru şi galben, scoţându-i în evidenţă albastrul ochilor. Părul lung, blond, se desprinsese din agrafe, căzându-i în valuri pe umeri.

Luke se întinse şi-i luă o frunză uscată de pe un umăr.

- Pe unde ai fost? întrebă el. Pe la râu?

Femeia intră în casă, aşezându-se lângă Paula.

- Am făcut o plimbare lungă în după-amiaza asta, spuse ea. Acum vin de la râu. înainte să mă duc acasă, m-am gândit să-ţi fac un raport al comportamentului meu exemplar.

Luke zâmbi.

- Singura răsplată pe care ți-o pot oferi e o cafea.

- Mă voi mulțumi cu atât.

Brusc, Lena privi spre Paula.

- Poate întrerup ceva? Stăteați de vorbă?

Tânăra aruncă o privire spre Luke. Pe figura lui se citea mândria şi satisfacția.

- Nu, nu, răspunse ea repede.

Vedea că între cei doi exista un sentiment de prietenie şi încredere care o umplu de tristețe. Se simțea singură, la fel cum se simțise când Pat îi închisese uşa fermei.

Luke umplu ceştile de cafea.

- Dacă îți face plăcere, o să facem acelaşi lucru mai des, Paula, zâmbi el.

Tânăra dădu din cap, dar, cu toate că bea şi vorbea cu ei, simțea că momentul adevărului trecuse. Căldura şi afecțiunea dintre cei doi îi aducea aminte de căldura pe care o căutase noaptea trecută în brațele lui Eddie Benedict.

Plecă repede, lăsându-i singuri.

Acasă, în camera ei, răsfoi o carte, ascultă muzică şi privi pe fereastră. Orele până la întoarcerea lui Fritzi păreau lungi şi goale.

A doua zi auzi în sfârşit zgomotul maşinii mamei ei. Nerăbdătoare, alergă pe scări şi ieşi s-o întâmpine. Fritzi coborî din maşină şi îşi sărută fiica.

- Draga mea, ajută-mă să duc bagajele în casă.

în timp ce Paula scotea bagajele de pe scaunul din spate, Fritzi rămase privind-o cu atenție.

- E ceva în neregulă? întrebă ea.

- Nu, sigur că nu.

- Ce-i cu această primire?

Paula se aplecă, întinzându-se să scoată haina de pe scaun.

- Eram plictisită. Cred că mi-a fost dor de tine. Te duci la „Orhideea purpurie” diseară?

Fritzi oftă:

- Dumnezeule, chiar nu-mi face plăcere să mă gândesc la aşa ceva după o călătorie grea. Dar va trebui să mă duc după masă.

- Pot să merg cu tine? întrebă Paula. Nu voi intra în bar. O să stau în birou până îţi termini treaba.

- Mă întorc repede, încercă să evite discuţia mama ei.

- Nu pot să merg cu tine?

Femeia se încruntă.

- Draga mea, ştii că nu-mi place să mergi acolo.

- Dar am fost prin localuri toată viaţa.

- Când erai mică era cu totul altceva. Acum eşti mare.

Paula zâmbi ciudat.

- Nu e puţin cam târziu să încerci să mă faci respectabilă?

încruntarea lui Fritzi se accentuă.

- Nu sunt sigură că-mi place ce vrei să spui.

Tânăra continuă s-o privească.

- Fritzi, spuse ea cu nerăbdare, ia-mă cu tine. Lasă-mă să învăţ cum să te ajut. Va trebui să ştiu cum se fac toate. Sunt destul de mare să încep să învăţ.

- Nu vreau să creez o dinastie, Paula. Nu-ţi face griji, voi avea grijă de tine. Nu va trebui să munceşti.

- Dar vreau să muncesc. Vreau să fac şi altceva decât să stau tot timpul în casă.

Mama ei zâmbi:

- Iubito, te rog. E patru după-amiază şi abia m-am întors dintr-o călătorie lungă. Sunt obosită. Miros ca un animal şi trebuie să fac o baie. Nu vreau să stau în drum cu o valiză în mână în timp ce hotărâm ce vei face cu restul vieţii tale.

- N-am întrebat decât dacă pot să merg cu tine în această seară.

Fritzi clătină din cap.

- Iar eu ți-am răspuns. Ti-am mai spus. Nu vei intra în această afacere, vei merge la şcoală şi vei învăța. E destul pentru prezent.

Paula luă câteva bagaje şi se îndreptă spre casă. Când îi ținu uşa deschisă lui Fritzi, ochii lor se întâlniră.

- Nu, Fritzi, şopti Paula. Nu e destul.

Fără să-i răspundă, femeia trecu mai departe.

O săptămână mai târziu, Paula se duse la piață să cumpere pătrunjel. Când întinse banii vânzătorului, un bărbat cu un coş mare intră pe uşă. Era Johnny Ryan.

Bărbatul rămase o clipă nemişcat, privindu-i figura speriată. Apoi trecu mai departe, alegând nişte portocale.

Când vânzătorul plecă să-i aducă restul, Ryan întoarse capul astfel încât să-i vorbească fără să atragă atenția.

- Nu te-am mai văzut în ultimul timp.

- Nu?

- Eşti supărată?

- Nu, sigur că nu.

- Eddie se întreabă ce ți s-a întâmplat.

- Am fost ocupată.

- Nici chiar atât de ocupată, o ironiză el.

După o scurtă ezitare, recunoscu:

- Nu chiar atât de ocupată.

Nu ştia la ce să se aştepte pentru sinceritatea ei, dar zâmbetul de răspuns fu neaşteptat.

- Ne mai vedem, spuse el, îndepărtându-se.

După ce luă restul, ieşi în lumina soarelui. Apoi, brusc, se opri. Pentru o clipă, avu impresia că va leşina, pentru că nu mai putea să respire.

O maşină mare, neagră, era oprită în fața magazinului. La volan, fixând-o cu atenție, era Eddie Benedict. Bărbatul nu spuse nimic, nu

făcu nici o mişcare, dar nici nu-şi luă privirea de o intensitate dureroasă de la ea.

încet, fără să-şi dea seama ce face, ajunse în fața maşinii. Privindu-l, se forță să zâmbească. Nu ştia de ce se simțea atât de copleşită la vederea lui, de ce sângele ei părea deodată pe jumătate apă de mare şi de ce simțea că se sufocă. înțelegea că bărbatul citea nelinişte ei ca pe o carte deschisă.

- Credeam că te vei întoarce să mă vezi, Paula, spuse el, cu o voce foarte joasă şi foarte blândă.

Dădu din cap, fără să-i poată răspunde.

- Mi-ai lipsit. Am fost surprins cât de mult mi-ai lipsit, continuă el, ca şi cum ar fi vorbit sieşi. Johnny spunea că poate ai găsit pe altcineva. Se mai întâmplă.

Bărbatul ridică din umeri, apoi zâmbi uşor:

- Acum nu mai cred că are dreptate.

Paula rămase tăcută, iar el se întinse şi deschise portiera.

- Urcă.

Tânăra făcu un pas înapoi.

- Nu. Crezi că sunt o femeie uşoară. Nu sunt.

- De ce crezi asta?

- Aşa m-ați tratat şi tu şi Johnny. A doua zi.

- Iar tu m-ai lăsat singur. Foarte bine. Am aflat că m-am înşelat. îmi pare rău. Acum urcă în maşină.

Paula se întorsese să plece, dar el se întinse şi o prinse de mână, trăgând-o brusc în maşină.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Paula. Mi-a fost atât de dor de tine când n-ai mai venit. Nu ştiu de ce, dar aşa s-a întâmplat. Putem merge la fermă şi să ne certăm, dar nu aici în fața magazinului.

Cu o mişcare hotărâtă, întoarse cheia în contact. Maşina porni repede, intrând pe şosea.

- îl lăsăm pe Johnny în urmă, spuse ea.

El zâmbi.

-Nu e problema ta. O să mă întorc să-l iau peste vreo două ore.

- O să se întrebe unde suntem.

Zâmbetul lui se transformă într-un râs uşor, dar nu răspunse nimic.

După şcoală, Paula se ducea la ferma Hambly şi Eddie o aştepta. Uneori se plimbau mile întregi, stând de vorbă. Alteori stăteau pe treptele bucătăriei, privind apusul soarelui. O dată, fiind prea frig, făcură un foc în şemineul din salon.

Traseră jaluzelele şi, în lumina blândă a focului, se aşezară pe canapea împreună. Beau cafeaua pe care le-o făcuse Johnny înainte să plece.

La lumina pâlpâitoare a focului, Paula simțea că era aproape de a găsi cheia caracterului lui Eddie. Mărturisirea lui că i-a lipsit, în ziua când s-au întâlnit în fața magazinului şi când o adusese la fermă, îndepărtase bariera de independență pe care, în neîncrederea lui, bărbatul o ridicase între ei. încetul cu încetul, Paula îi învățase obiceiurile, felul de a vorbi, ce-l făcea pe el unic. Acum, pentru prima oară, în timp ce priveau focul, tânăra simți că se apropie de esența acestui bărbat.

- Eddie, şopti ea încet.

Ca răspuns, el îi strânse degetele.

- Eddie, ce erai înainte de a te întâlni?

- Un tip dur.

- Nu, vorbeam despre trecut, înainte chiar de a-l fi întâlnit pe Johnny.

- Un puşti, ca tine.

- Unde locuiai?

- în Brooklyn.

- Şi cum erai?

- Nu ştiu. Ca orice alt puşti. Nu, zâmbi el, era o diferenţă. Eram singurul protestant din bloc. A fost teribil.

- Ce făceau părinţii tăi?

- Tatăl meu conducea un bar pe Washington Avenue. îl chema Harry Benedict. Era un bărbat destul de dur.

- Altceva?

- Nu mai e altceva.

Urmă o lungă tăcere.

- Când l-ai întâlnit pe Johnny?

- Eram de vârsta ta. Poate mai mare... aproape douăzeci de ani. Eram într-o gară, la ora două dimineaţa, într-o sâmbătă. Nu mai aveam nici un ban. El avea vreo doi dolari. Am început să stăm de vorbă şi, până la urmă, mi-a plătit micul dejun.

- Si după aceea?

- Am mers cu el în acea seară. Tocmai fusesem dat afară şi n-aveam unde să dorm. Mama lui avea o pensiune şi câteva camere erau libere. De atunci, am rămas împreună.

- Cum ai ajuns.. .începu ea, dar se întrerupse.

- Cum am ajuns să fac afaceri cu jocuri de noroc?

Ea dădu din cap.

- Johnny avea nişte legături. Mai întâi am lucrat pentru câţiva afacerişti, apoi am început să lucrăm pe cont propriu. După un timp ne-am mutat în Nevada.

Privirea lui Eddie era visătoare şi părea copleşit de amintiri. Paula simţea că e pe punctul să descopere secretul vieţii lui.

- Unde ai întâlnit-o pe Angela, Eddie? întrebă ea cu voce blândă. în New York sau în Nevada?

Bărbatul se mişcă în scaun, neliniştit.

- Pe Angela? Am întâlnit-o în Las Vegas.

Brusc, Eddie îi dădu drumul la mână, ridicându-se în picioare.

- Cred că e timpul să te duci acasă, spuse el. E aproape ora mesei.

Tânăra înțelese că, dacă vrea să afle mai multe, trebuie să fie răbdătoare.

Instinctiv, în următoarele două săptămâni, se întoarse spre Johnny Ryan. Dacă era vorba despre un secret, el trebuia să-l ştie.

Numai că şi el era la fel de greu de înțeles ca Eddie. în amândoi era o distanță pe care nu putea s-o acopere. Cu toate că semăna foarte mult cu fosta soție a lui Eddie ca să le-o reamintească permanent, nici unul nu spunea nimic. Mai mult, între cei doi bărbați se instaurase o tăcere încăpățânată, care devenea mai evidentă cu cât relația dintre Paula şi Eddie devenea mai apropiată. Ryan nu spunea nimic. Mai mult chiar, îl vedea din ce în ce mai rar.

Prima scăpare fu cauzată de o întâmplare din prima zi a lui noiembrie. Ziua în care Eddie Benedict îl întâlni pe Tom Hansen.

Eddie conducea limuzina neagră, iar Ryan stătea în dreapta. Când ajunseră în dreptul magazinului, Eddie îşi aduse aminte că nu mai avea țigări, aşa că viră brusc. Maşina şerifului, care îl urmărise până atunci, fu forțată să oprească. în timp ce limuzina oprea în parcarea magazinului, Tom se apropie şi se sprijini de fereastra coborâtă.

-A fost cam aproape, amice, spuse el.

Benedict îl privi fără nici o expresie.

- S-a întâmplat ceva?

Tom zâmbi.

-Mi-ai luat fața când ai oprit.

-îmi pare rău, spuse Eddie, aşteptând ca ajutorul de şerif să se dea la o parte şi să-l lase să deschidă portiera.

- Cred că te-am mai văzut undeva, continuă Tom. Eşti străin de oraş?

- Da.

- încerc să-mi dau seama unde te-am mai văzut. N-ai cumva probleme cu legea?

Ochii întunecați ai lui Eddie sclipiră.

- Nu.

- Nu te simți jignit.

- Aş vrea să cobor, spuse Eddie, apoi adăugă: fără să te lovesc cu portiera.

- Am auzit că un tip pe nume Eddie Benedict a închiriat ferma Humbly, continuă Tom, ignorând avertismentul. Eşti cumva tu?

- Da, răspunse Eddie fără nici o expresie. Altceva?

- Cred că voi, tipii ăştia plini de importanță, deveniți destul de impertinenți cu noi, cei obişnuiți, când nu facem nimic altceva decât să vrem să stăm de vorbă.

- Câteodată cred că da.

Johnny Ryan se mişcă neliniştit în scaun.

- Calmează-te, Eddie, spuse el. Reprezintă legea.

Expresia de pe figura lui Benedict deveni aspră.

- Vrea să mă provoace, răspunse el, fără să coboare vocea.

- Iar eu va trebui să plătesc. Nu, mulțumesc, Eddie.

Cuvintele lui Johnny îşi atinseseră ținta. Prietenul lui nu răspunse, dar privirea lui era grăitoare.

Paula Haller stătuse lângă fântâna din fața magazinului urmărind scena ce se petrecea lângă maşina neagră. Acționând dintr-un impuls, se îndreptă spre maşina lui Benedict.

- Bună, spuse ea lui Eddie. Mi s-a părut că eşti tu.

Ocolind maşina, i se adresă lui Tom:

- Bună, Tom.

Expresia ei era întrebătoare, ca şi cum ar fi dorit să ştie ce caută ajutorul de şerif lângă această maşină.

Tom zâmbi. Se înțelegea bine cu Paula, iar cearta dintre cei doi îl amuzase.

- Sunt prieteni de-ai tăi? întrebă el arătând spre cei doi bărbați.

Paula răspunse la zâmbet.

- I-am cunoscut. S-a întâmplat ceva?

Tom o privi o clipă, apoi clătină din cap.

- Le explicam regulile locale de circulație. La revedere, Paula, sper să ne mai vedem.

Se îndepărtă, fără să mai spună nimic.

După plecarea lui, Eddie se întoarse spre Paula, zâmbind.

- Draga mea, cred că te voi angaja ca responsabil cu relațiile publice. Credeam că vom avea probleme cu maimuța înainte de apariția ta.

- E un tip ciudat.

- Are nevoie de un pumn în nas, zâmbi Eddie, bine dispus. Urcă, draga mea. Te ducem acasă.

înainte ca tânăra să răspundă, vocea lui Ryan răsună supărată:

- Ai înnebunit?

Paula îl privi, speriată de tonul vocii.

- Nu e destul de rău că i-ai spus polițistului că ne cunoşti, acum ar trebui să te ducem acasă, să povesteşti şi mamei tale.

Dezorientată, îl privi pe Eddie.

Benedict se încruntă.

- încetează, Johnny. Nu poți să-i vorbeşti aşa.

- Cineva trebuie să-şi păstreze capul pe umeri. Aşa cum vă purtați voi, în curând o să afle toată lumea.

- Şi de ce ar fi rău?

- Nu-i rău deloc. Tu eşti Făt-Frumos, visul oricărei mame pentru fiica de şaptesprezece ani, continuă bărbatul cu ironie. E foarte bine şi că ea e atât de prietenoasă cu polițiştii, dacă tot am ajuns aici.

- N-am ajuns nicăieri, răspunse Eddie, aşa că ține-ți gura închisă. Urcă, iubito, te ducem acasă, adăugă el, întorcându-se spre Paula.

Tânăra clătină din cap:

- Am maşina cu mine.

- Sper că nu-ți pasă ce spune Ryan, nu-i aşa?

Paula râse, chiar dacă nu-i venea s-o facă. Văzuse în sfârşit ce era în mintea lui Johnny: îngrijorare pentru Eddie şi furie faţă de ea că putea să-i facă necazuri.

- Ti-am spus, am maşina cu mine. Nu pot s-o las aici.

Bărbatul dădu din cap, convins.

- Bine, dacă aşa vrei tu. Când ne vedem?

- Poate în seara asta, când Fritzi pleacă la bar. Pot să stau vreo două ore şi să ajung înaintea ei acasă.

- O să te aştept.

Se întoarse să plece, dar Eddie o strigă:

- Iubito!

- Da?

- Vino cât poţi de repede.

Ea zâmbi.

- Desigur.

Din paşii ei siguri, bărbaţii nu puteau să ghicească vârtejul de gânduri care o copleşise. Reuşise să înţeleagă ce simţea Johnny, iar sentimentele lui aruncaseră o umbră peste dragostea ei pentru Eddie.

Două săptămâni mai târziu, oraşul fu lovit de furtună. Ploile căzură timp de două zile, iar oraşul era în pericol de inundaţie, mai ales că zăpezile din munţi se topiseră. Treizeci şi şase de ore Pat Johnson şi Luke Sheldon rămaseră la datorie, ţinând permanent legătura cu echipa de la barajul din susul râului, făcând planuri de evacuare pentru o situaţie de urgenţă. Populaţia era îngrijorată, iar călătorii din zonă, mult mai mulţi decât de obicei, poposiseră cu toţii la „Orhideea purpurie".

Apoi, brusc, ploaia încetă. Frigul opri dezgheţarea zăpezii şi nivelul râului începu să scadă.

La ferma Humbly, în a treia zi a furtunii, trei oameni stăteau în jurul focului.

Eddie Benedict îşi curăţa pistolul, la lumina veiozei. La câţiva paşi, pe un fotoliu, Johnny citea o revistă. Paula se mutase aproape de lumină pentru a-şi face temele. Stătea pe podea, sprijinită de genunchiul lui Eddie. Părul ei negru era umed de la ploaie şi din când în când îşi trecea degetele prin el, ca să-l usuce. Mişcările mâinii ei atrăgeau atenţia lui Eddie, care o privea de fiecare dată, apoi se întorcea la curăţarea pistolului.

La un moment dat, Johnny se ridică. Pe figura lui lată, palidă, se citea un zâmbet ironic, care îi dădea Paulei un sentiment de lipsă de importanţă. Pentru a-şi afirma independenţa, se îndreptă, îndepărtându-se de piciorul lui Eddie. Acesta nu spuse nimic, dar se întinse şi, punându-i o mână pe gât, o trase din nou lângă el.

- Te duci la culcare? îl întrebă el pe Johnny.

- Da, răspunse acesta, dar rămase nemişcat, privindu-i. Crezi că drumul va fi practicabil? o întrebă brusc pe Paula.

- Da, Johnny, răspunse ea, închizându-şi cartea. Nu vor fi inundaţii.

- încă plouă.

- Nu mai plouă la munte. De acolo venea adevăratul pericol.

- Drumul pare destul de ud.

- Nu e nici o problemă.

- Poate începe din nou să plouă la munte.

Eddie puse pistolul pe masă cu un gest nerăbdător.

- îţi e teamă c-o să te îneci, Johnny?

- Dacă se inundă drumul, Paula nu va mai ajunge acasă în această seară.

- Va rămâne aici.

- Desigur, iar mâine dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui, toţi poliţiştii din oraş vor fi la uşă. Nu cred că-mi plac astfel de vizitatori la

prima oră.

- Drumul nu se va inunda, spuse Eddie.

- Mi-ar plăcea să fiu la fel de sigur, murmură celălalt bărbat, privind-o pe Paula.

- Nu se va duce acum acasă, hotărî Eddie.

- Dar dacă vor fi inundații.

- La naiba cu inundațiile. Ai făcut o observație, Johnny, dar nu tu iei hotărârile.

Bărbații se înfruntau din priviri. Atmosfera din casă era foarte tensionată.

Paula se ridică încet în picioare. Cei doi bărbați n-o observară până când nu se întoarse din hol încheindu-şi haina.

Privirea lui Eddie se întunecă.

- Unde crezi că te duci?

-Acasă. Johnny are dreptate. Dacă va fi o inundație, e mai bine să fiu acasă.

Bărbatul o privi calm, lăsându-se pe spate.

- Dă-ți haina jos.

- Cred c-ar trebui să mă duc acasă, spuse ea, îndreptându-se spre cărțile pe care le lăsase pe jos, la picioarele lui.

Când se ridică, degetele lui o prinseră de încheietură.

- Dă-ți haina jos, repetă el.

-Johnny.

- Nu primeşti ordine de la Johnny.

Privirile lui erau încărcate de o violență ciudată. Când tânăra încercă să se retragă, el o strânse mai tare de mână.

Surprinsă de durerea arzătoare, tânăra încremeni. Era pentru prima oară când furia lui rece era îndreptată împotriva ei. Undeva într-un colț al minții îşi spunea că tocmai asta căuta la el: această putere

superioară celei a lui Fritzi, a lui Pat sau a lui Luke. Era puternic pentru că nu era interesat de consecințe.

Johnny cunoştea această putere. Retrăgându-se din calera furiei lui Eddie, vorbi încet, pe un ton blând, ca şi cum nu i s-ar fi adresat bărbatului din fața lui, ci unei ființe sălbatice, ciudate, din interiorul acestuia.

- Bine, Eddie. Nu voiam decât să vă țin departe de necazuri. Nu voiam să dau ordine.

Timp de câteva secunde Eddie păru că nu aude, continuând să strângă mâna tinerei. Apoi, încetul cu încetul, îşi descleştă degetele.

- Dă-ți haina jos, îi spuse el Paulei.

Ea aruncă o privire spre Johnny. Ochii lui erau trişti şi dădu încet din cap.

- L-ai auzit pe Eddie. Vrea să rămâi aici.

Fără să mai spună nimic, bărbatul se întoarse pe călcâie şi plecă. Paşii lui se auziră pe scările de lemn care duceau la etaj, unde avea camera.

Când uşa se închise în spatele lui Johnny, Eddie o luă pe Paula de mână, trăgând-o cu blândețe în brațe. Dându-i buclele negre de pe frunte, îi luă fața în palme şi o privi lung, ca şi cum ar fi încercat să găsească în ochii ei răspunsul la o întrebare chinuitoare.

- Nu eşti ca ea, spuse el.

Părea să fi uitat cearta cu Johnny. Paula nu putea să-şi dea seama dacă vorbeşte cu ea sau se adresează propriilor gânduri.

- Despre cine e vorba? întrebă ea, apoi înțelese. De Angela?

Bărbatul se încruntă.

- Da. Nu semeni cu ea.

- Are vreo importanță?

O privi lung, apoi desenă cu un deget conturul feței ei delicate. Cu blândețe, o trase mai aproape şi o sărută, la început uşor, ca o pană, apoi din ce în ce mai pasional. O strânse mai tare în brațe, apoi îşi odihni capul la pieptul ei.

- Ceva nu e în regulă. murmură el.

- Despre ce vorbeşti?

- Nu mai sunt la fel de sigur că putem fi împreună.

***

Puțin după miezul nopții, maşina Paulei ieşi de pe drumul care ducea spre ferma lui Eddie şi se îndreptă spre şoseaua principală. Deodată, din spatele ei se auzi sunetul tot mai apropiat al unei sirene. Privind în oglindă, recunoscu maşina lui Luke, care o depăşi şi apoi opri în fața ei. Polițistul coborî şi se îndreptă încet spre ea. Se opri lângă maşină, fără să spună nimic. în întuneric, expresia de pe figura lui era indescifrabilă. Câteva clipe se priviră tăcuți.

- Am încălcat vreo lege?

- Nu una din codul rutier.

- De ce m-ai oprit?

- Nu e o întrebare cam prostească?

încetul cu încetul, curajul Paulei se topi. Ochii ei începură să cerceteze figura lui Luke, iar gravitatea lui o dezorientă.

- Ei, bine, Luke?

Tonul vocii ei îl făcu să se hotărască. Oftă şi-şi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt.

- Aşa stau lucrurile? întrebă el.

Ea dădu din cap.

- Cred c-am ghicit abia în clipa în care te-am văzut ieşind de pe şosea pe acest drum mai devreme, când te-ai întors de la şcoală. Voiam să fiu sigur.

- Ce ai de gând să faci? îl întrebă cu o voce liniştită.

- Nu e cam târziu să mai încerc?

- O să-i spui lui Fritzi?

Bărbatul clătină din cap.

- Nu. O să afle şi fără să-i spun eu. Eşti sigură că ştii ce faci, Paula? întrebă el, după o scurtă pauză.

- Da, Luke, ştiu ce fac.

Hotărârea din vocea ei îl făcu să se încrunte.

- în acest caz, asta e. Fritzi e la bar?

- Da, nu ştie că am ieşit.

- Ar fi bine să te grăbeşti. Te-aş conduce, dar maşina mea atrage prea mult atenția. Drumul e în regulă.

- O să ajung cu bine, zâmbi Paula. Ştiu drumul.

După plecarea maşinii albastre, Luke conduse până la o curbă a şoselei. După ce opri motorul, îşi scoase pachetul de țigări şi luă una. Cu țigara neaprinsă în colțul gurii, rămase multă vreme gânditor, ascultând zgomotul ploii.

Capitolul 1

După trecerea furtunii, aerul devenise proaspăt. Si atmosfera de la ferma Humbly era mai relaxată.

Paula se ducea la şcoală ca de obicei. Din când în când ajungea la ferma Halverson unde fie călărea, fie ajuta la îmblânzirea poneilor. Dar aceste excursii deveniră din ce în ce mai rare, pe măsură ce Eddie îi cerea tot mai mult din timpul ei. Se afundară mai adânc în povestea lor de dragoste, iar cearta din cauza lui Johnny părea să nu fi existat.

Cu toate acestea, tânăra se gândea tot mai des la acele clipe. Păreau să spună ceva important, dacă nu despre personalitatea lui Eddie, cel puțin despre relația ciudată pe care o avea cu Ryan. Cei doi bărbați păreau atât de diferiți, dar nu ştia decât puțin despre ei.

Johnny părea singurul afectat de acea discuție. Din acea seară începuse un proces aproape imperceptibil de retragere din viețile lor. Abia după două săptămâni tânăra îşi dădu seama că-l vedea din ce în ce mai rar. De fiecare dată era în trecere, părând să n-o observe. Cu toate acestea, se simțea urmărită, spionată. Simțea că bărbatul aşteaptă să o vadă făcând o greşeală, rupând legătura cu Eddie.

***

Lanternele care marcau maşina distrusă erau singurele lumini de pe şoseaua părăsită. Era aproape miezul nopții şi vântul era rece, pătrunzând până la os.

Numai Luke Sheldon rămăsese la locul accidentului. Era trist şi copleşit de un sentiment de inutilitate. Nu era ceva neobişnuit pentru el, avea această senzație de fiecare dată când avea loc un accident de circulație.

Se îndreptă spre maşină şi urcă la volan. Tocmai voia să pornească, dar văzu lumina unor faruri şi o limuzină neagră apăru pe şosea. La vederea luminilor de avertizare şoferul încetini, apoi opri. Un bărbat scund, îndesat, coborî şi rămase nemişcat, privind resturile maşinii. Instinctul îl avertiză că nu e singur şi se întoarse, văzând maşina

polițistului. Luke coborî şi se îndreptă spre el. După doi paşi, îl recunoscu. Aşa cum stătea nemişcat lângă luminile roşii, arăta aproape la fel ca în urmă cu trei ani, când stătuse lângă altă maşină.

- Ryan, nu-i aşa? întrebă Luke.

Johnny Ryan zâmbi.

- Bună, polițistule. Ce-ai mai făcut?

- Nu mare lucru, îmi fac meseria.

- Am trecut pe aici acum o oră. Când s-a întâmplat accidentul? se interesă Johnny.

- Acum o jumătate de oră.

- A fost cineva rănit?

- O persoană, un bătrân.

- Grav?

- A murit înainte de a veni ambulanța.

Figura lui Ryan era imobilă, luminată de semnalizări.

- Ghinion, nu-i aşa?

- E o problemă cu deşertul. Oricât te-ai strădui, nu-i poți împiedica pe oameni să facă accidente.

- Dacă ai reuşi, ți-ai face mai mult decât porția ta de fapte bune, zâmbi Johnny, privind din nou maşina. îmi pare rău că n-am ajuns mai devreme. E cel mai interesant lucru întâmplat de când sunt îngropat în acest capăt de lume.

- Ai putea să te uiți la filme, sugeră polițistul cu o voce rece.

- în cinema miroase a vite.

- Păcat.

Ochii lui Luke fură atraşi de un ornament ciudat, aşezat pe partea din față a limuzinei. Era o pasăre argintie care îşi întindea aripile în sus, într-un extaz transfigurat. Ciocul lung, subțire, era deschis şi gâtul îndoit într-un mod ciudat. Era clar că ornamentul fusese comandat special, iar polițistul se întrebă de ce ar dori bărbatul de lângă el aşa ceva. Apoi îşi aminti că maşina era a lui Eddie Benedict. Se încruntă,

gândindu-se la Paula.

- O să plecați în curând? întrebă el.

Ryan râse ciudat.

- Aş pleca şi mâine dacă am scăpa mai repede de bagajul în plus.

- Călătoriți cu bagaj mult?

Ochii ciudați ai bărbatului străluciră ironic.

- Doar un aranjament temporar. Oricum, nu e treaba ta, adăugă el, privindu-l pe Luke cu răutate.

Se întoarse brusc şi plecă, înainte ca polițistul să poată răspunde.

Luke rămase gânditor, gândindu-se la Paula. Nu ştia de ce, dar pasărea de argint îl obseda şi în acelaşi timp îl îngrijora. Văzu figura Paulei în fața ochilor: agitată, rebelă, dar copilăroasă şi inocentă.

Mişcat de un impuls, sări în maşină şi se îndreptă spre oraş.

Opri în fața „Orhideei purpurii" şi intră hotărât. Se opri o clipă în fața biroului lui Fritzi, apoi bătu şi deschise.

Proprietara era aşezată la birou, în haina din piele de vițel, sprijinindu-şi picioarele de colțul biroului. Tocmai îşi aprindea o țigară.

- Ia te uită, Iisus în persoană! exclamă ea. Ce cauți în Babilon?

Polițistul nu răspunse, aşezându-se şi punându-şi pălăria pe birou.

- E chiar o surpriză, Luke, continuă Fritzi. Cred că eşti singurul bărbat din oraş pe care nu-l văd aici. Mi-am dat deja seama că nu mă aprobi.

- Sunt foarte ocupat.

- Asta nu înseamnă că aprobi felul meu de a face afaceri.

- Sunt polițist şi mă ocup de „consecințele" pe stradă ale felului tău de a face afaceri, zâmbi el. Vrei să ne certăm?

- Poți să te duci la naiba, zâmbi şi ea. Vrei ceva de băut?

El clătină din cap.

- E aproape două. Ce faci atât de târziu? Eşti din nou de noapte?

- Da. Ceilalți au familii şi e mai greu pentru ei să lucreze noaptea.

Pentru mine nu contează.

- Eşti cam fraier, râse Fritzi.

- Poate.

Aşezându-se mai bine în scaun, femeia îl privi cu atenție.

- Iar a depăşit Paula limita de viteză, Luke? Asta ai venit să-mi spui?

El se încruntă.

- Nu, e foarte atentă. De ce?

- Credeam că ai venit să-mi vorbeşti despre asta. De fapt, speram că aşa stau lucrurile - e destul de ciudată în ultimul timp. Aştept un pretext să o pun la locul ei.

- Ce a făcut?

Femeia ridică din umeri.

- Nu e ceva anume, e mai degrabă o problemă de atitudine - e destul de greu de strunit.

- Crește.

- Dar e tot fiica mea.

Luke o privi curios.

- Nu crezi că o ții prea din scurt, Fritzi? Nu mai e un copil. Uneori cred că se simte foarte singură.

Femeia stinse ţigara cu un gest rapid.

- Dacă nu te deranjează, Luke, mă ocup cum vreau de viaţa fiicei mele.

- Poți să faci mai mult rău decât bine forțând-o, începu el. Nu e cea mai bună soluție.

- E soluția mea, spuse ea pe un ton ferm.

Bărbatul se ridică, privind-o gânditor. Se simțea obosit şi începea să vadă că Fritzi n-o putea înțelege pe Paula. Că nu voia s-o înțeleagă. îşi luă pălăria de pe birou şi se îndreptă spre uşă.

- Pleci atât de repede? întrebă Fritzi.

El dădu din cap.

- Ai de gând să-mi spui adevăratul motiv pentru care ai venit? Sau e un secret?

- Voiam să mă încălzesc.

- Minți!

El zâmbi şi ieşi, strigându-i prin uşă:

- încearcă să dovedeşti la tribunal.

***

- Nu fugi.

Johnny apăru din spatele maşinii, ştergându-se pe mâini.

- Eddie s-a trezit? întrebă Paula.

- încă doarme.

- Credeam că e în spate, murmură ea, făcând o mişcare de retragere.

- Stai jos, zâmbi bărbatul, arătând spre o cutie.

După o scurtă ezitare tânăra se aşeză, iar Johnny se întoarse la muncă. îl privi câteva clipe în tăcere, ştiind că voia ceva de la ea. Hotărâtă să atace prima, îl întrebă:

- Ce vrei de la viață, Johnny?

Bărbatul se întoarse spre ea, privind-o plin de curiozitate, aşteptând să explice.

- Fiecare vrea ceva de la viață, continuă ea. Tu ce vrei? Bani? Dragoste? Să călătoreşti? Să ai propria afacere? Ce anume?

- De ce vrei să ştii?

Ea ridică din umeri.

- Nu ştiu. Mă întreb. Eşti tot timpul cu Eddie şi se pare că ai fost tot timpul cu el. Dar trebuie să fie şi o parte din tine separată de el. Ce vrei pentru tine?

- De ce trebuie să fie o parte din mine separată de Eddie?

- Pentru că nu încap doi oameni în aceeaşi viață.

El nu răspunse nimic, dar zâmbetul din colțul gurii părea batjocoritor. Tânăra se simți copleşită de repulsie față de el, de spatele

lat întors acum spre ea şi de fața lătăreațâ, cu ochi răi.

- Dacă se retrage sau se însoară? Când va avea propria familie. La asta mă refeream, Johnny. Ce vei face atunci?

Bărbatul dădu din umeri.

- Nu m-am gândit la asta. Nu se va retrage. nu se va însura.

- A fost căsătorit.

- Dar n-a mers.

Rămaseră tăcuți, fiecare cu gândurile lui.

- Ai cunoscut-o pe ea. pe Angela?

- Desigur. Am locuit împreună.

Neaşteptat, bărbatul începu să râdă. Paula simți că se îmbujorează.

- L-am cunoscut pe Eddie cu mult înainte de apariția Angelei. Am fost împreună şi când erau căsătoriți. Si voi fi cu el şi după ce va părăsi acest deşert, adăugă el.

Stergându-şi mâinile, Johnny ajunse în fața ei, privind-o de sus.

- Nu e în regulă. Eddie Benedict, care poate avea un castel în orice oraş al lumii, să stea aici, într-o fermă. Să-şi piardă timpul într-un cimitir plin de cactuşi! exclamă el.

- E dorința lui să fie aici.

- Uneori, oamenii nu ştiu ce vor. O iau razna pentru o vreme, dar îşi revin.

Paula se ridică brusc în picioare.

- Uneori nu-şi revin, Johnny. Ci rămân toată viața într-un cimitir plin de cactuşi.

Privirea lui era plină de ironie.

- în locul tău, nu m-aş baza pe asta.

înfuriată, tânăra înțelese că o adusese exact unde voia. Reacția ei instinctivă fu să-l rănească:

- într-o zi te va părăsi, Johnny. Stii foarte bine.

El zâmbi.

- Nu fi prea sigură. Sunt prea folositor.

Privirea ei era neîncrezătoare, dar nu spuse nimic.

- Cred c-ar fi mai bine să-ți spun ceva, adăugă el. Ți-a spus vreodată Eddie cum am început afacerile în Nevada?

Paula clătină din cap.

- Pun pariu că nu ți-a spus că a venit cu un an înaintea mea.

Tânăra deveni interesată.

- Eu am făcut închisoare în acel an, continuă bărbatul zâmbind. Era greşeala lui, dar am ales să plătesc eu.

Eddie Benedict îşi trecu degetele lungi şi delicate prin păr. După ce se dăduse jos din pat, îi văzuse pe cei doi care stăteau de vorbă. în atitudinea lor se vedea ostilitatea. îşi puse un halat de mătase cu monogramă peste pijama şi se îndreptă spre ieşire.

Paula şi Ryan se întoarseră în aceeaşi clipă şi îl văzură stând în cadrul uşii, o siluetă înaltă, suplă, care aştepta nemişcată, cu mâinile în buzunare şi o expresie de iritare pe figură. Coborî încet, lăsând uşa să se trântească în spatele lui.

- Ce se întâmplă? întrebă cu voce liniştită.

Eddie se opri în fața Paulei, aşteptând un răspuns. Pentru că tânăra nu spuse nimic, bărbatul se întoarse spre Johnny.

- Presupun că n-are rost să te întreb pe tine despre ce e vorba.

în vocea lui răsuna o amenințare periculoasă.

Johnny se încruntă.

- Nu s-a întâmplat nimic, Eddie. Despre ce vorbeşti?

Eddie îi întoarse spatele, nemulțumit.

- Vrei să scoți o masă afară pentru micul dejun? Aruncă el peste umăr. Am nevoie de aer.

- E prea frig, o să faci pneumonie.

- E treaba mea. Vino, Paula. O să stăm afară. Sau eşti şi tu îngrijorată pentru sănătatea mea?

Ea îl privi, gândindu-se la cuvintele lui Johnny. Dădu din umeri şi îi zâmbi.

- N-am vrut să mă supăr pe tine, draga mea, oftă el. Dar m-am săturat de dădăceală.

Se aşeză pe treptele încălzite de soare şi o trase lângă el. Lângă corpul lui cald, Paula se simţea în siguranţă. Ştia că nu poate să-i spună despre ce vorbise cu Johnny, dar relaxându-se în braţele lui înţelese de ce era atât de agitată. îi era frică de Johnny Ryan. O frică iraţională, greu de suportat. Se cutremură.

- Ce este, draga mea?

- Cred că ştii.

- Spune-mi, totuşi.

- Johnny mă urăşte.

Eddie o privi gânditor. Paula credea că va nega, dar n-o făcu. După un timp, dădu din cap.

- Da, cred că aşa e.

- Mă urăşte şi-mi doreşte răul. E un om rău.

- Cred că are un strămoş vârcolac, zâmbi el.

- Râzi de mine, dar nu-i nimic de râs. Stii ce vreau să spun?

- Nu ştiu cât e de adevărată partea cu răutatea, dar sunt de acord că a devenit un nesuferit. Cred că a luat-o razna. începe să uite cine e şeful.

Tânăra se răsuci în braţele lui să-l privească în faţă.

- Eddie, mă iubeşti?

El o privi cu atenţie.

- Ce s-a întâmplat? V-aţi certat înainte să apar eu, nu?

Ea clătină din cap.

- Nu, nu ne-am certat. A spus că veţi pleca în curând de aici - doar voi doi.

Eddie se încruntă.

- Vrea să te preseze. E unul dintre obiceiurile lui proaste. Are multe obiceiuri proaste. Locul lui nu e aici.

- Dar tu ce simţi?

- începe să-mi placă deşertul, zâmbi el. îmi place totul aici. Luară micul dejun în tăcere. Eddie era calm, din când în când
arunca priviri scrutătoare în direcția lui Johnny, dar nu spunea nimic.

Ryan observase, dar îşi îndrepta toată atenția spre masă. Deodată, împingându-şi farfuria spre mijlocul mesei, luă o țigară din pachetul lui Eddie, o aprinse şi, suflând fumul albăstrui spre cer, spuse rar:

- Când plecăm din deşert, Eddie?

Era un atac neaşteptat. Paula aruncă o privire spre Eddie şi văzu că şi el fusese luat prin surprindere.

- Ce te preocupă? întrebă Benedict.

- Dacă nu vom pleca în curând, vom avea probleme. Numele tău încă reprezintă ceva, Eddie, dar oamenii uită foarte repede. Mai ales după o perioadă mai grea.

Eddie îl privi gânditor.

- Noi ştim amândoi că nu te-ai speriat, continuă bărbatul. Se putea întâmpla oricui. Dar unii dintre băieți se pot întreba, poate că sunt nerăbdători să înceapă din nou.

- După cum spuneai, ştim că nu e aşa, zâmbi prietenul lui.

- Desigur. Dar am vrut să-ți aduc aminte că ai o reputație, construită timp de cincisprezece ani pe care n-ai vrea s-o pierzi tocmai acum, când eşti pregătit să dai lovitura.

După o mică pauză, bărbatul continuă:

- Putem să ne extindem, dacă luăm şi afacerea din Chicago. Vom avea toată țara la picioare.

- Johnny.

- în doi ani, vom avea cea mai mare afacere cu jocuri de noroc din țară.

Eddie îşi puse mâinile pe masă, clătinând din cap.

- S-a terminat, Johnny. Renunț la jocurile de noroc.

Ryan îl privi uimit.

- Ce faci? întrebă el.

- Renunț la afacerea cu jocuri de noroc. Vreau să rămân aici, în

deşert.

- în mijlocul pustiului?

- Depinde cum vezi lucrurile. E aer curat, sunt munți. nu ca în oraş. E o problemă de gusturi.

- Recunoaşte, ți-e frică să te întorci, spuse Johnny cu blândețe. Nu-i aşa?

Ochii negri străluciră.

- Nu, nu mi-e frică.

- Nu ții chiar atât de mult la aerul curat.

- Am destui bani.

- Poți să faci mai mulți. Oricum, nu e vorba despre bani.

- Pentru mine este vorba despre bani, răspunse Eddie, iar vocea lui era mai aspră. Am destui.

Johnny respiră adânc.

- înțeleg. în acest caz, ce se va întâmpla cu mine? Care sunt planurile tale în privința mea?

Eddie Benedict îl privi calm.

- Cred că-ți vei găsi o slujbă undeva. Sunt foarte mulți care vor dori să-ți ofere ceva de lucru dacă le-o cer. Nu te îngrijora, voi avea grijă de tine.

-Am fost împreună cincisprezece ani. Ce-ai de gând să faci? Să-mi dai un ceas de aur cu inscripția: „îmi pare bine că te-am cunoscut?"

în timp ce bărbații se înfruntau din priviri, Johnny văzu hotărârea în ochii prietenului lui.

- E o idee bună, spuse Eddie cu răceală. Nu mă gândisem la un ceas.

- Eddie.

Era prea târziu.

- O să-ți dau partea ta din bani. Poți să pleci când vrei, de acum până săptămâna viitoare. Dacă vrei să te întorci în afacere, voi avea grijă s-o poți face. Dar o să ai destui bani să te retragi, dacă vrei.

- Bine, Eddie. Cum vrei tu. Dar nu voi pleca. Mă voi retrage şi eu şi voi sta aici cu tine, în deşert.

Benedict nu răspunse, dar clătină din cap.

Johnny rămase o clipă nemişcat, apoi o privi cu ură pe Paula. Se ridică de la masă şi plecă fără să se uite înapoi.

în acea după-amiază, Fritzi Haller primi un telefon anonim.

Câteva secunde după ce telefonul fusese închis la celălalt capăt al firului, ea rămase cu receptorul în mână. îl puse apoi jos şi se îndreptă spre scări să-şi ia haina.

Capitolul 8

Maşina şerifului opri în faţa biroului şi Pat Johnson, îmbrăcat cu multă grijă, coborî. Se admiră o clipă în parbriz, apoi se îndreptă spre intrare.

în birou, Tom Hansen privea cu atenţie un băiat aşezat în faţa lui.

- Aşadar, nu vrei să vorbeşti, MacGillicuddy? întrebă el.

- N-am nimic de spus.

- Hai să-ţi auzim povestea de la început. Dacă te cred, îţi dau drumul. Nu uita nimic.

Băiatul se încruntă.

- La naiba, ţi-am spus deja de cinci ori.

- Ai grijă cum vorbeşti. Să te aud.

- Am optsprezece ani, spuse băiatul cu exasperare, ţi-am spus deja de un milion de ori. Părinţii mei au murit şi am plecat să-mi vizitez sora la Los Angeles. N-am făcut nimic rău.

- Hm, ai între treisprezece şi paisprezece ani. Continuă, nu m-am hotărât dacă te las sau nu să pleci.

Uşa se deschise şi intră Pat. La vederea lui, Tom făcu ochii mari.

- Dacă ştiam, aduceam covorul roşu, zâmbi el. Ti-l prezint pe MacGillicuddy.

- Altul fugit de acasă?

- Da.

- Am optsprezece ani, protestă băiatul.

Şeriful nu-i dădui nici o atenţie.

- îl duc eu la arest când mă duc spre casă, spuse el.

- Dar nu mă duceţi la arest, el mi-a promis că-mi veţi da drumul, exclamă băiatul.

Pat îl privi pe Tom, ridicând sprâncenele.

- Nu te saturi niciodată de glume? întrebă el. Stai jos, băiete, îi spuse arestatului, dacă nu vrei să te duc la închisoare.

Nesigur, băiatul se aşeză.

- Acum, ascultă-mă. Ai părinţi care sunt probabil îngrijoraţi. Cred că le-ai făcut o mulţime de probleme fugind aşa.

- Dar am optsprezece ani.

- Taci! Unde l-ai găsit, Tom?

- Pe şosea la ieşirea din oraş, mergea pe jos.

- Părinţii mei sunt morţi.

Pat clătină din cap.

- Nu te cred. Sunt sute ce copii ca tine care nu ştiu decât să fugă de acasă. Dacă ar fi după mine, v-am duce la închisoare şi v-am împuşca, pentru că nu sunteţi buni de altceva. Numai că statul nu vrea asta. Aşa că vei merge la arest, noi îţi vom găsi părinţii şi ei vor veni să te ia. De unde eşti? Din Vegas?

Băiatul dădu din cap.

- De când ai plecat de acasă?

- De două zile. Tata s-a recăsătorit.

- Din partea mea, n-are decât să-şi facă un harem. N-ar fi trebuit să ne dai de lucru. Tom, dă un telefon la Vegas, să vină să-l ia.

- Bine, bine. Te duci la marea petrecere de la club?

- Da, m-au făcut membru pe viaţă.

Tom fluieră admirativ. Era vorba despre un club exclusivist, unde nu erau primiţi decât cei mai bogaţi bărbaţi din zonă.

- Domnule, întrebă băiatul, trebuie neapărat să mă duceţi la arest?

- Nu-ţi face griji, băiete, zâmbi Tom. Nu e chiar atât de rău. între tine şi cei răi sunt gratii solide. E drept că uneori o iau razna şi vor să-i calce în picioare pe noii veniţi, dar de obicei gratiile rezistă.

- Tom, încetează, interveni Pat. Lasă-l în pace, e destul de speriat.

Deodată, uşa se deschise trasă cu putere şi în cadrul ei apăru Fritzi Haller. Haina era pusă în grabă pe ea şi în mână învârtea cu un gest nervos o legătură de chei.

- Pat, pot să-ți vorbesc un minut? întrebă ea.

Şeriful aruncă o privire spre Tom.

- Desigur, Fritzi. Tom, ține-l pe băiat un minut, mă întorc după el.

Luând-o de braț, ieşiră împreună în stradă.

- Ei, ce s-a întâmplat? Una dintre fete a omorât pe cineva? întrebă el.

Femeia îl prinse de braț cu degete tremurătoare.

- Pat, ce ştii despre Paula şi Eddie Benedict?

- Paula şi Eddie Benedict? E ceva de ştiut?

- Tocmai am primit un telefon. Cineva mi-a spus că Paula şi Eddie au o relație. Am venit să te văd. Credeam c-ai auzit ceva, că ştii dacă e adevărat.

- Cine ți-a dat telefon?

- Nu ştiu, un bărbat. N-a spus cine e. Mi-a spus să-mi țin fiica acasă dacă nu vreau să.

- Dacă nu vrei să ce?

Ea clătină din cap.

- Nu contează, ceva murdar. Ştii ce fel de lucru, nu-mi pasă de asta. Nu vreau să ştiu decât dacă e adevărat. Pat, e adevărat?

Pat o prinse de mână.

- Fritzi, dacă aş fi în locul tău aş rămâne acasă două, trei seri şi aş afla dacă e adevărat.

Ea îl privi cu ochi mari.

- Pat, e adevărat?

- Nu ştiu, Fritzi. N-am auzit nimic. Dar în ultimul timp am fost destul de ocupat la fermă şi n-am mai ținut legătura cu oraşul. Am auzit că într-o zi a luat-o cu maşina de la piață. Poate că e adevărat. Mi-ar plăcea să ştiu cine ți-a dat telefon.

- Ce mai contează? strigă ea. Trebuie să vii cu mine să stăm de vorbă cu ea, apoi să mergi la acest Benedict.

- Fritzi, n-am ce face. Nu poți da buzna la cineva acasă fără motiv

întemeiat. Cel mai bine e s-o ţii pe Paula acasă până afli despre ce e vorba. Ne vedem mâine, imediat ce mă întorc de la petrecerea clubului.

- Ce mă fac?

- Tine-o acasă. Vorbim mâine.

Şeriful se întoarse şi intră în birou, lăsând-o să se uite după el, plină de mânie.

***

în acea seară, după cină, Fritzi rămase în fața ceştii de cafea, fumând gânditoare. Paula o supraveghea cu coada ochiului, aruncând priviri neliniştite spre ceas.

- Vrei să te duci mai târziu decât de obicei? întrebă ea.

Fără să răspundă, mama ei se ridică şi se îndreptă spre salon. Când tânăra ajunse în salon câteva minute mai târziu, o găsi întinsă pe canapea, răsfoind o revistă. Nu se schimbase din rochia de casă. Luând o carte, Paula se aşeză pe un fotoliu. După zece minute, întrebă, părând nepăsătoare:

- Nu te mai duci la bar în seara asta?

- Nu, răspunse Fritzi, fără să ridice privirea.

- Nu te simți bine?

- Mă simt foarte bine.

Paula se ridică şi se îndreptă spre fereastră, privind în zare.

- Cred că voi face o plimbare, spuse ea.

Fritzi puse revista lângă ea pe canapea.

- Nu cred că te vei duce nicăieri.

Tânăra se întoarse şi înfruntă privirea mânioasă, întunecată a mamei ei. îşi dădu seama imediat că aflase despre relația ei cu Benedict. Se îndreptă spre fotoliu şi se aşeză, privind-o în linişte.

- Uşuratico! exclamă Fritzi. Eddie Benedict. ştii cum să-i alegi, nu?

Paula rămase tăcută.

- Ție îți vorbesc, Paula!

- Te-am auzit.

- Răspunde-mi!

- Da, Fritzi, ştiu cum să-i aleg.

Femeia se încruntă, plină de furie.

- Atât ai de spus?

- Si ce vrei să-ți spun? strigă tânăra, sărind în picioare. Ce putem să ne spunem una alteia? Da, e adevărat. Nu ştiu de unde ai aflat, dar e adevărat.

- De ce?

- Nu ştiu de ce. îl iubesc.

- N-ai cum să-l iubeşti. Nu ştii nimic despre dragoste.

- Bine, răspunse tânăra încet. Nu ştiu nimic despre dragoste. S-o lăsăm aşa.

- Cum ai putut să faci aşa ceva? Eddie Benedict, nemernicul şi.

- Te rog, Fritzi.

- Nu mi te mai plânge. Ai fugit de lângă mine ca o oarecare şi acum mă rogi: „Te rog, Fritzi, nu mă certa! O să fiu cuminte, de acum! Dar te rog să nu mai vorbim despre asta!"

- N-am spus aşa ceva, protestă Paula. Am spus că n-avem de ce să mai discutăm. Crezi că puteam face o alegere mai bună. Foarte bine. Nu văd de ce am mai vorbi.

Fritzi se ridică, stingându-şi țigara.

- Ascultă-mă, Paula. Nu-l vei mai vedea pe Eddie Benedict niciodată. El nu te va mai vedea. Te voi ține închisă în casă zi şi noapte până când va pleca din oraş. Ai înțeles?

Tânăra se încruntă, apoi făcu o mişcare să se îndrepte spre uşă.

- Iar dacă îți închipui că poți să ieşi acum din casă, ar trebui să-ți imaginezi că voi ridica receptorul şi-i voi da un telefon şerifului.

Vocea femeii era joasă, hotărâtă şi amenințătoare.

Paula se opri.

- Ai şaptesprezece ani, eşti minoră. Nu vreau să fie scandal, dar dacă mă obligi, voi cere un mandat de arestare pentru Benedict. O să-l trimit direct la închisoare. Eşti fiica mea, Paula şi vei face ce spun eu.

- Mă aşteaptă.

- O să aştepte mult şi bine.

- O să vină să mă caute.

- Lasă-l să vină! Sper că va veni. Aş vrea să-i vorbesc.

- Măcar lasă-mă să-i dau un telefon. Nu poţi să-l laşi să aştepte aşa, fără să ştie.

- La naiba, nu pot! Nu te păcăli singură. O să-şi dea seama şi singur despre ce e vorba şi o să dispară imediat din oraş.

- Nu, nu va pleca.

- Ba da, o va face. Şi nu-l vei mai vedea, nu-i vei da telefon şi nu vei mai lua legătura cu el. Sunt hotărâtă, Paula. Eşti fiica mea şi vei învăţa să mă asculţi. Mai degrabă te văd în iad.

Tânăra îi aruncă o privire ciudată.

- S-ar putea să mă vezi.. .n-ai de ce să-l suni pe şerif. Mă duc la mine în cameră.

Două zile trecură aşa. Paula rămânea în camera ei, întinsă în pat, încapabilă să facă altceva decât să pândească drumul pe care spera să vadă apărând limuzina neagră.

Fritzi n-o lăsa să se mai ducă la şcoală, spunându-i directorului că e bolnavă.

Orele treceau agonizant de încet. Nu primise nici un semn de la Eddie. încetul cu încetul o copleşea teama că mama ei avusese dreptate. Poate că Eddie va pleca, va părăsi deşertul fără să-i spună la revedere şi fără să se întrebe care e adevăratul motiv al dispariţiei ei.

în a doua seară văzu maşina şerifului parcând în faţa casei şi pe Pat coborând. După câteva minute, voci ridicate răsunară din salon. îşi dădu seama că nu mai putea suporta nesiguranţa. Trebuia să ştie ce i s-a întâmplat lui Eddie, ce gândea despre toate acestea şi ce planuri făcuse.

Mergând pe vârfuri, se strecură în biroul lui Fritzi. Ascultând cu atenţie vocile din salon, formă numărul fermei Hambly. Palmele îi transpiraseră şi receptorul era greu în mâna ei mică. După un timp, la celălalt capăt la firului fu ridicat receptorul.

- Alo, şopti ea, dar nu primi nici un răspuns. Alo? Sunt Paula.

Eddie, tu eşti?

Interlocutorul rămase tăcut.

- Tu eşti, Johnny? Cheamă-l pe Eddie, te rog. Nu pot sta prea mult. Mă auzi?

Un zgomot uşor îi spuse că receptorul fusese pus în furcă. Uluită şi speriată, formă din nou. De data asta receptorul fu ridicat imediat şi pus la loc în furcă.

N-avea nici o îndoială. Cineva o auzise, dar nu voia să-i vorbească.

Se strecură afară din birou şi porni spre scările din spate. Păşea încet, cu grijă. Fritzi avea auzul foarte fin, dar era acaparată de discuția cu Pat.

Cu mult noroc, ajunse la uşa din spate şi se strecură afară. Era frig şi vântul rece o îngheță, dar nu avea curajul să se întoarcă să-şi ia haina.

Păşi pe iarbă, trecând pe lângă uşa garajului. Stia că e imposibil să-şi scoată maşina fără să fie auzită. în fața scărilor de la intrare era maşina lui Pat. O privi câteva minute, incapabilă să se hotărască. Nu era sigură că se putea întoarce înainte de plecarea şerifului. O s-o caute şi vor descoperi că a plecat. Respiră adânc. Trebuia să rişte, trebuia să-l vadă pe Eddie şi să ştie de ce nu-i răspunsese, orice se va întâmpla.

Deschise portiera şi se strecură în maşină. Trase frâna şi o împinse uşor pe panta din fața casei. Abia când ajunse la câțiva metri avu curajul să pornească.

Ferma Hambly era întunecată, fără nici o fereastră luminată. Paula opri maşina în fața ei, copleşită de spaimă. Dacă au plecat? Se încruntă, auzind muzică de undeva din casă. Ieşi din maşină, ascultând. Muzica se întrerupse brusc. O jaluzea se mişcă încet. Undeva în casă era cineva care o supraveghea, încercând să rămână nevăzut. Păşi încet spre scări şi bătu în uşă cu hotărâre. Liniştea întreruptă de bătaie se lăsă din nou. Nici un răspuns nu veni, aşa că bătu din nou, mai tare. Pumnii ei mici izbiră cu toată puterea în uşă. Când aceasta se deschise brusc, aproape căzu în brațele bărbatului din prag.

Era Johnny Ryan, care o privea cu ură.

- Pleacă, spuse el. La naiba, pleacă şi lasă-ne în pace.

Paula înțelese în acea clipă de unde aflase Fritzi despre relația ei cu Eddie: de la Johnny Ryan. Adevărul era scris pe fața lui palidă, plină de dispreţ.

- Pleacă, repetă bărbatul cu aceeaşi voce răguşită. Nu vrea să te vadă. Dacă nu pleci, o să te omor chiar aici, în pragul uşii.

Uşa trântită cu violență aproape o lovi. Rămase o clipă nemişcată, apoi coborî încet scările. Ştia că pierduse.

***

După ce închise uşa, Johnny rămase nemişcat, ascultând zgomotul maşinii care se îndepărta. La auzul paşilor care coborau scara, privi în sus. Eddie cobora încet, clătinându-se.

- Dumnezeule, spuse Eddie. De doi ani nu m-am mai îmbătat aşa.

- Credeam că numai băieții tratează o inimă rănită cu whisky, zâmbi Johnny.

- E mai bine decât să mă duc acasă la ea şi să-i spun ce părere am despre ce a făcut, clătină bărbatul din cap. Cum a putut să mă părăsească aşa? De fiecare dată când îmi aduc aminte mi se face rău. Măcar dacă mi-ar fi spus în față. Uitasem, parcă am auzit o maşină.

Johnny se încruntă:

- Cineva a greşit adresa.

- Sigur? Oricum, cred c-ar fi mai bine să începem să facem bagajele, dacă vrem să plecăm dimineață.

- Sunt gata, le-am făcut când dormeai. Totul e gata.

Benedict izbucni în râs.

- Dar eşti chiar grăbit.

- N-avem de ce să mai rămânem. Nu ne mai ține nimic să o luăm din loc.

- Ai dreptate. Cu cât plecăm mai repede spre Los Angeles, cu atât mai bine. Nu pot să-mi revin, spuse Eddie după o pauză. Dacă avea o

problemă, trebuia să-mi spună în față.

- N-o prea văd apărând aici să se justifice.

- Ești sigur că ai înțeles bine ce ți-a spus când v-ați întâlnit?

- Ti-am spus de patru ori, protestă Johnny. Am făcut aşa cum mi-ai spus. Am mers la magazin şi am aşteptat-o în față. Mi-a spus clar despre ce e vorba. îi e teamă că mama ei a aflat ceva, aşa că a hotărât că n-are rost ca o fată de vârsta ei să se implice într-o relație cu un bărbat de patruzeci de ani. Desigur, n-a spus chiar aceste cuvinte.

- Mi-am dat seama. Dar ai înțeles bine?

- Da, sunt sigur.

- I-ai spus cât am fost de îngrijorat când n-a mai venit? Dacă era supărată crezând că o verificai?

- Ştia foarte bine de ce am căutat-o.

- Bine, oftă Eddie. Voiam să fiu sigur că a înțeles. Mă întreb de unde a aflat mama ei.

Johnny ridică din umeri.

- Ştii cum e în oraşele mici. Era uşor să afle.

- Cred că ai dreptate. Mă tot gândesc dacă n-ar fi mai bine să-i dau un telefon. S-ar putea să vrea să-mi vorbească.

- Ti-am mai spus, Eddie. Nu vrea să mai audă de tine. Las-o în pace. Dumnezeule, dacă vrea neapărat, mama ei poate să-ți facă mari probleme.

- Măcar dacă Paula mi-ar fi dat un semn.

- Probabil că s-a speriat când i-ai spus că vrei să rămâi aici. I-a fost teamă că ajungeți prea departe.

Eddie râse amar.

- Şi când te gândeşti că voiam s-o iau de soție. Ce fraier.

- Vrei să încetezi să mai vorbeşti despre asta?

- Bine, Johnny. răspunse el, îndreptându-se spre uşa de la intrare şi deschizând-o ca să ia aer. O să respir puțin aer curat şi mă întorc la culcare.

Se întrerupse brusc. Razele de lumină din hol ajunseseră pe scări, căzând pe una dintre mănuşile Paulei care îi alunecase din buzunar. Se aplecă şi o ridică, privind-o cu atenție. Se încruntă. Johnny îl privirea nemişcat.

- Cum a ajuns asta aici? întrebă Eddie.

- Nu ştiu, poate i-a căzut femeii care a greşit casa.

- Ca să vezi. Cineva greşeşte adresa aici, în pustiu.

Punând mănuşa în buzunar, Eddie Benedict se întoarse spre celălalt bărbat.

- Nu, Johnny. Nu eşti sincer cu mine. Asta e mănuşa Paulei.

- Eşti nebun.

- Nu sunt nebun. Le-a purtat de mii de ori şi le cunosc foarte bine.

- Nu sunt decât nişte mănuşi ca oricare altele.

- Dar au inițialele ei scrise în interior. Ce voia? De ce a venit aici?

Johnny îl privi încurcat.

- Eddie, te rog.

- Ce voia? Spune-mi o dată, la naiba!

Ochii bărbatului străluceau de furie. Făcu un pas înainte şi Johnny se retrase.

- Nu voiam decât să te protejez, Eddie.

Palma lui Eddie îl lovi scurt, peste față. Apoi bărbatul se întoarse pe călcâie şi ieşi, trântind uşa.

Limuzina neagră gonea pe şosea, mergând din ce în ce mai repede. Una dintre maşinile şerifului o urmă, claxonând. Fără să-i dea atenție, Eddie îşi continuă drumul, până când, depăşindu-l, ajutorul de şerif îl obligă să oprească.

Benedict opri, privind supărat spre bărbatul înalt, suplu, cu ochi de un albastru electric.

- Bună ziua, domnule Benedict, zâmbi Tom. Cauți necazul cu lumânarea, nu-i aşa?

-Mă grăbesc, răspunse Eddie. Dă-mi amendă şi lasă-mă să plec.

- Coboară, spuse ajutorul de şerif.

-De ce? Am acceptat să plătesc amenda. Ce mai vrei, autograful meu?

- Coboară, repetă Tom.

Pentru că bărbatul ezita, ajutorul de şerif deschise portiera şi, prinzându-l de cămaşă, îl trase afară. Luat prin surprindere, Benedict se împiedică, apoi se redresă, privindu-l cu faţa palidă de furie.

- Ce naiba vrei?

- Domnule Benedict, trebuie să înveţi să respecţi legea, altfel vei avea necazuri, zâmbi Tom, împingându-l. Biroul şerifului e la doi paşi. Mergem să stăm puţin de vorbă.

Bărbatul se smuci, eliberându-şi braţul.

-Ascultă, tu.

Expresia lui Tom nu se schimbă, dar mâna în care ţinea pistolul zvâcni, lovindu-l pe Eddie sub ureche cu patul de metal. Bărbatul se împletici, dar ajutorul de şerif îl sprijini. Din maşina şerifului se oferi:

- Vrei să te ajut?

- Nu-i nevoie, zâmbi Tom. Cred că voi sta puţin de vorbă cu domnul Benedict. Du-te să bei o cafea, vin şi eu după ce termin.

Când îşi reveni, Eddie Benedict descoperi că se afla în biroul şerifului. Capul îl durea îngrozitor. Ajutorul de şerif îl privea cu atenţie.

- Ei, te-ai mai liniştit? îl întrebă acesta.

Eddie se încruntă, dar se strădui să vorbească liniştit:

- Despre ce e vorba?

-Ştii, zâmbi Tom, nu vreau să am necazuri cu voi, dar mă aştept ca, în clipa în care cer cuiva să coboare din maşină, s-o facă. încerc să fiu înţelegător când eşti beat, dar nu vreau să exagerez. Nu trebuie să-ţi pierzi respectul pentru lege.

- Beat? Dar nu sunt beat.

-Ai băut, nu?

- Da, am băut ceva, dar nu sunt beat.

Tom clătină din cap cu neîncredere.

-Ți-am spus că nu sunt beat! exclamă Eddie, ridicându-se de pe scaun. Trebuie să plec. Ce vrei? Bani? O să-ți dau, dar lasă-mă să plec.

Ajutorul se şerif se ridică, oprindu-se în fața lui.

- Mi se pare că tocmai ai încercat să mituieşti un repezentant al legii.

- Ce vrei?

- Te crezi mare şi tare, nu-i aşa, domnule Benedict? Crezi că poți să te plimbi prin oraş într-o maşină mare, să refuzi să opreşti, apoi să încerci să mituieşti un ofițer. Asta nu se face.

Pumnul venit din senin îl aruncă pe Eddie în cealaltă parte a camerei. Rămase pe podea, privind cu neîncredere scândurile pătate de sângele propriu.

- Crezi că dacă îți fluturi banii în fața unuia ca mine, un ratat, o să-ți ling picioarele, continuă Tom, lovindu-l cu cizma în abdomen. Cred că vom sta de vorbă mult şi bine, domnule Benedict.

Uşa se deschise în spatele lui şi mâna mare a lui Luke Sheldon se lăsă pe umărul ajutorului de şerif.

- Ce crezi că faci? întrebă el.

Tom se eliberă din strânsoare şi se întoarse spre noul venit. Ochii lui ciudați străluceau.

- Bună, Luke. Ia un loc. Stau puțin de vorbă cu grozavul ăsta.

- Da, am auzit de la Smith. Am hotărât că e mai bine să văd despre ce e vorba, răspunse polițistul, aruncând o privire încruntată la petele de sânge de pe podea. Ce-a făcut?

- A condus sub influența alcoolului.

- Eşti sigur că e beat?

- Nu arată?

Luke se apleacă şi examină urma sângerie de sub urechea lui Eddie, apoi îl ajută să se ridice.

- Mi se pare mai degrabă că arată ca o persoană bătută.

- A vorbit urât.

- Da, îmi imaginez, murmură polițistul. Poți să ajungi singur până la mașină? îl întrebă pe Benedict.

Bărbatul dădu din cap.

- în acest caz, cred că e mai bine s-o faci.

- Luke, așteaptă, interveni Tom. Ți-am spus că era beat. O să meargă la arest.

- Nu prea cred.

- Voiam să-l duc la doctor să confirme.

- Da? Si când voiai s-o faci? Când era inconștient? Stii că nu poate fi diagnosticat după o lovitură la cap. Poți să pleci, Benedict.

Tom se așeză la ușă, blocând-o.

- Nu poți să-l lași să plece. Ne va face necazuri. Dacă îl lași să plece, e ca și cum l-am arestat degeaba.

- Dă-te la o parte.

- Chiar vrei să ne facă necazuri?

Brațul lui Luke îl dădu la o parte fără efort, ca pe o păpușă.

- De mult cauți necazul cu lumânarea, Hansen. Sunt polițistul de la circulație și eu hotărăsc cine este arestat. îi dau drumul.

Eddie Benedict ajunsese deja la mașină.

- Te-ai străduit destul de mult să-l scapi de necaz, observă Tom cu ironie. Ție ce-ți iese din asta?

- Prefer să-i văd pe cei care au probleme cu băutura plecând pe propriile picioare.

Fără alte cuvinte, Luke se îndepărtă spre mașina lui.

Capitolul 9

- Intră, Paula, tocmai vorbeam despre tine, spuse Pat, vocea lui răsunând în aerul rece al serii.

O auziseră când se întorcea. Luminile de afară se aprinseră chiar în clipa în care oprea maşina şerifului.

Coborî încet din maşină. Se plimbase prin oraş aproape o oră, încercând să se împace cu ideea că Johnny a câştigat, că nu-l va mai vedea niciodată pe Eddie şi că acum va trebui să se întoarcă acasă, la viaţa pe care o avea înainte de a-l cunoaşte. Se îndreptă spre mama ei încet, dar cu pasul sigur al cuiva care ştie că va urma să dea socoteală. Pe prima treaptă a scării ridică privirea spre faţa lui Fritzi.

- Ai ieşit chiar dacă ţi-am interzis s-o faci, spuse cu voce aspră femeia.

- Da.

- Intră.

Tânăra intră, urmată de cei doi. Uşa se trânti în urma lor.

în salon, Pat se aşeză pe canapea, aprinzându-şi o ţigară, iar Paula se ghemui într-un scaun, încercând să se încălzească.

- Cred că ştii ce va urma să se întâmple, nu-i aşa, Paula?

- Nu-l voi mai vedea, spuse tânăra, fără s-o privească. Dacă vrei, îţi promit.

- Mâine voi face o plângere pentru arestarea lui.

- Ti-am spus, Fritzi, s-a terminat. Nu-l voi mai vedea.

- Te-am avertizat că asta se va întâmpla dacă te duci acolo. Acum trebuie să suporţi consecinţele.

- Fritzi.

Paula începu să plângă. După câteva clipe, se ridică şi se îndreptă spre fereastră.

- Lasă-l în pace, spuse ea. O să fac ce vrei tu. Ai câştigat. S-a terminat şi el pleacă.

Brusc, Pat începu să râdă.

- Fritzi, te porţi ca o mamă dintr-o melodramă.

Femeia se întoarse spre el.

- Nu mi se pare amuzant. Paula e fiica mea şi s-a purtat ca o uşuratică. Vreau să fie pedepsită cum se cuvine.

- Cred că mai bine ai privi lucrurile într-o altă lumină. N-ai avea nimic de câştigat, decât să-i faci probleme lui Benedict. Numai că s-ar putea să te coste mai mult decât eşti dispusă să plăteşti. N-ar trebui să atragi atenţia asupra afacerilor tale.

- Dacă vrei să mă faci să mă răzgândesc.

- Dacă vrei să faci o plângere împotriva lui Benedict, n-ai decât. Nu vreau să te împiedic. Nu vreau decât să te avertizez să nu faci ceva acum, când eşti mânioasă, pe care apoi să-l regreţi.

Paula îi privea pe cei doi cu dispreţ crescând.

- S-a terminat, continuă şeriful, a spus că pleacă din oraş. E un bărbat deştept.

- E un ticălos, interveni Fritzi.

- Poate că da, dar asta nu-l împiedică să ştie că nu e cazul să intre în necazuri. L-ai speriat, ai câştigat. Dacă aş fi în locul tău, m-aş mulţumi cu atât.

Zgomotul unei maşini îl întrerupse. Fritzi se întoarse spre fereastră:

- Cine e?

Pat se ridică.

- Sper că nu e Ira. Poate ar fi mai bine să aştept în bucătărie. Paşi grăbiţi se auziră urcând scara. înainte ca Fritzi să se apropie de uşă, aceasta se izbi de perete. în pragul ei stătea Eddie Benedict. Cămaşa lui albă era şifonată şi un firicel de sânge i se coagulase pe obraz. Ochii lui negri străluceau, plini de emoţie.

Pentru o clipă, nimeni nu se mişcă. Eddie părea la fel de uimit să se afle în faţa lui Fritzi, cât era şi ea să-l vadă.

Brusc, Paula rupse vraja. Alergă spre el, cu braţele întinse. Bărbatul o strânse în braţe cu putere.

- Ce ți s-a întâmplat? întrebă Paula. E din vina lui Johnny?

- Nu, răspunse el, apoi îl privi pe şerif. Am avut o discuție cu unul dintre ajutoarele tale- Hansen.

Pat fu luat prin surprindere.

- Dacă ai încălcat vreo lege. începu el.

- N-am fost arestat, răspunse Eddie, unul dintre polițiști m-a eliberat.

Bărbatul se întoarse spre Paula, strângând-o cu pasiune.

- Ne vom căsători chiar în această seară, iubito. Am venit să te caut imediat ce am aflat ce-a făcut Johnny.

înainte ca tânăra să răspundă, Fritzi făcu un pas înainte:

-Ai un curaj nebun să vii aici, spuse ea cu voce rece.

Eddie se întoarse.

- Cred că tu eşti Fritzi. Eu sunt Eddie Benedict.

- Stiu cine eşti. Ieşi afară din casa mea.

El o privi curios.

- Ce s-a întâmplat? Nici măcar nu mă cunoşti.

- Stiu cine şi ce eşti. Nu-mi placi şi nu-mi vei plăcea niciodată. Ți-am spus să ieşi afară chiar acum.

Bărbatul rămase o clipă tăcut. într-un sfârşit, dădu din cap.

- Voi ieşi. Ia-ți haina, draga mea, îi spuse cu blândețe Paulei. Vom trece dincolo de graniță şi ne vom căsători.

- Eddie. începu tânăra.

- Nu mai suport starea asta, exclamă el. Mă iubeşti?

- Da, răspunse ea, după ce aruncase o privire spre mama ei.

- în acest caz, vii cu mine. Acum.

- Bine, răspunse Paula şi alergă spre camera ei.

Fritzi se întoarse spre Pat.

- Arestează-l, Pat! Arestează-l acum!

Şeriful clătină din cap.

- Nu pot, Fritzi, n-ai mandat.

- Nu-mi pasă, fac rost mâine de unul. Arestează-l acum!

- Ştii că aş vrea să te ajut, dar nu pot, răspuse Pat, încruntându-se. N-am voie.

- Ai făcut o mulţime de lucruri pe care nu trebuia să le faci. Nu e decât unul în plus.

- Fritzi, oftă şeriful, nu pot face legea. Nu e ca şi cum n-aş avea nimic de pierdut. Am o soţie, o proprietate, o slujbă.

- Nu le-ai fi avut fără mine!

- Poate că ai dreptate. Ceva cooperare n-a făcut rău nimănui. Dar nu ştii ce-mi ceri.

- Ba ştiu, Pat. Ştiu foarte bine, dar îţi cer să-l arestezi. Acum, dacă ţii la prietenia noastră.

Şeriful îşi puse pălăria pe cap. Privirea lui alunecă spre sângele de pe obrazul lui Eddie.

- îmi pare rău, Fritzi, dar am prea multe de pierdut, spuse el încet, apoi ieşi din salon.

Eddie o privi cu atenţie pe femeia din faţa lui.

- Ce ai împotriva mea? întrebă el cu voce calmă.

- Nu eşti decât un vaghabond, oricât de mulţi bani ai avea. Se vede pe faţa ta.

- Altceva?

- Da. Am o bănuială că eşti deja terminat. Nu vreau ca Paula să ajungă pe un vapor care se scufundă.

Obrajii bărbatului căpătară culoare.

- Pentru o proprietară de bar, vorbeşti despre lucruri măreţe. Să nu crezi că sentimentul meu de familie va dura foarte mult.

- Nu vreau nici un sentiment de la tine. Nu vreau decât să te văd plecând.

- Când va coborî Paula, voi pleca.

- Nu va merge cu tine.

- Ne vom căsători.

- Ba nu. Sunt mama ei şi a primit ordine de la mine toată viaţa. Va face aşa cum spun.

- Da? Cred că vei avea o surpriză.

Fritzi strânse pumnii, dar nu spuse nimic. Când Paula coborî scările în fugă i se aşeză în faţă, oprind-o.

- Paula, spuse ea, nu pleci din această casă.

Tânăra clătină din cap.

- îmi pare rău, Fritzi.
- îţi interzic să pleci.
- Fritzi, îl iubesc, trebuie să plec.

Figura femeii era imobilă.

- Eşti fiica mea.

Zâmbetul lui Eddie era plin de cruzime şi de triumf. Făcu un pas înainte, întinzând mâna.

- Haide, iubito.

Paula îi întinse mâna şi coborî ultima treaptă. Când trecu pe lângă mama ei, întinse braţul s-o atingă, dar femeia se feri.

- Dacă ieşi din această casă, nu vei mai intra niciodată.
- Bine, Fritzi. îmi pare rău, dar nu mă voi mai întoarce niciodată.

Eddie îi cuprinse umerii cu braţul şi trecură împreună pe lângă femeia nemişcată, apoi ieşiră în întunericul nopţii.

Limuzina neagră înghiţea kilometri. Eddie era foarte agitat, Paula putea vedea din felul în care îşi ţinea umerii, din pumnii strânşi cu încheieturile albite. Când se apropie de el, întinse mâna şi o trase spre el mai mult din obişnuinţă decât din dorinţa de a o avea aproape.

- Unde mergem? îl întrebă.
- La Vegas.
- Şi hainele tale?
- Cumpărăm altele acolo.
- Dar Johnny? A rămas la fermă?

El dădu din cap aprobator.

- Poate să plece fără maşină?
- N-are decât să rămână acolo până putrezeşte.

Eddie apăsă mai tare pe acceleraţie, refugiindu-se din nou în tăcere.

- Poate nu-l mai găsim când ne întoarcem, observă ea într-un târziu. Pentru prima oară, bărbatul întoarse capul s-o privească.
- Nu ne mai întoarcem.

- Ce vrei să spui?

El rămase tăcut.

- Ce s-a întâmplat cu aerul curat, vegetația şi liniştea pe care i le lăudai lui Johnny? Ce s-a întâmplat cu ele?

Când nu primi nici un răspuns, tânăra continuă:

- A schimbat ceva Tom Hansen?

- Ti-am spus că nu ne mai întoarcem. N-avem de ce să mai stăm de vorbă.

- Unde mergem după căsătorie?

- La Los Angeles.

- Să-i găsim pe băieți?

El dădu din cap.

- Parcă te hotărâsei să renunți.

- N-ai cum să renunți la această ocupație. Persoane ca Hansen, mama ta sau şeriful te obligă să nu renunți. Te urăsc pentru că eşti cu un pas înaintea lor, te aşteaptă să cobori ca să se răzbune. O dată ce ai început să urci, trebuie să continui - astfel încât să fii tot timpul într-o poziție de unde să-i poți lovi în față.

- Eddie. începu ea.

- Ți-am spus să nu mai pui întrebări.

Nu-i mai vorbise niciodată pe acest ton, aşa că îl privi şi tăcu, speriată.

Când ajunseră în dreptul fermei Hambly, farurile căzură pe o siluetă care stătea la marginea drumului. Când se apropiară, persoana sări în mijlocul şoselei. Pentru o clipă, Paula se temu că maşina nu mai putea fi oprită, dar, în scârțâitul frânelor aceasta se poticni, oprindu-se chiar în ultimul moment.

Era Johnny Ryan, luminat acum mai bine. Eddie puse piciorul pe accelerație, dar, înainte să poată porni, bărbatul urcase pe scara maşinii.

- Eddie! strigă el. Ia-mă cu tine.

- Pleacă, răspunse Benedict.

- Nu poți să mă laşi aici, în mijlocul deşertului. Du-mă măcar până

în oraşul următor.

- Voi porni maşina. Până când nu te vei mai putea ține, voi ajunge la optzeci de kilometri pe oră.

- Te rog, Eddie, măcar până într-un oraş. înnebunesc să stau aici singur.

Eddie porni maşina, dar Paula îl prinse de mână.

- Hai să-l luăm cu noi, măcar până la o gară, îl rugă ea. N-are ce să ne facă.

- Ți-am spus să nu te amesteci, o repezi el.

- O să te ascult, dar te rog măcar atât. Ne vom căsători în această seară, putem să fim generoşi.

Bărbatul se întoarse spre ea plin de mânie dar, în timp ce-o privea se răzgândi, brusc.

- Bine. Ar fi în stare să dea foc la fermă şi să mă pună să plătesc. Hai, urcă, îi strigă lui Johnny.

- Am o valiză lângă şosea.

- Hai, grăbeşte-te. îți fac un serviciu, dar n-am de gând să te aştept toată noaptea.

Johnny dispăru în întuneric, iar Eddie se întoarse spre Paula, zâmbind.

- îmi pare bine că-l luăm, spuse ea. Te-a pierdut după cincisprezece ani, n-are rost să-l rănim mai mult.

- Aş fi fost încântat să-l las să plece de aici cum poate, dar sunt obosit şi tu nu poți să conduci singură până la Vegas. Poate să plătească pentru transport ducându-ne unde vrem să ajungem.

- Sper că nu mă vei părăsi niciodată, spuse ea încet.

- Ce vrei să spui?

- Nu-mi place să fiu lăsată pe un drum din deşert la miezul nopții. Cred c-ar fi bine să ții minte, adăugă ea, bucurându-se să-l vadă râzând.

Se îndreptară spre Nevada, cu Johnny la volan, iar ei doi în spate. Eddie se întinsese pe banchetă, cu capul pe picioarele ei. Paula rămase privind pe fereastră, încercând să ignore durerea din picioarele amorțite. Ațipise deja când Eddie se mişcă, apoi se ridică, întinzându-se

şi căscând. Se aplecă în faţă, aruncând o privire drumului.

- Nu sunt staţii de benzină sau popasuri prin pustiurile astea? întrebă el.

Johnny îl privi peste umăr.

- Şi mai voiai să locuieşti aici toată viaţa.

- Ti-am pus o întrebare.

- Bine. Am trecut pe lângă o staţie de benzină acum zece minute. Vrei să întorc?

- Nu, mergi mai departe. Am rămas fără ţigări, aşa că să opreşti cu prima ocazie.

După câteva zeci de minute, Johnny opri în faţa unui popas. în parcarea acestuia erau un autobuz vechi, vopsit în verde şi un vechi Buick. Eddie coborî şi se îndreptă spre local, aruncând o privire în interiorul maşinii.

Paula şi Johnny rămaseră singuri, pentru prima oară de când el o izgonise de pe scările fermei.

- Ei, se pare că ai câştigat marele premiu, spuse el.

Chiar dacă se afla într-o poziţie foarte delicată, Ryan tot reuşea s-o facă pe Paula să se simtă prost.

- Chiar aşa, Johnny? întrebă tânăra. Am avut o concurenţă foarte puternică.

- Aşadar o vei face, continuă bărbatul, de parcă n-o auzise. Te vei mărita cu el. Stii foarte bine că nu va renunţa la jocurile de noroc.

- Stiu, mi-a spus în seara asta. Se întoarce la Los Angeles.

- Deja? Si eu care credeam că va aştepta măcar până după luna de miere.

- E supărat. A fost bătut de un ajutor de şerif.

- Am văzut tăietura de pe obraz. De acolo era.

- O să fie altfel după ce va avea timp să se gândească.

- Ai multe de învăţat despre Eddie, zâmbi Johnny, privind-o prin oglinda retrovizoare. Nu, n-am de gând să-ţi spun despre ce e vorba. Tot ce trebuie să ştii e că această meserie ajunge să transforme omul.

Eddie nu mai vede lucrurile ca restul lumii. Ori are profit, ori nu. Nu se prosteşte.

Bărbatul se opri pentru că Paula ieşise din maşină şi trântise uşa. Fără să privească în urmă, alergă spre popas.

în interior erau pasagerii autobuzului, adunaţi în jurul tânărului şofer, bând cafea. Proprietarul localului tocmai îi întindea lui Eddie ţigările.

- Nu mi se cer prea des aceste ţigări, dar ştiam că am, zâmbea bătrânul.

- S-a întâmplat ceva? o întrebă Eddie.

Tânărul şofer se întorsese spre ei. Paula era stânjenită, dar răspunse repede:

- Mă gândeam să iau o cafea şi un sandviş înainte de plecare.

- Eşti sigură că nu ţi-a spus Johnny ceva care te-a deranjat?

- Nu, dar n-am prea mâncat astă seară.

Paula se aşeză pe un scaun şi comandă un hamburger, iar Eddie ceru şi el o cafea. Uşa se deschise şi intră şi Johnny. Apropiindu-se, comandă şi el un hamburger.

- Poate că vă deranjează să mâncaţi cu şoferul, spuse Ryan.

Eddie ridică din umeri, iritat.

- O să stăm aici toată noaptea, dar n-ai decât. Aduceţi comanda la masa din colţ, se adresă el proprietarului. Paula, ia-ţi şi tu farfuria.

Când se îndreptară spre masă, şoferul de autobuz aruncă peste umăr:

- Ce se întâmplă, amice? întrebă el cu veselie. Nu suntem destul de buni pentru tine?

Eddie se opri în faţa lui. Ceaşca din mână scotea aburi.

- Poate nu suntem genul tău? continuă şoferul.

Paula îşi dădu seama că bărbatul nu încerca decât să-şi amuze pasagerii.

- Am dreptate? Aşa-i că nu suntem genul tău? insistă bărbatul.

Eddie rămase în faţa lui, cu ochii sclipind. Clătină din cap.

- Nu, nu sunteți, răspunse el.

Soferul se ridică încet. Răspunsul fusese ca o palmă peste față, dar nu voia să dea înapoi. Benedict îl privi neclintit, fără să-şi lase ceaşca din mână.

- Nu cred că-mi place ce-ai spus, spuse şoferul. Cred c-ai face bine să te explici.

Eddie nu se obosi să răspundă, dar privirea lui se îndreptă spre Johnny. Bărbatul din fața lui privi în direcția indicată cu o mică mişcare din cap. Mâna lui Johnny intrase în buzunar, iar pe figura lui se întipărise o expresie amenințătoare. Bărbatul se sperie. Privi în jur, dar nimeni nu văzuse umflătura din buzunarul lui Johnny.

- Stai jos şi taci din gură, spuse Eddie.

Tânărul şofer trebui să se aşeze. Părea că o face de frica unui pumn şi era greu să îndure ruşinea. Eddie se întoarse, lăsând jumătate din cafea să curgă la mişcarea bruscă, pe gâtul bărbatului, care fu nevoit să se prefacă neatent.

Paula se simțea rău, dorindu-şi să nu fi comandat hamburgerul. Când ajunse la masă, privirea lui Johnny o urmări, iar el zâmbi ironic. Ştiu că-i observase reacția de dezgust.

- Eddie are o tehnică impresionantă de a răcori nepoftiții, observă el. îmi aminteşte de tipul care a vrut s-o păcălească pe Angela într-un cazinou din Reno şi tu l-ai văzut. îți aduci aminte, Eddie?

Benedict dădu din cap.

Johnny se întoarse spre Paula:

- A doua zi n-a mai fost de găsit. Peste câteva zile, soția lui a primit prin poştă două mii de dolari. Cred că s-a bucurat c-a scăpat de el.

Eddie văzu expresia de pe figura Paulei. Se încruntă la Johnny:

- Taci din gură, spuse el. Ce-ai de gând să faci? Să mă şantajezi?

Paula puse restul din hamburger pe farfurie. Era sătulă de certurile lor.

- încetați, vă rog.

- O să încetăm, dădu din cap Eddie.

Scoase nişte bani din portofel şi îi puse pe masă.

- Johnny, aici e capătul liniei pentru tine. Vom pleca mai departe împreună. Hai să mergem, Paula.

Ryan se lăsă pe spate în scaun.

- Nu, Eddie. M-am săturat de amenințarea asta. M-am hotărât că suntem de prea mult timp împreună ca să mă părăseşti acum. Nu vreau să stau singur.

- în acest caz, n-ai decât să te împuşti.

- Nu trebuie s-o fac. Eşti în siguranță atâta vreme cât îmi pasă de pielea mea. Dar acum nu-mi mai pasă. Ori mă iei cu tine, ori.

- Ori ce?

- Stii foarte bine. O să depun mărturie.

Chiar dacă expresia lui Eddie nu se schimbă, Paula văzu că avea maxilarele încordate.

- Despre ce? întrebă el.

- Despre Angela. Voi spune ce s-a întâmplat cu adevărat. Credeai că a fost doar un accident, Paula? zâmbi el spre figura nedumerită a tinerei. Oh, nu. A fost obligată să părăsească şoseaua. A fost o crimă.

Pentru o clipă, Benedict rămase nemişcat, privindu-l pe Johnny fără să-i vină se creadă.

- Nenorocitule! spuse el.

Paula aşteptă ca Eddie să nege, dar când nu spuse nimic îşi dădu seama că era adevărat.

- Am fost prea mult cu tine ca să mă mai pot schimba, Eddie. Dacă mă obligi, o voi face, te voi denunța. Nu cred că-mi pasă ce se va întâmpla după.

Tânăra se ridică, dar nici unul dintre bărbați nu o văzu. Erau prea cufundați în cearta lor. Paula înțelesese deodată de ce Eddie era în a doua maşină. Cu ochii minții, văzu maşina forțată afară de pe şosea, izbindu-se de pod. Degetele ei se strânseră în jurul cheilor maşinii, care erau pe masă. Nu dorea decât să plece cât mai departe. Se întoarse şi, înainte ca bărbații să-şi dea seama ce are de gând, alergă afară.

Când auzi uşa trântită, Eddie se întoarse spre Paula, dar ajunse la scări exact în clipa în care limuzina demară în trombă, îndreptându-se spre Chuckawalla.

în timp ce rămase nemişcat, privind după ea, auzi paşii lui Johnny.

- Aşadar, a fugit de tine.

Eddie se întoarse spre el, uitându-şi furia.

- Las-o să plece, îl sfătui Johnny. Vor fi o mulțime de femei acolo unde ne ducem.

- Nu mă poate părăsi aşa. n-o s-o las!

Benedict coborî scările în fugă, intră în Buick şi porni motorul. După o clipă de nemişcare, Johnny îl urmă. Maşina plecă de pe loc, în strigătele proprietarului, bătrânul vânzător.

Limuzina neagră nu mai era decât un punct roşu în depărtare, apărând şi dispărând la curbe. Motorul vechi al Buickului protesta, dar maşina prinse viteză. Eddie conducea concentrat, aplecat în față, urmărind punctul roşu din depărtare.

- N-o s-o prindem niciodată cu rabla asta, comentă Johnny, dar bărbatul de lângă el nu răspunse nimic.

Luă prima curbă cu viteză, iar Johnny exclamă, prinzându-se de scaun:

- Mai încet, Eddie, pentru numele lui Dumnezeu! O să ne omori pe amândoi!

- Dacă nu-ți convine, n-ai decât să cobori, răspunse Eddie, aruncându-i o privire.

Speriat, Ryan se lăsă pe spate, luptându-se să-şi recapete controlul.

Mâinile Paulei erau reci de încordare. Inima îi bătea tare, după ce o curbă mai strânsă aproape o aruncase de pe şosea. Se luptase din toate puterile să aducă bolidul pe şosea, aşa că acum se mai relaxă, încetinind. Deodată, în oglinda retrovizoare zări luminile maşinii care o urmărea. Era periculos de aproape, aşa că apăsă din nou pe accelerație, mergând din ce în ce mai repede.

- De când mergem aşa? întrebă Johnny.

- Nu ştiu.

- Aproape am ajuns.

- Taci din gură.

- Dacă e întreagă la cap, o să încetinească. Dacă ia curbele tot aşa, o să ajungă drept în pod.

- Taci! strigă Eddie, obligând maşina să facă o ieşire de pe şosea.

Johnny țipă, acoperindu-şi ochii cu mâinile. Când ajunseră din nou pe şosea, văzând că n-a pățit nimic, începu să plângă.

Pedala de accelerație era apăsată până la fund şi limuzina se apropia văzând cu ochii.

Paula simțea apropierea podului. Nu-l vedea încă, nu ştia cât e de aproape, dar ştia că o aşteaptă.

Simțea că nu mai poate să respire, iar inima îi bătea cu putere. Lumina albă a farurilor maşinii urmăritoare era tot mai aproape şi, pentru o clipă, ezită. Stia că se apropie de curbele cele mai periculoase. îi era teamă şi frig şi îşi dorea să renunțe. Inconştient, îşi luă piciorul de pe pedala de accelerație şi farurile Buickului îi inundară oglinda. Brusc, mânia îi topi toată teama. Apăsă tare pe pedală. Ceva alb trecu pe lângă ea, mergând în direcție opusă. Nu voia decât să pună o distanță cât mai mare între ea şi bărbații din maşina care o urma.

***

Răspunzând unei reclamații cu privire la furtul unui Buick, Luke trecu pe lângă limuzină şi pe lângă maşina care o urmărea înainte să poată opri. Făcu repede o întoarcere periculoasă, rămânând pe două roți, se îndreptă şi porni după cele două maşini. Văzu imediat că era maşina furată, aşa că apăsă pe butonul sirenei. Maşina din fața lui nu dădu nici un semn că vrea să oprească. Nu-i obligă s-o facă, dar îi depăşi, grăbindu-se spre limuzină. Nici aceasta nu încetini. Luke încercă să numere în gând câte sute de metri mai erau până la pod. Puse în funcțiune şi girofarul, apăsând mai tare pe pedala de accelerație.

Era aproape. foarte aproape. Stia ce urma să se întâmple. Deodată, oglinda fu din nou inundată de lumina, dar nu albă, ci roşie. în timp ce

încerca să-şi dea seama ce este, piciorul îi părăsi pedala şi maşina începu să încetinească. îşi dădu seama că urmăritorul ei era Luke. înţelegerea acestui fapt o făcu să-şi dorească să oprească. îşi dorea pacea şi căldura prezenţei lui Luke.

Deodată, lumina farurilor se izbi de podul de metal. încercă să se concentreze, ştiind că nu trebuie să atingă frâna şi trăgând cu toată puterea de volan. Limuzina ajunsese pe două roţi, învârtindu-se în aer. Dar Luke apăruse la timp. Din clipa în care îl văzuse, nu mai accelerase, iar aceste secunde erau suficiente. Reuşi să treacă de curba morţii cu bine şi se opri pe marginea drumului. Auzi sirena maşinii de poliţie şi o văzu oprind lângă ea. Rămase nemişcată, ascultând paşii lui Luke. Păru să treacă o eternitate până când bărbatul deschise uşa şi o privi. Se întrebă dacă era supărat pe ea, dar el zâmbi.

- Ar trebui să-ţi dau o amendă şi cred că o voi face.

Mâinile Paulei căzură de pe volan. Se simţea slăbită, ameţită.

Maşina care o urmărise opri la câţiva metri de ei. Eddie alergă spre limuzină.

- E teafără? întrebă el.

- Da, răspunse Luke, e în regulă.

Eddie avea privirea chinuită a unui criminal care privea corpul victimei lui.

- Nu credeam. începu el, dar se opri.

- A fost foarte aproape de un accident, răspune poliţistul întrebării nerostite.

în tăcerea care se lăsase nu se mai auzeau decât paşii lui Johnny, care ajunse lângă ei.

- Ce bine că aţi apărut la momentul potrivit, domnule poliţist, spuse el. A, bună! adăugă, recunoscându-l.

Luke dădu din cap, apoi se întoarse spre Eddie:

- Unul dintre voi să ducă maşina într-un garaj din oraş, o s-o trimit mâine proprietarului. Paula va merge cu mine.

Benedict dădu din cap.

- Hai, Paula, tu vii cu mine, spuse polițistul, întinzând mâna.

Se prinse de mâna lui întinsă şi coborî.

Capitolul 10

Merseră spre oraş în tăcere. După câteva clipe, Paula începu să plângă încet, fără lacrimi. Luke o luă în brațe şi ea îşi ascunse fața la pieptul lui. O mângâia încet pe păr până când, liniştită, se calmă, rămânând sprijinită de umărul lui.

Când maşina se îndreptă spre drumul care ducea la casa ei, Paula se ridică brusc.

- Nu, Luke. Nu voi merge acasă.

El o privi cu atenție.

- Trebuie să te întorci la mama ta.

- Nu, Luke, nu la Fritzi. Te rog. îmi pare rău, dar nu pot să fac asta.

Bărbatul rămase pe gânduri, apoi întoarse maşina. în cele din urmă opri în fața unei case vopsite în verde.

- Vrei să stai la Lena Raines?

Ea dădu din cap.

- Voi intra să-i spun.

Se îndreptă spre intrare şi sună. După câteva clipe se aprinse o lumină şi Lena apăru în cadrul uşii. Vocile lor erau joase, dar ajunseră până la maşină.

- Bună, Luke.

- Jim e acasă?

- Nu, e la o partidă de pocher, ca de obicei. Ai treabă cu el?

- Nu.

Femeia aruncă o privire spre maşină, văzând silueta Paulei.

- S-a întâmplat ceva? întrebă ea repede.

- E Paula Haller. Mă întrebam dacă poate petrece restul nopții la tine.

- Desigur, Luke, spune-i să intre.

El rămase o clipă în uşă, privind-o.

- Eşti sigură că nu se va supăra Jim?

- S-ar putea să nu ştie c-a fost aici. Uneori stă toată noaptea.

-Ar fi chiar mai bine. Nu cred că vrea să răspundă la întrebări. Cel mai bine ar fi să meargă direct la culcare.

-Am deja patul făcut în camera de oaspeţi.

Luke îi luă mâna, strângând-o în semn de mulţumire.

- Mulţumesc, Lena.

Poliţistul se întoarse spre maşină.

- Haide, Paula, poţi să stai aici peste noapte.

Fără un cuvânt Lena o conduse în camera de oaspeţi. Apoi îi aduse o pijama, o bătu încet pe umeri şi ieşi.

Tânăra se aşeză pe marginea patului. Nu credea că poate fi atât de simplu, să ajungă în casa unui străin noaptea şi să fie primită cu atâta înţelegere. Mai era şi Luke, care o găsise pe şosea, conducând ca o nebună, urmărită de doi bărbaţi într-o maşină furată şi care, văzându-i disperarea, o ocrotise, fără să ceară explicaţii. Bunătatea de care dăduseră dovadă Lena şi Luke o făcea să sufere, dându-şi seama cu atât mai uşor ce fel de bărbat era Eddie Benedict. îşi dădu seama că bărbatul pe care credea că îl cunoscuse nu exista cu adevărat. Se întinse pe pat, strângând perna în braţe şi plângând, copleşită de disperare. Adormi plângând, învinsă de oboseală.

Se trezi în zori, văzând primele raze de lumină. îşi dădu seama că e singură, că toată lumea copilăriei se prăbuşise în jurul ei şi că va trebui să-şi construiască o nouă lume cu propriile forţe. Se întoarse cu spatele spre fereastră, adormind din nou.

***

Ira pregătea micul dejun la nouă dimineaţa, când Pat coborî la parter. Era mulţumit de viaţa lui, iar gândul la micul dejun îl înveselea întotdeauna. Când trecu pe lângă soţia lui o lovi cu afecţiune peste fund, râzând când ea începu să protesteze. Imaginea lui Fritzi îi trecu o clipă prin faţa ochilor, dar o alungă, aşezându-se la masă.

- Nu mi-ai mai pregătit micul dejun de o veşnicie, draga mea, spuse şeriful, bine dispus. încep să mă simt din nou ca un soţ.

Punându-i farfuria în față, Ira răspunse:

- îmi pare bine să aud asta. Nu prea te-ai purtat ca un soț în ultimul timp.

- Am avut mult de lucru.

Rămase o clipă tăcut, întrebându-se dacă să-i vorbească despre subiectul care îl frământa.

- Spune-mi, Ira, se hotărî Pat să vorbească, chiar ai fost geloasă pe Fritzi Haller? Dacă ai făcut-o, să ştii că sunt dezamăgit de tine. Să te gândeşti că am ceva de-a face cu o astfel de femeie. Bine, mai puțin în afaceri.

- Dar ați avut o relație şi ești la vârsta aceea periculoasă pentru bărbați.

Vru să răspundă plin de indignare, dar tocmai mesteca.

- Orice ar fi fost, acum s-a sfârşit.

Vocea lui era sinceră, iar Ira îl privi satisfăcută.

- E bine pentru un bărbat să lase o astfel de femeie în pace. Nu aduce decât necazuri.

încântat, fără să-şi dea seama cum reuşise, Pat înțelese că problemele lui conjugale luaseră sfârşit.

Chiar în acea clipă în bucătărie intră Tom Hansen. Pat îl privi scurt, într-un mod care o făcu pe Ira să înțeleagă că se vor discuta lucruri serioase, aşa că îşi luă cafeaua şi ieşi. Seriful ştiuse ce are de făcut încă din prima clipă în care deschisese ochii, dar nu se simțea deloc mulțumit de ce voia să facă. îi făcu un semn din cap să ia loc.

- Bună, Pat. Ce te roade? întrebă Tom, simțind tensiunea.

- Nimic nu mă roade.

- M-am gândit să văd ce faci înainte de a pleca la birou. Să văd dacă n-ai vreun plan.

- N-ai lucrat noaptea trecută?

- Ba da, dar mă întorc la tura de zi.

- Si a fost o seară grea?

- Nu prea, răspunse el, fără să clipească. De ce întrebi?

- Mă întrebam pentru că m-am întâlnit cu Eddie Benedict, imediat după ce a plecat din biroul şerifului.

- E o femeiuşcă.

- Chiar aşa era când ne-am întâlnit, fu de acord şeriful. O să-ţi dau actele de demisie, Tom, spuse el brusc.

Ochii electrici străluciră, iar Tom zâmbi cu ironie.

- Acum faci afaceri cu Benedict, Pat? Foarte bine, voi pleca.

Se întoarse cu spatele, îndreptându-se spre uşă. Era prea uşor, îşi spuse şeriful, dar îşi dădu seama că se înşela când bărbatul se întoarse, jucându-şi cartea cea mare.

- Sunt mulţumit, spuse el. E un turneu mare de rodeo în San Berdu luna viitoare.

Despre asta era vorba. Pat se temuse de acest lucru, dar se strădui să nu arate.

- Intestinele tale s-au vindecat peste noapte?

- O să mă descurc foarte bine, zâmbi ironic celălalt bărbat.

Şeriful se simţi copleşit de tristeţe, amintindu-şi clipele petrecute împreună. Dar cuvintele pe care le rosti aproape fără să-şi dea seama erau aspre:

- Eşti ca un câine turbat. Nu te poţi împiedica să baţi arestaţii la fel cum un câine turbat nu se poate opri să muşte. Dacă ai fi fost un câine, ar fi trebuit să te împuşc, dar pentru că eşti un om, sunt nevoit să te concediez.

Tom făcu o plecăciune, zâmbind:

- Mulţumesc.

- Dacă vrei să rămâi la fermă, eşti binevenit.

- Câtă bunătate! Să vii să mă vezi la San Berdu.

Bărbatul se întoarse spre uşă şi ieşi, fără să mai întoarcă privirea. Chiar dacă se simţea copleşit de durere, şeriful nu-l chemă înapoi.

în clipa în care Pat trimitea la moarte singura persoană din lume la care ţinea cu adevărat, Paula mânca micul dejun împreună cu Lena.

Aceasta îşi bea cafeaua şi fuma. Jim Raines nu se întorsese de la partida de pocher. Lena părea obosită, părând că n-a putut să doarmă toată noaptea, dintr-un motiv ştiut doar de ea.

Rămaseră tăcute, fiecare cufundată în propriile gânduri. într-un târziu, Lena puse ceaşca de cafea pe măsuță şi îşi privi oaspetele.

- Cred că Fritzi e îngrijorată.

- încă nu ştie că sunt în oraş.

- Dar trebuie să te duci acasă.

- Da, trebuie s-o anunț că m-am întors.

Tăcură din nou, dar de data asta Paula fu cea care rupse tăcerea:

- Lena, întrebă ea, eşti fericită?

- De ce mă întrebi? zâmbi femeia.

- Mă întrebam. în ultimul timp am văzut cât de puțini sunt oamenii cu adevărat fericiți. Mă întrebam care este motivul.

- Şi crezi că eu ştiu?

- Cred c-ai văzut şi tu.

Femeia dădu încet din cap.

- Da, am văzut.

- De ce?

-Nu ştiu, Paula. Poate că din cauză că majoritatea acordă mai multă atenție scopurilor decât mijloacelor. Ironic e că viața e un mijloc.

Tânăra zâmbi.

- Mi-ar plăcea să înțeleg asta.

- Ai nevoie de un profesor mai bun decât mine, Paula. Eu abia încep să-mi găsesc drumul, afară din întuneric.

Tânăra o privi, dar nu întrebă mai mult, ci se ridică.

- Pot să împrumut maşina ta? întrebă ea.

- Dacă vrei, desigur. Dar casa ta e la doi paşi.

- Nu mă duc acasă. Nu încă. Mai întâi am ceva de făcut.

- Trebuie s-o faci?

- Da, răspunse ea cu hotărâre. Da, trebuie s-o fac.

Lena se ridică şi luă de pe o măsuță un set de chei.

- înțeleg.

- Ai şi tu ceva de făcut?

Femeia dădu încet din cap. Fără să ştie de ce, acționând purtată de un impuls, Paula o bătu încet pe braț.

- Mult noroc, Lena.

Ieşi repede şi se îndreptă spre maşină.

Deşertul era primitor, ca după o lungă perioadă de absență. Ferma Hambly apăru în fața ei. Cu surprindere, descoperi că uşa garajului era deschisă şi limuzina nu se zărea nicăieri.

Coborând din maşină, urcă scările şi bătu la uşă. Nu primi nici un răspuns, dar uşa era descuiată. Aşteptă câteva clipe dar, pentru că nu auzea nimic, împinse uşa şi intră. Holul era gol, la fel şi salonul. Sub uşa de la bucătărie se zărea lumină, aşa că intră, găsindu-l pe Johnny Ryan. Acesta era aşezat pe un scaun, iar în jurul lui erau împrăştiate cutii goale de bere. Ochii lui o fixară o clipă şi îşi dădu seama că o recunoscuse, dar nu spuse nimc. Se aşeză pe un scaun în fața lui.

- Unde e Eddie? întrebă ea.

Bărbatul rămase tăcut, apoi ridică spre ea privirea încețoşată.

- A plecat.

- Când?

- După ce am ajuns acasă, aseară.

- N-a spus unde se duce?

O privi zâmbind ironic.

- A plecat de tot. Ai ajuns prea târziu. Trenul a plecat fără tine.

- Nu m-am întors pentru el, răspunse ea, m-am întors pentru că noaptea trecută mi-a fost teamă şi am fugit. Nu mai vreau să fac aşa ceva niciodată.

Bărbatul îşi deschise o nouă bere.

- De cine îți era teamă? De Eddie?

- Da.

- Multora le era teamă de el. Tu nu ştii nimic despre el. Credeai că e îndrăgostit de tine. Credeai că datorită ție a renunțat la mine. Ei, bine,

te înşeli. îți voi spune câteva lucruri despre noi doi.

Aşeză cutia de bere pe masă şi se lăsă pe spate în scaun:

- Ti-am spus că am făcut închisoare în locul lui?

Ea dădu din cap.

- A fost imediat după ce ne-am mutat în vest. Eddie nu şi-a acoperit prea bine urmele la un transport de cocaină. Aşa că l-au prins. Locuiam în acelaşi hotel, iar eu am spus că am ascuns cocaina în apartamentul lui fără să ştie. M-au crezut, pentru că nu-şi imaginau că pot să mint.

- De ce ai făcut-o? îl întrebă Paula.

Zâmbetul lui era rece, crud.

- închisoarea federală ar fi fost prea mult pentru Eddie. Ar fi cedat şi le-ar fi spus totul despre traficul cu droguri. Aşa e el.

Paula îl privea cu atenție, fără să spună nimic.

- Vezi tu, continuă bărbatul, Eddie e un tip bine, arătos şi plin de farmec. Partea proastă e că n-a putut niciodată să-şi plătească greşelile. Asta aveam eu de făcut.

- Când ai ieşit din închisoare, el pornise deja afacerea şi tu i te-ai alăturat?

- Da, de atunci totul a mers foarte bine.

Rămase tăcut, pierdut în gânduri.

- Despre Angela nu-mi spui nimic? întrebă Paula.

Johnny se mişcă în scaun, vizibil deranjat. O privi pe sub sprâncene.

- Arăta ca tine, numai că era mult mai mare ca vârstă, aproape de treizeci de ani. Era cântăreață şi a fost angajată să cânte într-unul dintre localurile lui Eddie. A cunoscut-o la audiție. Nu era decât o oarecare, dar într-o seară au stat mai mult de vorbă. A aflat că numele ei era de fapt Angela McHugh şi că a crescut în acelaşi bloc din Brooklyn ca şi el. în două săptămâni, s-au căsătorit.

- De ce?

- Din acelaşi motiv din care face orice: de teamă. Ajunsese prea

repede în vârf, avea orice: bani, poziție socială, femei, mașini. Nu putea să se oprească, pentru că eram tot timpul cu el, împingându-l de la spate. Brusc, a întâlnit o femeie care-i amintea de timpul în care nu avea nici o grijă. Era o femeie veselă, te înțelegeai bine cu ea. Așa că a crezut că e îndrăgostit și s-a căsătorit.

- Erau fericiți?

- Prea fericiți. Era foarte rău pentru afacerile lui Eddie. Totul începea să se ducă de râpă. A trebuit să intervin.

- Să intervii? întrebă ea, privindu-l dispreţuitor.

- Aveam planuri mari pentru Eddie și nu le puteam pune în aplicare atâta timp cât ea era în preajmă. Așa că am așteptat să fie plecat și am fost s-o văd. I-am spus că unii dintre băieți i-au pus gând rău lui Eddie și, dacă nu apare mai des la cazinou, n-o să mai fie în siguranță. S-a speriat și l-a făcut să se întoarcă la afacerile lui.

- Eddie era într-adevăr în pericol? întrebă tânăra, deși știa deja răspunsul.

- Desigur că nu, dar era eu sau ea. îmi dădusem seama că e slabă și totul a mers ca uns. N-avea alți prieteni decât noi doi, așa că am făcut-o să vină la cazinou și am avut grijă să aibă tot timpul băutură din belșug. După un timp, i-am prezentat niște cunoscuți, care îi făceau curte. A ajuns să-i ia și acasă.

Paula rămăsese nemișcată, fără să poată spune nici un cuvânt.

Johnny zâmbi.

- Nu eram preocupat decât de Eddie și voiam să-l văd din nou urcând. Ce e ciudat e că Angela credea că sunt prietenul ei. până în clipa în care i-am spus tot ce-am făcut. Eram în camera din spate a cazinoului și i-am spus totul. Nu avea ce face, o aveam în puterea mea. Ce n-am știut, era că Eddie se întorsese și ne-a auzit. Oricum, a ajuns prea târziu să afle că era vina mea și n-a auzit decât ce făcuse ea. A dat buzna peste noi, nebun de furie.

- Ce s-a întâmplat?

-A încercat s-o omoare acolo, cu mâinile goale. La naiba, nu-mi

păsa dacă o omoară, dar nu aşa, era prea greu de acoperit. Aşa că l-am ținut şi ea a reuşit să fugă spre maşină. Dar a reuşit să scape din strânsoarea mea şi a urcat în maşină. Am reuşit să urc şi eu în ultima clipă. Am ajuns-o la pod.

***

Johnny se opri brusc.

- A omorât-o, spuse Paula încet, ca şi cum ar fi vorbit doar pentru ea.

Bărbatul începu să râdă.

- La naiba, nu. N-avea el curajul ăsta. Era disperat. Dacă n-aş fi trecut la volan în locul lui, ne-ar fi ucis pe amândoi. Ieşea tot timpul de pe drum. După ce trecuse izbucnirea de furie, o voia înapoi. începuse să plângă. Mi-a spus că nu credea tot ce auzise şi nu voia decât s-o aibă înapoi.

Făcu o pauză, deschizând încă o bere.

- Aşa că mi-am dat seama că trebuie să mă ocup eu. Era atunci sau niciodată. Se putea să nu mai am această şansă vreodată.

- Ai ajuns-o din urmă.

- Am împins-o afară din drum, apoi în pod. Maşina s-a rostogolit în albia râului.

Paula se mişcă neliniştită în scaun.

- Dar a declarat la poliție că el era cel care.

- Cel care era la volan? Desigur, l-am convins s-o facă pentru că eu aveam cazier. Nu puteau dovedi nimic. Dar nu şi-a dat seama că urma să-l am la mână.

- Dar cum de ați rămas împreună?

- Angela murise şi nu mai putea s-o aducă înapoi. Iar eu eram lângă el, bărbatul care s-a dus la închisoare în locul lui, care i-a făcut rost de afacerea vieții.

Tânăra rămase nemişcată, aşteptând, cu mâinile puse pe masă.

- Asta e toată povestea, spuse Johnny. Urmezi tu. Cred că-ți

închipui că s-a îndrăgostit de tine, nu? Persoanele ca Eddie nu se îndrăgostesc de cineva, pentru că sunt deja îndrăgostiți de ascunzătoarea lor. Stia ce planuri aveam pentru el, însemna multă muncă şi mult pericol. Cu tine, putea să scape de planurile mele. Nu putea s-o facă singur. Nu putea să facă nimic singur.

Scoase din buzunar o ţigară şi o aprinse.

- Stii ce e ciudat? Mă ura, pentru că puteam face pentru el unele lucruri de care nu e în stare singur. Tocmai de aceea mă ura. Credeai că nu ştiu? zâmbi el.

Paula se ridică, privindu-l cu atenţie.

- Johnny, întrebă ea, de ce vorbeşti despre el la timpul trecut?

- Cum?

- La timpul trecut, de parcă ar fi mort.

Bărbatul o privi o clipă fără să se mişte.

- A luat maşina, spuse el.

- Unde a spus că se duce?

- Să intre cu maşina într-un pod, răspunse încet.

- L-ai lăsat să plece? strigă ea.

- N-aveam cum să-l opresc, nu e decât o maşină. Ce voiai să fac, să chem poliţia?

- Crezi că a făcut-o? şopti ea.

Johnny dădu încet din cap.

- Da, cred că da. Mai avea măcar atâta voinţă.

Rămaseră tăcuţi, privindu-se peste masă. Tăcerea fu întreruptă de zgomotul unui motor. Johnny se ridică şi se duse la fereastră. în faţa casei era parcată limuzina şi Eddie tocmai cobora. Când se întoarse spre ea, figura bărbatului exprima ruşinea: pentru Eddie, pentru el însuşi.

- Se pare că m-am înşelat, spuse încet.

Paşii lui Eddie se apropiară, răsunând aproape de uşa bucătăriei. Deschise uşa încet, oprindu-se în prag. Bărbia îi era întunecată de o

barbă de o zi şi părul îi era răvăşit. Uluită, Paula se simţi electrizată de prezenţa lui, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Stătu o clipă să-i privească, apoi intră şi se aşeză pe un scaun.

- Aşadar, ai venit înapoi, spuse Johnny.

Bărbatul dădu din cap.

- Si ce ai de gând să faci acum?

Fără să răspundă, Eddie îşi aprinse o ţigară. încet, se întoarse spre Paula.

- Şi tu te-ai întors, spuse el. Era să ajungi prea târziu. Aproape m-am sinucis.

Buzele îl tremurau şi tânăra îşi dădu seama că era în pragul plânsului.

- Revino-ţi, Eddie, îi spuse Johnny cu asprime.

Mânios, bărbatul întoarse capul.

- Tu să taci.

Johnny evită privirea Paulei.

- Bine, Eddie. Ai nevoie de somn. Vino sus, te voi duce la culcare.

Eddie îl ignoră.

- Ti-ai adus bagajul? o întrebă el pe Paula.

Tânăra se ridică în picioare, simţind greutatea privirii lui întunecate.

- Eddie, nu voi rămâne.

El se încruntă.

- Nu înţeleg.

- Mă duc acasă, Eddie. Am venit doar să-mi iau rămas-bun.

- Paula, spuse el, întorcându-se în scaun. Iubito, trebuie să-ţi spun ceva - ceva despre Angela. Poate că, dacă vei auzi, vei vrea să rămâi.

- Nu vreau să aud! exclamă ea. N-are nici o legătură cu Angela sau cu ce ai făcut sau n-ai făcut. S-a terminat.

- înţeleg, şopti el. Cred că nu vrei să-mi spui de ce.

Ea clătină din cap.

- La revedere, Eddie.

Paula făcu un pas spre uşă. Ştia că e ultima oară când priveşte figura lui frumoasă, gravată în inima ei pentru totdeauna. Ştia că era ultima oară când privea aceste mâini şi acest corp suplu, după care tânjea, neobişnuită încă să vadă în el străinul pe care îl descoperise.

Se întoarse şi străbătu repede holul. Auzi un zgomot de scaun trântit dar, înainte să o poată ajunge, era deja afară. închise încet uşa în urma ei şi se îndreptă spre maşina Lenei.

***

Paula se îndreptă spre casa lui Luke. în clipa în care voia să intre pe strada care urca, maşina roşie sport a lui Fritzi Haller opri în faţă, blocându-i drumul. Rămaseră câteva minute nemişcate. Apoi Fritzi coborî şi îşi asprinse o ţigară. Se întoarse spre Paula, fixând-o cu privirea.

-Am auzit că te-ai întors, spuse ea. Luke mi-a dat un telefon de dimineaţă. Mă gândeam c-o să te găsesc aici.

Paula zâmbi.

- Eşti mândră de tine? o întrebă brusc mama ei.

- Nu.

- Ce s-a întâmplat? Te-a părăsit?

- Ne-am părăsit unul pe altul.

Fritzi dădu din cap.

-Aşadar, tu l-ai părăsit. Presupun că nu vrei să-mi spui de ce.

- Nu e nimic de spus. Nu atât de devreme.

- înţeleg.

Femeia privi spre dealurile luminate de soare.

-Aseară am spus că, dacă ieşi din casa mea cu Benedict, nu te vei mai întoarce niciodată. Atunci asta credeam, dar acum nu mai cred. Dacă te simţi mai bine, poţi să-i spui încercarea mea de a te şantaja.

- Nu e nevoie.

- O să vii acasă?

- Mi-ar face plăcere. Mai întâi vreau să-i vorbesc lui Luke.

- Acum mă duc la bar. Dacă vrei, poți veni acolo după ce termini.

Paula o privi plină de curiozitate.

- Ai putea să începi să înveți.

- Da?

- E cam târziu, nu crezi? în fiecare casă din oraş se vorbeşte despre această poveste. Orice speranță că voi putea să-ți construiesc o reputație nepătată s-a dus. Eşti fiica mea. Tot ce pot face e măcar să te învăț cum să te descurci.

- La ce te-ai gândit?

- O să-ți arăt. E vorba despre cum de fac banii, cum se păstrează şi cum poți să-i demaşti pe cei care vor să te păcălească.

- Fritzi, spuse Paula încet, căutându-şi cuvintele, nu vreau. Mulțumesc, ştiu cât de greu a fost pentru tine. Şi acum, când încerci să mă ajuți, pare că sunt la fel de nerecunoscătoare. Nu sunt.

Femeia se încruntă.

- Nu înțeleg, Paula. Luni întregi te-ai rugat de mine să te iau în afacerea mea. Iar acum mă refuzi. Ce vrei să faci?

- Vreau să îmblânzesc ponei şi cai sălbatici, spuse ea cu hotărâre.

- Ştii că nu poți să te duci la ferma lui Pat, nu că nu te-aş lăsa, dar nu se poate.

- Nu vreau să mă duc la Pat Johnson, ci la ferma Halverson. Nu vreau să mă joc, vreau să muncesc.

- înțeleg. Nu vrei proprii tăi cai?

- Nu vreau să mi-i cumperi, vreau să-i câştig cu propriile forțe. De acum încolo, vreau să mă descurc singură.

Fritzi aruncă o privire spre casa lui Luke.

- Cât din ideile tale i le datorezi Sfântului Joe de acolo? întrebă ea.

Tânăra clătină din cap.

- Luke? Nu ştie nimic despre asta.

- Bine, du-te să vorbeşti cu el. Vei veni apoi acasă?

- Da.

- Cred că te păcăleşti în privința barului. Dar admir curajul de a lupta pentru ce-ți doreşti.

- Mulțumesc, Fritzi, zâmbi Paula.

Tânăra rămase privind în urma mamei ei. Apoi se îndreptă spre casa lui Luke.

Acesta săpa în grădină, bucurându-se de ziua liberă. Când o văzu se îndreptă, ştergându-şi fruntea transpirată.

- Eram îngrijorat, recunoscu el. Mă bucur să văd că te-ai întors.

- Stiai unde m-am dus?

- M-am oprit la Lena în drum spre casă şi nu mi-a fost greu să ghicesc.

- Mulțumesc că n-ai venit să mă salvezi.

El zâmbi.

- Ar fi fost ca şi cum aş vrea să opresc un bolovan care se rostogoleşte la vale.

- Cred că ai dreptate.

Paula rămase tăcută, bucurându-se de căldura soarelui pe brațele goale.

- Luke, spuse într-un târziu, s-a terminat. O să plece.

El dădu din cap, dar nu spuse nimic.

- încă îl iubesc. teribil de mult. Voia să mă ia cu el.

- Da.

- De unde ştii?

- Mi-am dat seama când l-am văzut lângă maşină, aseară.

- L-am părăsit, şopti ea. Acum totul s-a terminat şi nu ştiu de ce am făcut-o.

Privirea bărbatului era blândă, înțelegătoare.

- Nu mai era nimic înăuntrul lui, numai un gol, continuă Paula.

Cred că nu-mi dau încă seama că s-a terminat. Cred că voi suferi când se va întâmpla.

- Poate că da, la început. Dar apoi vei putea să clădeşti ceva nou.

- Cred că ai dreptate. Mă simt ca o persoană care se schimbă în fiecare zi, care creşte.

- Foarte bine, asta înseamnă că nu fugi. Voiam să fiu sigur.

- Nu, nu vreau să fug. Poate că altă dată aş fi făcut-o. Dar acum vreau să stau în deşert.

- Unii îl îndrăgesc.

Se priviră zâmbind, ştiind că amândoi erau la fel de legaţi de această zonă.

- Luke, voiam să te întreb ceva despre Lena. Am avut impresia că vrea să plece. Nu-i aşa?

- Da, se va întoarce la universitate. Acolo e viaţa ei, acela e locul ei în lume. Trebuia să se întoarcă.

- Şi ea a încercat să fugă de ceva când s-a căsătorit cu Jim, nu?

- De fapt, încerca să fugă de propria persoană, ceea ce e imposibil.

Paula zâmbi.

- M-am întâlnit cu Fritzi, spuse ea. S-a oferit să mă ia cu ea la bar. Cândva mi-am dorit foarte mult acest lucru.

- Şi acum?

- I-am spus că voi îmblânzi cai la ferma Halverson.

- E destul de greu, spuse el.

- Dar vreau s-o fac.

- în acest caz, presupun c-o vei face.

- Ai încredere în mine, Luke?

- Da, am.

- înainte, nu aveai. De ce?

Bărbatul o privi gânditor.

- Paula, toată viaţa n-ai avut alte exemple decât persoanele de lângă tine: Fritzi, Pat, Tom Hansen sau eu. Cu toţii au luat decizii în

locul tău şi te-au protejat. Nu trebuia decât să decizi care are mai multă putere asupra ta. Ai fost cucerită de Eddie Benedict - cineva cu mai multă putere decât ceilalți. De aceea nu puteam avea încredere în tine.

- Ce m-a făcut să mă schimb?

-Nu ştiu. Poate descoperirea că Benedict depinde de tine la fel cum tu depindeai de alții.

Paula râse.

- Am mult de lucru, nu-i aşa?

- Cred că va fi destul de greu, la început.

- Mă bucur. Vreau să fie greu.

Zâmbind, cei doi priviră spre linia orizontului, unde se conturau dealurile însorite.

Sfârşit